

ПЪЛЕН ИЛМИХАЛ

**СЕ'АДЕТ-И
ЕБЕДИЙЙЕ**

[Безкрайното щастие]

Хюсеин Хилми Ъишък

Започваме да пишем книгата “Се’адет-и Ебедиййе/Безкрайното щастие” с Бесмеле (с името на Аллāху теāлā). Аллāху теāлā (Всевишният Аллах) проявява милост към всички хора в земния живот. Създава и изпраща полезните за тях неща. В отвъдния живот Създателят ще опрости когото пожелае от онези мюсюлмани, които са заслужили да отидат в Джехеннема (Ада), и ще ги въведе в Дженнета (Рая). Само Той създава всички живи същества и ги поддържа в съществуване, само Той ги защитава от страха и ужаса. Осланяйки се на уважаемото име на Аллāху теāлā, ние започваме да пишем тази книга.

ПЪРВА ЧАСТ

1 – Аллāху теāлā да ни отреди честта да следваме Мухаммед Мустафā “салляллāху алейхи ве селлем”, който е султанът на двата свята и най-високопоставен сред всички хора във всяко едно отношение. Защото Аллāху теāлā много обича онези, които вървят по неговия път. Придържането към неговия пример, дори да е колкото една частица, е по-ценно от всички наслади в земния и блага в отвъдния живот. Същинското превъзходство е в това да се следва неговия суннет (път, религия), в това се изразява честта и превъзходството на хората. [Думата суннет (сунна) има три различни значения. В този случай означава “заповедите и забраните на исляма”.]

[Да се следва означава да се върви по неговия път. Неговият път е пътят на Корāн-и керйм и се нарича ислям. Човек, за да може да го следва, трябва първо да повярва, после да изучи исляма добре, след това да изпълнява фарзовете и отбягва харāмите, после да върши суннетите и да страни от мекрūхите. След всичко това трябва да се опита да го следва и в мубāхите.]

Вярата е необходимост за цялото човечество. Тя е крайно наложителна за всеки. Тези, които имат вяра, трябва да изпълняват фарзовете и да избягват харāмите. Всеки вярващ е длъжен да върши това. Всеки мюсюлманин обича нашия Пророк “салляллāху алейхи ве селлем” повече от собствените си живот и имущество. Един от признаците на тази любов е изпълняването на суннетите и отбягването на мекрūхите. След съблюдаване на всичко това, колкото един мюсюлманин го следва и в мубāхите, толкова по-съвършен и зрял ще стане. Т.е. толкова повече ще се доближи до Аллāху теāлā и ще спечели Неговата любов.

Да се повярва означава да се харесва и приема от сърце всичко онова, което Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е казал. Тези, които вярват по посочения начин, се наричат мюсюлмани. Неверие е да не се вярва в дори една негова дума и да се съмнява дали тя е уместна и полезна. Такива хора се наричат неверници [врагове на Аллах]. Заповедите на Аллāху теāлā, които той ясно е повелил в Корāн-и керйм, се наричат

фарзове. А онези неща, за които ясно е казал “Не ги правете”, се наричат харāми. Нещата, които Аллāху теāлā не е споменал по ясен начин, но Пророкът ни “aleyхиссалāту весселāм” е похвалил тяхното изпълнение или самият той ги е изпълнявал редовно, или не ги е възбранявал, когато е виждал някой друг да ги върши, се наричат суннети. Нехаресването на суннета е куфр [изкарва човек от религията]. Но онзи, който го харесва, но не изпълнява, няма да бъде наказан в отвъдното. Онези неща, които той не е харесвал и заличават севāбите от ибāдетите, се наричат мекрūхи. Дела, които не са нито повелени, нито възбранени, се наричат мубāхи. Съвкупността от всички тези заповеди и забрани се нарича “Ахкјам-и иляхиййе”, “Еф’āl-и мукеллефйн” или “Ахкјам-и ислямиййе”.

Еф’āl-и мукеллефйн се състои от осем части. Това са: фарз, вāджиб, суннет, мустехаб, мубāх, харāм, мекрūх и муфсид. Нещата, които не са забранени, или са забранени, но тяхната забрана се отменя поради необходимост, оправдания, и причини, които ислямът приема, се наричат халяли. Всички мубāхи са халял. Например, халял е да се излъже, за да се сдобрят двама мюсюлмани. Въпреки това, не всички халяли са мубāх. Например, не е мубāх, а е мекрūх да се пазарува, докато се чете езāн, въпреки че е халял.

Фарз е да се изучат основите на вярата, фарзовете и харāмите. Известни са тридесет и три от фарзовете. Четири от тях са основните. Това са: да се изпълнява намāз, да се говее (оруч, орудж), да се дава зекят и да се извърши хадж. Въпросните четири фарза, заедно с вярата, са условията на исляма. Онези, които повярват и изпълняват поклоненията, т.е. тези четири фарза, се наричат мюсюлмани. Този, който изпълнява всички тези четири фарза и избягва харāмите, е съвършен мюсюлманин. Ако има пропуски в едно от тези неща или във всички тях, то това означава, че той не следва подобаващо исляма. Онази вяра, която не възпира човек от вършене на това, ще го опази само в този свят. Такъв човек трудно ще се пресели в отвъдното с вяра. Ймāнът е като свещта, а заповедите на исляма са като стъклото на фенера около нея. Фенерът и свещта са като исляма. Свещта без фенера изгасва много бързо. Няма ислям без вяра. А без ислям няма и вяра.

Религията е пътят, който е показан от Аллāху теāлā, за да води хората към вечно блаженство. Кривите пътища, измислени от хората под името на религията, не се наричат религии, а неверие. Аллāху теāлā, от времето на Āдем “aleyхисселāм”, е изпращал на човечеството по една религия, посредством един пророк, на всеки хиляда години. Тези пророци се наричат расūл. Освен това, във всеки един век Аллāху теāлāе назначавал най-чистия за времето си човек с пророческа мисия и подсилвал религиите с тях. Тези пророци (пейгамбери), които следвали расūлите, се наричат небй. Всички пророци са предали една и съща вяра. Те искали от своите общности да повярват в едни и същи неща. Въпреки това, тъй като техните

религии, т.е. нещата, които е трябвало да бъдат изпълнявани или отбъгвани със сърце и тяло, били различни, те изпълнявали различен вид ислям.

Този, който повярва и адаптира себе си към законите на исляма, е мюсюлманин. А онзи, който иска да адаптира исляма към своите желания и удоволствия, е неверник. Тези хора не разбират, че Аллāху теāлā е изпратил религиите, за да премахне желанията и удоволствията на нефса и да възпрепятства неговата непокорност.

Всяка следваща религия е променяла предишната. Най-новата религия, която е променила всички предишни религии, т.е. събрала ги в себе си, и която няма да се промени до Сетния ден (Къямет), е религията на Мухаммед “алейхисселām”. Днес, религията, която Аллāху теāлā харесва, е ислямската, основана върху тези закони. За тези, които изпълняват фарзовете и се въздържат от харāмите, Аллāху теāлā ще даде блага в отвъдния живот (āхирет), т.е. те печелят севāби. От друга страна, тези, които не правят фарзовете и не се въздържат от харāмите, ще получат наказания и ще изтърпят болки в отвъдното, т.е. въпросните хора получават грехове. Фарзовете, които биват осъществявани от неверниците, не се приемат, т.е. за тях не се дават севāби. От друга страна, суннетите, извършени от мюсюлмани, които не изпълняват фарзовете, също не се приемат, с други думи, за тях няма да получат севāби. Те няма да са се подчинили на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”. Ако човек прави всички фарзове, но без извинение пропуска един, то за нито един негов нāфиле или суннет ибāдет от този вид няма да бъдат дадени севāби, докато не изпълни това свое задължение (докато не навакса). Това е ясно декларирано в хадīs-и шерїфа, който е поместен в **“Мифтāх-ун-неджāt”** и в който се казва: **“О, Али! Когато хората са заети с федāил (нāфиле), ти се опитай да допълниш фарзовете.”**, и в хадīs-и шерїфа, който е поместен в третата част на книгата на имām Газālī **“Дуррат-ул-фāхира”** и в който се казва: **“Аллāху теāлā няма да приема [нāфиле] намāза на онзи, който има намāзи за наваксване и носи дрехи от харām.”** Книгата **“Мифтāх-ун-неджāt”** е публикувана от книгоиздателство “Хакїкат Китāбеви”. Когато мубāхите се правят с добри намерения и красиви мисли, човек печели севāб, а когато се изпълняват с лоши намерения или ако това пречи за изпълняване на един фарз на време, човек получава грях. Ако изпълнявайки фарзовете се проявят и лоши намерения, дългът се изплаща и човек се спасява от наказанието за неизпълнение, но не може да получи награда (севāб) за това, а може би получава и грях. Фарзовете и суннетите на тези, които вършат харāми, стават сахїх (правилни), т.е. задълженията се изплащат, но не се получава севāб. В книгата **“Хадїка”**, разяснявайки хадīs-и шерїфа: **“Поклоненията на ехли бид’ат (еретиците, новаторите в религията) не се приемат”**, се казва: “Дори поклоненията на мюсюлмани, които вършат харāми, да станат сахїх, те не се приемат (за тях не се дават севāби, награди, но се спасяват от наказанието за неизпълнение).”

Харāmите не стават мубāхи, дори да се изпълняват с добри помисли. С други думи, освен че за харāmите никога не се дават севāби, а онзи, който върши харām без извинение, несъмнено получава грях. Получава севāб онзи, който се въздържа от харām с добро възнамерение, т.е. опасявайки се от Аллāху теāлā. Ако не го извърши поради други причини, това няма да му донесе награда, а само ще го спаси от греха. Празни и безполезни приказки са думите на онези, който казват: “Ти погледни сърцето ми – то е чисто. Аллāху теāлā гледа само сърцата на хората.” Това е измама за мюсюлманите. Признакът на чистото сърце е следването на исляма, т.е. на неговите заповеди и забрани. Това подробно е написано в 39-о писмо от първи том на “Мектūбāt”. На 246-а страница от “Шир’ат-ул-ислям” и в “Хадйка”, давайки информация за богобоязливостта (таквā), се казва: “Изпълняването на харāmите с добри възнамерения не ги прави халяли. Доброто възнамерение не влияе върху харāmите и мекрūхите, и не ги превръща в ибāдети.”

На 73-а страница от “Мир’āt-ул-мекāсид” и в частта за възнамерението по време на абдест в Ибни Āбидйн “рахметуллāхи алейх”, и в превода на “Милел-Нихал” се казва: “Делата се делят на три. Първата част се наричат ма’сиййет, т.е. грехове. Това са неща, които Аллāху теāлā не харесва. Грях е да не се изпълняват заповедите или да се прави това, което е забранил Аллāху теāлā. Втората част се нарича тā’ат, т.е. дела, които Аллāху теāлā харесва. Те се наричат още и хасене. Той е обещал, че ще даде еджр, т.е. севāб (блага) за мюсюлмани, които вършат тā’ат. Третата група се наричат мубāх. Това са неща, за които не е обявено, че са тā’ат или грехове. Те стават тā’ат или грехове в зависимост от намерението на лицето, което ги прави.

Греховете не се превръщат в добри дела ако се вършат без възнамерение или с добри помисли. Хадйът “Делата стават добри или лоши според възнамерението” информира, че за тā’атите и мубāхите ще се получи севāб според възнамерението. Ако човек, за да угоди на някого, обиди друго лице, или ако даде милостиня с чужда собственост, или ако построи училища и джамии с харām пари, той няма да получи награда. Невежество е да се очаква севāб за тях. Жестокостите и греховете си остават грехове, дори да са извършени с добро намерение. Ще се спечели севāб ако не се вършат такива дела. Ако човек ги върши съзнателно ще получи голям грях. Ако ги върши, без да знае, че това е харām, също ще спечели грях заради това, че не знае и не е научил нещата, които са известни на повечето мюсюлмани. Дори в дār-ул-харб [държава, която не се управлява според законите на исляма], в местата, където ислямските знания са разпространени, незнанието не е извинение, а е грях.

Когато тā’атите бъдат извършени с или без възнамерение, това носи севāб.

Тā'атите се приемат, дори да се знае или да не се знае, че се вършат в името на Аллāху теāлā, т.е. получава се севāб. Ако човек прави тā'ат, знаейки че го върши в името на Аллāху теāлā, това се нарича курбет. Не е задължително да се прави възнамерение, когато се върши курбет. Тā'атът, за който е необходимо да се възнамери заради Аллах, за да се получи севāб, се нарича ибāдет (поклонение). Абдестът (ритуалното измиване), което се извършва без възнамерение, не е поклонение, а е курбет. Въпреки това, човек се изчиства (тахāрет от хадес) и може да изпълнява намāз. Както се разбира, всяко поклонение е курбет и тā'ат. Четенето на Корāн-и керīm, даряването на имот като вакъф, освобождаването на роб, даването на милостиня, абдестът в ханефйтския мезхеб и други подобни, тъй като не изискват възнамерение, са курбет и тā'ат, но не са ибāдети. Докато се върши тā'ат или курбет, ако се възнамери заради Аллах, той се превръща в ибāдет. Въпреки това, тези неща не са повелени като ибāдети. Не е курбет, а е тā'ат изучаването на науки като физика, химия, биология и астрономия, които помагат за опознаване на Аллах, защото неверниците проумяват съществуването на Аллāху теāлā не, докато ги учат, а след като ги научат. Грях е да се изпълнява тā'ат с лошо намерение. Добрите мисли увеличават севāбите на тā'атите. Например, тā'ат е да се седи в джамия. Ако се мисли, че месджидът е домът на Аллāху теāлā и се възнамери за посещение на дома на Аллāху теāлā, севāбът ще е по-голям. Също така, ако възнамери да чака за следващия намāз или да остане в джамията, за да опази очите и ушите си от вършене на грехове, или да извърши и'тикāф в джамията, за да мисли за отвъдното, или да споменава (зикр) името на Аллāху теāлā, или да прави емр-и ма'рӯф и нехй-и мункер, т.е. да дава наставление, или да слуша проповед, или да проявява благоприличие (едеб), срамувайки се от Аллāху теāлā, ще получи отделен севāб за всяко намерение. По същия начин, всеки тā'ат има различни намерения и награди. Ибни Āбидйн "рахметуллāхи алейх" обяснява това, давайки информация за изпращане на пълномощник на хадж.

Всеки мубāх става тā'ат, когато се изпълнява с добро намерение. Получава се грях, когато се върши с лоши помисли. Ако човек използва красиви ухания и се облича добре, за да се наслаждава на земни удоволствия или за показност и себеизтъкване, или за привличане на вниманието на жените и момичетата, той ще е извършил грях. В отвъдното няма да бъде наказан за намерението си относно изпитване на земни удоволствия, но това ще доведе до намаляване на āхиретските наслади. Но ще изпита мъчение за другите си намерения. Ако човек използва красиви ухания и се облича добре, защото това е суннет; ако възнамерява да отдаде почит на джамията; да не безпокои мюсюлманите, които седят до него в месджид; да бъде чист и здрав; да опази достойнството и честта на исляма, той ще получи отделни награди за всяко свое намерение. Ислямските учени казват, че не бива да се забравя да се прави добро

възнамерение при изпълняване на всеки мубах, дори при ядене, пиене, спане и отиване до тоалетна. Човек трябва да обърне внимание на възнамерението си, докато започва някое мубах дело. Ако намерението му е добро – да го направи, а ако не е само заради Аллāху теāлā – да не го прави. В един хадīs-и шерїф се казва: **“Аллāху теāлā не гледа вашия външен вид и имот, а гледа вашите сърца и намерения.”** С други думи, Аллāху теāлā не дава севāб, гледайки вашите нови и чисти дрехи, материално благосъстояние и пост. Той награждава или наказва, като взема под внимание с какви мисли са изпълнени те.

Следователно, първото задължение (фарз) за всеки мюсюлманин е да научи вярата, фарзовете и харāмите. Човек не може да бъде мюсюлманин без да ги научи. Не може да задържи вярата си и не може да изпълни задълженията си към Аллāху теāлā. Той не може да коригира и изчисти намеренията и морала си. А щом няма правилно намерение, никой фарз не се приема. В хадīs-и шерїф, поместен в **“Дурр-ул-мухтāр”**, се казва: **“Да се учи или преподава знание в продължение на един час е по-голям севāб от правене на поклонение до сутринта.”** Авторът на книгата **“Хадарāt-ул-кудс”** на 99-а страница от книгата си казва: “Учих **“Бухārї”**, **“Мишкāt”**, **“Хидāйе”** и **“Шерх-и Мевāкъф”** от имām Раббāнї. Той насърчаваше младите към знание и казваше: “Първо наука, после тасаввуф.” Той забеляза, че отбягвам знанието и изпитвам удоволствие от тасаввуфа, и проявявайки милост към мен каза: “Придобий знание! Невежите суфии стават играчки в ръцете на шейтāна. [Рутбетул илим а’лер рутеб] Най-високата степен е степената на знанието.”

Изпълняването на фарзовете и суннетите, и отбягването на харāмите и мекрūхите с възнамерение за постигане на доволството на Аллāху теāлā (ихляс) и печелене на севāб, т.е. следване на законите на исляма, се нарича правене на ибāдет (поклонение). Няма ибāдет без възнамерение. Човек, за да последва Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”, първо трябва да повярва (їмāн) и после да изучи и изпълнява повелите на религията (ахкām-и ислямийе).

Човек да повярва означава да започне да следва Мухаммед “алейхисселām” и да влезе през вратата на щастието. Аллāху теāлā го е изпратил, за да призове всички хора в света към щастието. В 28-о знамение на сūra Себе казва по смисъл: **“О, любими Мой Пейгамбере “салляллāху алейхи ве селлем”! Изпратих те на цялото човечество, за да ги благовестиш с безкрайно щастие и да покажеш неговия път.”**

Например, спането преди обяд на придържания се към неговата сунна е много по-ценно от извършване на ибāдет по цели нощи, непридържайки се към неговата сунна, защото спането преди обяд, наречено „Кайлūле“, е било един от благословените му навици. Неспазването на оруч (говеене) и яденето и пиенето в деня Байрам, поради това, че така е повелила неговата религия, е по-ценно от спазване на многогодишен оруч, който не

съществува в неговата религията. Малко количество имот, което се дава на бедните и е повеля на религията, се нарича зекят. Даването на зекят е по-ценно от даване на злато като милостиня колкото планина.

Един ден емйр-ул-му'минйн (халиф) Хазрети Омер, след изпълнение на утринния намаз групово (с джемат), погледнал към джемата и забелязал, че един човек отсъства. Попитал сподвижниците каква е причината за неговото отсъствие, при което му казали: „Той по цели нощи извършва ибадет и сега може да е заспал.“ Хазрети Омер отвърнал: „По-добре щеше да е спал цяла нощ и да беше изпълнил утринния намаз с джемат.“

Отклонилите се от исляма, макар да полагат усилие и да притъпяват своя нефс чрез правене на муджахеде, това ще е неценно и презряно, защото не го правят в съответствие с исляма. Ако този техен труд се заплаща, това няма да е нищо повече освен някои земни облаги, но всъщност колко струва всичко земно, че да се отдава значение на част от него! Например, те приличат на боклукчиите, които се трудят и изморяват повече от всеки, а възнагражденията им са най-ниски. А онези, които се подчиняват на исляма, са като ювелирите, занимаващи се с красиви скъпоценни камъни и скъпи диаманти. Работят малко, но печалбата им е много голяма. Понякога едночасовият труд им носи печалба за стотици хиляди години. Това е така, защото делата, извършващи се съобразно исляма, са много ценни и обичани от Всевишния Аллах.

[Това се съобщава на много места в Неговата Книга. В 31-и айет от сѹра „Ал-и Имрѧн“ се казва по смисъл: **„О, любими Мой Пейгамбере „салляллѧху алейхи ве селлем“! Кажи им: „Ако обичате Аллѧху теѧлѧ и искате и Аллѧху теѧлѧ да ви обикне, следвайте ме! Аллѧху теѧлѧ обича следващите мен.“]**

Хак теѧлѧ не обича и не харесва нищо, което не съответства на исляма. А дава ли се награда (севѧб) за това, което не се харесва? Напротив – за него се дава може би наказание.

2 – Аллѧху теѧлѧ в 80-и айет от сѹра Нисѧ в Корѧн-и керйм информира, че подчинението на Мухаммед “алейхисселѧм” е послушание към Него. Следователно, ако човек не се подчинява на Неговия Пророк, той няма да се е подчинил на Аллѧху теѧлѧ. За да се акцентира върху важността на това, в айета се казва по смисъл “Разбира се, това със сигурност е така.” и не дава възможност на някои хора, които не могат да мислят правилно, да приемат тези две послушания като две различни неща. Отново Аллѧху теѧлѧ в 150-и и 151-и айет от сѹра Нисѧ казва по смисъл: **“Неверниците искат да отделят заповедите на Аллѧху теѧлѧ от заповедите на Неговите пророци. Юдеите казват: “Ние вярваме в Мѹсѧ “алейхисселѧм” и не вярваме в Исус (Йсѧ) и Мухаммед “алейхимесселѧм”.” Християните пък вярват само в Йсѧ “алейхисселѧм” и го наричат хѧшѧ (Аллах да пази) “Синът на Аллах”. Тази тяхна вяра и религия няма никаква стойност. Всички те са**

неверници. Пригответихме за всички неверници много болезнено мъчение.” и изразява Своео недоволство от това.

3- За постигане на безкрайно блаженство е нужно да се приеме исляма. За ставане на мюсюлманин не е нужна никаква формалност, като отиване при мюфтии или имāми. В 12-а глава от **“Макāmāt-и мазхариййе”** се казва: “Достатъчно е да се каже: “Повярвах в Аллāху теāлй и Неговия Пророк, и на всичко, което той е донесъл от Него. Обичам приятелите (възлюбените раби) на Аллāху теāлй и Неговия Пророк, и мразя техните врагове.” Задължение на учените е да аргументират всяко знание с доказателства, т.е. да посочват техните места в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите. Не всеки мюсюлманин е обременен с това.” Ибни Абидйн в частта за брака на неверника казва същото. [Не е задължително да се обрязва старец, който е станал мюсюлманин. Ислямските учени са казали, че това може да се пропусне, защото някои от тях са казали, че обрязването не е оправдание за излагане на аврет частите от тялото. В **“Хадйка”** и **“Берйка”** пише: “Възрастни или болни хора, които стават мюсюлмани, не се обрязват ако не могат да издържат на болката му.” Доктор Неджмуддйн Ариф бей в книгата си **“Amelî Cerrāhî”**, отпечатана през 1343 [1925] г., казва: “Евреите обрязват своите момчета на седем дневна възраст, а мюсюлманите могат всякога. Много християни в Европа и Америка обрязват себе си или своите деца, поради здравословните ползи от това.” В тази книга и в книгата **“Фенн-и хитāн”** на Синопския депутат Ръзā Нұри бей е подробно разяснен начинът на обрязване.]

4- Първото нещо, което е необходимо за всички хора, е да повярват съгласно знанията в книгите на ехли суннитските учени. Именно тези големи учени са онези, които са съобщили пътя на Мухаммед “алейхисселām”, от Корāн-и керйм са разбрали какво е искал да каже Аллāху теāлй и от хадйс-и шерйфите са разбрали какво е искал да каже Пророкът ни. Пътят, който ще спаси човек в Съдния ден, е техният път. Ехли суннитските учени са тези, които са записали пътя на Пророка на Аллāху теāлй и неговия Есхāб “радияллāху теāлй анхум еджма’йн” в книги и са го опазили от промяна и изопачаване.

5- Тези учени в четирите мезхеба, които са достигнали до степента на иджитихād и великите учени, превъзпитани от тях, се наричат **ехли суннитски учени**. Лидерът и основателят на ехли суннет е **имām а’зам Ебӯ Ханйфе Ну’мāн бин Сāбит** и двамата имāми – Ебӯ Менсӯр Матурйдй и Ебӯл Хасен Еш’арй.

6- Сехл бин Абдуллах Тустерй “рахметуллāхи алейх”, който е бил от големите евлии, достигнали до степента хакйкат, е казал: “Ако имаше човек като имām а’зам Ебӯ Ханйфе “рахметуллāхи теāлй алейх” в общностите на Мӯсā и Йсā “алейхимесселām”, те (техните религии) нямаше да се превърнат в юдаизъм и християнство.”

7- Милионите книги, написани от този велик имām и от стотиците негови ученици, и от хилядите велики хора, превъзпитани от тях, разпространили из цял свят по правилен начин пътя на Пророка ни. В наши дни ислямът може да бъде научен много лесно чрез интернет. Днес из свободния свят няма нито един град, село или човек, където да не може да се чуе за ислямската религия. Чувайки за исляма ако някой пожелае да го научи по правилен начин, Аллāху теālя е обещал, че ще му отреди това. Сега има каталози, които дават имената на книгите за исляма, които изпълват световните библиотеки. Например, в книгата на Кятиб Челебї **“Кешф-уз-зунўн”** са споменати имената на 15 000 книги и 10 000 автора. Тази книга се състои от два тома и е на арабски. Исмаил паша от Багдат е добавил още два тома към нея. Те съдържат близо десет хиляди имена на книги и автори. **“Кешф-уз-зунўн”** е била отпечатана през 1250 [1835] г. в Лайпциг. Горните части от нейните страници съдържали оригинала на арабски, а долните преводи на латински. Преди това тя е била преведена на френски език през 1112 [1700] г. За последно е била отпечатана на арабски в Истанбул между 1360-1366 [1941-1947] г. Книгите в нея са подредени по азбучен ред. И четирите книги се продаваха в библиотеките на Министерството на образованието в Турция. Двухтомната арабска книга **“Есмā-ул-муеллифїн”** на Исмаил паша е била отпечатана в Истанбул през 1370 и 1374 [1951 и 1955] г. В тези две книги са изредени по азбучен ред имената на авторите в **“Кешф-уз-зунўн”** и в неговите добавки, като до всяко име са написани техните произведения. Днес из цял свят съществува една друга много полезна и ценна книга, която съдържа имената само на арабските ислямски книги и техните автори, и в коя библиотека и под какъв номер могат да бъдат намерени книгите във всяка една държава. Тази немска книга, която носи името **“Geschichte der Arabischen Litteratur”**, е подготвена от Карл Брокелман и отпечатана в Лайден през 1362 [1943] г. Книгата **“Мифтāх-ус-се’āде”** от Ташкьопрузаде Ахмед ефенди **“рахметуллāхи теālя алейх”**, авторът на **“Шакā’ик-и Ну’мāниййе”**, която разкрива биографиите на учените, израснали в Османската държава, дава определение и обяснява почти петстотин клонове на знанието, и предлага знание за книгите, свързани с тях, и техните автори. Тази ценна книга, запознаваща хората с ислямските учени и техните произведения, е била преведена от арабски език от страна на неговия син Кемāледдїн Мухаммед и е получила името **“Мевдў’āt-ул-улюм”**. Тя е била отпечатана през 1313 година в печатницата на вестник **“Икдām”**. Тя е на разположение на читателите в книжарниците. След като види двадесетте основни клонове на ислямското знание и техните осемдесет под клонове, и учените в тях, и книгите, които те са написали неуморно и безотказно, един разбран и съвестен човек не може да не се възхити на големия брой на ислямските учени и на тяхното майсторство по гмуркане в океана на знанието.

[Тези техни книги, които опровергават с доказателства и диалози думите на натуралистите и материалистите, и измислиците на немюсюлманите, които те искали да вкарат в исляма, оборили всички тях и изгасили огъня на подбудителството и развалата, които те са подпалили. Освен че изложили срамотиите на тези, които с лоши намерения се опитват да дават грешни значения на Корāн-и керйм и да правят грешни преводи, те, от друга страна, ясно са записали едно по едно нещата, в които трябва да се повярва, и по много правилен начин представили на човечеството религиозните аспекти на всяко събитие и действие, които са се случили из света и ще се случат до Сетния ден.

Имената и биографиите на повече от осемстотин от учениците на имām а'зам Ебӯ Ханйфе “рахметуллāхи теālй алейх”, които са присъствали на уроците му, са записани в книгите. Петстотин и шестдесет от тях са станали известни в науката фикх като големи учени, а тридесет и шест от тях са достигнали до степента на иджитхād.]

8- Всеки еретик (ехли бид'ат, новатор, реформатор в религията), извличайки грешни значения в областта на вярата от неясните āйети в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, се е отклонил от правилния път. Въпреки това, Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Този, който дава грешно значение на Корāн-и керйм, опирайки се на своите мисли и знания, става неверник.”** Моля прочетете петдесетата точка от бедите, причинени от езика, за които се дава информация в книгата **“Хадйка”** и **“Берйка”**. Ние не трябва да купуваме и четем измислените тълкувания, написани за пари от хора, които си нямат на понятия от вяра и намāз, и които са представяни с доукрасени реклами.

9- Ценните и правилните знания, извлечени от Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, са само тези, които ехли суннитските учени са разбрали и обяснили. Те са научили тези знания от Есхāб-и кирām, а те от Расӯлюллах. Всеки мулхид, еретик и невеж човек предполага и твърди, че пътят, по който е поел, е съвместим с Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите. Поради тази причина, не всички значения, извлечени от Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, са приемливи и достоверни.

10- За тези, които са се отклонили колкото косъм от вярата, която са съобщили тези велики и религиозни хора, е невъзможно да избягат от мъки в отвъдното. Истинността на това се потвърждава от разума, Корāн-и керйм, хадйс-и шерйфите и чрез виждане на това от страна на сърцата на евлиите (това се нарича басйрет). Не може да има грешка в това. Думите и книгите на онези, които са се отклонили колкото косъм от правилния път, който тези големци са показали в своите книги, са отрови. Тези, които използват религията за печелене на земно, и онези зъндъци, които се представят за хора на религията и пишат каквото им хрумне, са крадци на религия. Те крадат вярата на онези, които четат техните книги и списания. Тези, които са се подмамили от тях, се мислят за мюсюлмани и изпълняват

намāз, но тъй като тяхната вяра е била открадната (напуснали са религията), нито един техен намāз, нито едно тяхно поклонение и благодеяние не се приема и няма да върши никаква работа в отвъдното.

За тези, които продават своята религия за земно, е било низпослано 16-о знамение от сūra Бакара, където по смисъл се казва: **“Невежите, глупаците дадоха своята религия, вяра, за да спечелят земни наслади и удоволствия. Продадоха отвъдното и купиха земното, т.е. желанията на техните страсти. Оставиха пътя на спасението и се затичаха към гибел. Те не спечелиха нищо от тази търговия. Те не узнаха пътя на търговията и печалбата. Те загубиха много.”**

11- Постигането на щастие и в двата свята зависи само и единствено от следването на султана на двата свята Мухаммед “алейхисселām”. А за да може да се последва той е нужно да се повярва и да се научат повелите на исляма. Признакът на съществуването на правилна вяра в сърцето е да се приемат неверниците за врагове и да се отбягват нещата, които са характерни за тях и символизируют неверие, защото ислямът и неверието са две противоположности. Там, където се намира едната противоположност, не може да съществува другата. Две противоположности не могат да се намират на едно място и едната си отива. Оценяването на едната е равносилно на отхвърляне на другата. Аллāху теālā е повелил на Своя Любим Мухаммед “алейхисселām”, който е притежател на красив нрав и изключително милостив, да воюва срещу неверниците и да проявява твърдост към тях. Това означава, че твърдостта към тях е част от добрия нрав. Славата и честта на исляма е в унижеността на неверието и неверниците. Този, който уважава неверниците е унизил с това си деяние мюсюлманите. [Обявявайки в Корāн-и керīm, в 149-о знамение на сūra Āл-и Имрāн, че тези, които отдават значение на неверниците и следват неверието са в заблуда и ще съжаляват за това, Аллāху теālā казва по смисъл: **“О, вярващи в моя възлюбен Пророк “салляллāху алейхи ве селлем”! Ако, вярвайки на думите на неверниците, се отделите от пътя на Моя Пророк “салляллāху алейхи ве селлем”, и ако, подвеждайки се от измислените и доукрасени думи на враговете на религията, които претендират да са мюсюлмани, т.е. зъндъците, накарате да откраднат вашата вяра, ще бъдете от губещите в този свят и в отвъдното.”**]

Аллāху теālā съобщава, че неверниците са врагове на Него и на Неговия Пророк “салляллāху алейхи ве селлем”. Обичането на враговете на Аллāху теālā и сътрудничеството с тях ще превърнат човек във враг на Аллāху теālā и Неговия Пейгамбер “салляллāху алейхи ве селлем”. Човек може да помисли себе си за мюсюлманин, да казва Келиме-и тевхїд и да твърди, че вярва, да изпълнява намāз и всички други поклонения, но да не знае, че тези грозни дела заличават из основи неговата вяра и религия.

[Неверниците са хора, които не харесват ислямската религия, донесена от Мухаммед “алейхисселām”, и които казват, че тя не съответства на времето

и науката, и муртедите (вероотстъпниците) открито и подло се подиграват с исляма и унизяват мюсюлманите. Тъй като оставането извън исляма съвпада с техните удоволствия, страсти и лоши желания, те наричат исляма “изостаналост”, а неверието “модернизъм, цивилизация и просветление”. Муртедите (вероотстъпниците) са хора, които са родени от мюсюлмански родители, но си нямат на понятие от исляма и не са прочели и разбрали нито една книга на ислямски учен. Те не харесват исляма и казват, че тя е пречка за просперитета, само за да привлекат внимание, спечелят земно и да подражават на другите.

Някои от тях, за да заблудят невинните деца, казват: “В исляма всичко се базира на приказки, а не на доказателства. Другите науки пък се доказват и се опират на аргументи.” Тези думи разкриват степента на тяхното невежество. Те никога не са прочели и една ислямска книга. Фантазират си някои неща под името на исляма и смятат, че религията се състои само от тях. Тези хора не знаят, че онези, които се кланят на своите фантазии, са християните. Те служат на идолите и статуите, измислени от няколко юдеи. Мюсюлманите, за разлика от тях, следват най-високопоставения сред пророците Мухаммед “алейхисселѧм”, и служат на Аллѧху теѧлѧ, с Когото Пророкът ни се е видял и говорил в нощта на Възнесението, и с Когото е общувал ежедневно посредством едно меляике на име Джебрѧйл. Тези неверници не знаят, че науките, доказателствата и аргументите, които те приемат като различни и далечни от исляма, са клонове на ислямската религия. Например, всички научни познания, които се преподават в гимназиите и книгите по физика, химия и биология започват още в първите си страници с думите: “Същността на нашия урок е наблюдение, изследване и експериментиране.” Т.е. научните знания се опират на тези три неща. В действителност, всички тези три неща са повелени от исляма. С други думи, нашата религия повелява научното знание. На много места в Корѧн-и керѧм се повелява да се изследва природата, т.е. създанията – живи и неживи. Един ден Есхѧб-и кирѧм “алейхимурридвѧн” попитали Пророка ни “салляллѧху алейхи ве селлем”: “Някои от нас, които пътуват до Йемен, видяха, че там присаждат финиковите палми по друг начин и получават по-добра реколта. Ние как да постъпим? Да ги облагородяваме, както сме видели от бащите си или да го правим, както сме видели в Йемен, за да получим повече и по-качествени плодове?” Расѯлюллах “салляллѧху алейхи ве селлем” можеше да им отговори: “Изчакайте малко! Когато Джебрѧйл “алейхисселѧм” дойде, аз ще го попитам и ще ви кажа това, което съм научил.” или да каже: “Да помисля малко. Аллѧху теѧлѧ ще постави истината в сърцето ми.”, а рече: **“Опитайте! Присадете някои от дърветата с метода на бащите ви, а другите с този, който сте научили в Йемен! След това винаги използвайте този метод, чрез който получавате по-добри фурми.”** С други думи, той е заповядал да се разчита на експериментирането, което е в основата на науката. Той би

могъл да го научи от меляикето или без съмнение истината щеше да бъде поставена в благословеното му сърце, но той е подчертал, че всички мюсюлмани из целия свят, които ще съществуват до края на света, трябва да разчитат на експериментирането и науката. Събитието относно облагородяването на финиковите палми е написано в **“Кимйā-и се’āдет”** и на 118-а страница в **“Ма’рифетнāме”**. Ислямът категорично заповядва да се работи във всички клонове на науката, знанието и морала. В книгите е написано, че това е фарз-и кифāйе. Освен това, ако инструмент или средство, новооткрито от науката, не бъде произведено в някой ислямски град, и ако някой мюсюлманин пострада заради това, управниците ще бъдат отговорни според исляма. В хадйс-и шерйф се казва: **“Учете вашите синове да плуват и стрелят с лък! Какво хубаво забавление е за жените да предат конци в домовете си.”** Този хадйс-и шерйф заповядва снабдяването с всички знания и оръжия за война, непрекъснатата работа и полезните забавления. Ето защо днес е фарз за някой ислямски народ да направи атомна бомба и изкуствени спътници, и да запознае света с исляма. Ако не се полагат усилия по този път, това ще бъде голям грях.

Знанията, които мюсюлманите трябва да придобият, се наричат **“Улюм-и ислямиййе”** (ислямски знания). Научаването на част от тях е фарз, на други е суннет, а на трети е мубāх. Ислямските знания се делят основно на два клона. Първият от тях е **“Улюм-и наклиййе”**. Те се наричат **“религиозни знания”**. Ехли суннитските учени са научили тези знания от Есхāб-и кирām, а те от Расūлюллах. Религиозните знания също се делят на две: зāхир и бātн. Първите се наричат **“знания за вярата”** и **“знания по фикх (ислямско право)”**, или **“ахкām-и ислямиййе”**. Другите се наричат **“знания по тасаввуф”** или **“ма’рифет”**. Знанията за вярата и законите на исляма се научават от муршидите (ислямските учени) и книгите по акāид и фикх. Ма’рифетът се влива в сърцата на хората от сърцата на муршидите.

Вторият клон на ислямските знания се нарича **“Улюм-и аклиййе”**. Частта, която се занимава с живите същества, се нарича **“Улюм-и тъббиййе”**, а онази, която се занимава с неживите, се нарича **“Улюм-и хикемиййе”**. Клонът, който се занимава с небесата и звездите (небесните обекти), се нарича **“Улюм-и фелекиййе”**, а занимаващият се със земята е наречен **“Улюм-и табй’иййе”**. Улюм-и аклиййе включват математиката, логиката и експерименталните знания. Те се придобиват чрез възприемане от сетивата, чрез анализиране с разума, експериментиране и изчисление. Тези знания помагат за разбиране и по-добро практикуване на религията. Те са необходими ето поради тази причина. Те се променят, увеличават и подобряват в хода на времето. Поради това е казано: **“Текмйл-и синā’āt зависи от телāхук-и ефкяър”**, т.е. напредването на изкуството, науката и техниката се осъществява чрез добавяне на идеи и експерименти.

Знанията, които се базират на предания (от ислямските учени), са много възвишени. Те са отвъд възможностите на човешкия мозък. Те никога и от

никого не могат да бъдат променяни. Това е смисълът на изречението: “Не може да има реформа в религията.” Ислямът не е забранил или ограничил познанията, които се придобиват чрез разума, а е заповядал да се учат заедно с религиозните знания (опиращи се на предания), да се използват техните резултати в съответствие с исляма, да бъдат полезни за хората и да не служат като средства за жестокост, мъчение и разруха. Мюсюлманите са изработили и използвали много продукти на науката. Компасът е открит през 687 [1288], пушката със спусък през 1282 [1866], а оръдието топ е открит през 762 [1361] и използван от султан Фāтих. Ислямът забранява ученето и преподаването на неморалност, фалшива история и лъжи срещу исляма, които враговете на исляма и непознаващите ислямския нрав са нарекли знание, уроци или задължения. Ислямът иска да се научат полезните и добрите неща и да се отбягват вредните и лоши пропаганди.

Ислямът е религия, която заповядва всяко полезно знание, всяка наука и всякакъв вид експерименти. Мюсюлманите обичат науката и вярват в експериментите на учените, но не се подвеждат от клеветите и лъжите на фалшивите учени, които твърдят, че са истински.]

Неверниците биха унищожили и заличили мюсюлманите ако имаха сила за това, или щяха да ги насочат по измислен от тях път.

[Във връзка с това, на 102-а страница на протокола от срещата, проведена от масоните през 1900 г., пише: “Не е достатъчно да се постигне победа над религиозните хора и техните храмове, същинската ни цел е унищожението на религиите.”

Те открито и безсрамно разкриват тяхната вражда към религията във техните книги и речи. Тъй като си нямат на понятие от знание и наука, говорят детински неща. Например, те казват: “Древните хора са били невежи и безсилни пред силите на природата, и затова са вярвали във въображаеми неща. Те изложили своето нищожество, като се покланяли на неща, които сами са измислили. Въпреки това, днес сме във века на атома. Ние доминираме над природата и правим каквото си искаме. Няма нищо друго отвъд природните сили. Раят, Адът, джиновете и меляикетата са неща, измислени от древните хора. Има ли някой, който да е отишъл в отвъдното и да е видял? Може ли да се повярва в неща, които не се виждат или върху, които не могат да се правят изследвания.” Тези слова на неверниците показват, че те си нямат на понятие и от история. В хода на историята, невежите хора във всеки век се мислили за мъдри и учени, а предишните хора за невежи. От времето на Āдем “алейхисселām” те променяли и отричали религиите, които били изпращани във всеки век, казвайки, че това са думите на предишните невежи хора. Подобни твърдения на неверниците и техните отговори са поместени на много места в Корāн-и керīm. Например, след 30-и āйет на сūra Му’минūн се казва по смисъл: **“Те не повярваха в Нӯх “алейхисселām” и Ние ги удавихме във вода. За хората, които създадохме след тях, изпратихме пророк**

измежду тях и казахме: “Служете на Аллāху теāлй. Няма друг, освен Него, достоен за поклонение. Бойте се от Неговото мъчение!” Много от онези, които не послушаха, които не вярват в съживяването след смъртта, и които бяхме отрупали със земни блага, казаха: “Този пророк яде и пие като вас. Ако повярвате в човек, които се нуждае от много неща като вас, ще сте губещи. Пророкът ви казва, че след като умрете и след като вашите кости изгният и се превърнат в прах и почва, ще бъдете съживени отново и ще станете от гробовете ви.” Може ли такова нещо? Всичко съществува само в този свят. Раят и Адът са все на този свят. Така е било и така ще си бъде с този свят. Няма съживяване след смъртта.” В комунистическите страни, с цел да разрушат вярата и морала на хората, учителите в училищата и офицерите в армията казват на децата и войниците: “Ако Аллах съществуваше ние щяхме да го видим. Той щеше да ни чуе и даде това, които искаме. Поискайте някакъв сладкиш от мен, аз веднага ще ви чуя и ще ви дам. А поискайте от Него! Вижте, не ви дава! Следователно Той не съществува. Вашите родители са невежи. Те са изостанали хора със задръстени мозъци. А вие, от друга страна, сте просветени и модерни младежи. Никога не вярвайте в такива суеверия! Раят, Адът, ангелите и джиновете са измишльотини.” Чрез такива лъжи те се опитват да унищожат вярата, нрава и чувството за срам, които те са придобили в бащината къща. Мамят тези бедни деца и жертват младежите в името на своите желания, удоволствия и лоши печалби. Казвайки: “Кой е видял Рая? Как може да се вярва в нещо, което не се вижда?”, те излагат факта, че следват своите сетивни органи. Въпреки това, животните са тези, които следват своите сетивни органи. Имām Газālй казва: “Хората следват своя разум. Техните органи на възприятието не са развити колкото на животните. Човек не може да усеща мириса както котките и кучетата. Нито пък може да вижда на тъмно като тях. Освен това, как може да се разчита на окото във всичко, при условие, че разумът много пъти коригира негови грешки. Например, окото вижда слънцето в рамките на прозореца и смята, че то е по-малко от него, но разумът казва, че слънцето е по-голямо дори и от земята.” Чудя се дали тези неверници не вярват в разума, като казват: “Ние вярваме в това, което виждаме! Как може слънцето да е по-голямо от земята?” Не, тук те също вярват в разума подобно на мюсюлманите! Както се вижда, хората се различават от животните в земните дела, защото разчитат не на сетивата, а на разума. Вместо да казват: “Ние не вярваме в нещата от отвъдното” и да остават привързани към своите сетива, защо не следват своя разум и не искат да се изкачат до степента на човешко същество? Ислямът съобщава, че хората ще бъдат пресъздадени в отвъдното и ще живеят вечно, а животните ще бъдат унищожени след равносметката. Аллāху теāлй, чрез обещаване на вечен живот, отличава хората от животните. А тези неверници, от своя страна, желаят да останат лишени от вечен живот като

животните. Днес във фабриките се произвеждат хиляди лекарства, домакински уреди, промишлени и търговски стоки, електронни уреди и оръжия. Повечето от тях са произведени след сложни изчисления и стотици експерименти. Тези хора казват ли, че едно от тези неща става от само себе си? От една страна казват, че всички тези неща са били произведени съзнателно и доброволно от определен производител, а, от друга страна, твърдят, че милионите вещества и явления, които се виждат във живия и неживия свят, и от които все по-нови и сложни се откриват във всеки век, и структурата на болшинството, от които не ни е известна, са се случили от само себе си и случайно? Какво може да бъде това лицемерие освен краен инат или явна глупост?

Един учител комунист в Русия е казал на учениците си по време на урок: “Аз ви виждам и вие ме виждате. Следователно ние съществуваме. Планините отсреща също съществуват, защото ние може да виждаме и тях. Несъществуващите неща не се виждат. За онова, което не се вижда, не може да се каже, че съществува. Това са научни знания. Образованите и прогресивни хора вярват в науката. Изостаналите хора казват, че тези същества си имат създател. Погрешно е да се вярва в съществуването на този създател. Това е несъвместимо с науката. Изостаналост е да се претендира за съществуването на нещо, което не се вижда!” Искайки разрешение да говори, едно дете от тюркменски произход е казало: “На разума ли се опирате като казвате това? Не е съвместимо с науката да вярваме, че във вас има разум и се опирате на него, казвайки това, защото ако имахте разум, ние щяхме да го видим!” Учителят останал безсилен да отговори пред тези уместни възражения и с ритници и шамари изгонил детето от класната стая, подтикнат от омразата, породена от това поражение. Момчето не било открито никъде.

Днес има два вида неверници в света. Първата група са неверници с писание. Това са евреите и малка част от християните. Те вярват в един пророк, в неговата книга, донесена от Аллāху теāлā, в съживяването след смъртта и вечния живот. Те вярват, че тяхната изопачена книга е словото на Аллах.

Втората група са неверниците без писание, т.е. мушриците (многобожниците, съдружаващите). Те не приемат съществуването на един Аллах, Който прави всичко. Вярват, че някои създания, като камъните, дърветата, слънцето, звездите, хората и кравите, притежават божествени качества. Някои от тези неверници, чрез използване на държавно потисничество, жестокост и изтезания, забраняват поклоненията и изучаването на религия. А някои пък, чрез думи, които провокират чувство на доброта и човечност, въвличат народа в разврат. Лишават ги от морални и религиозни знания. С фалшиви истории и лъжливи примери мамят милиони хора и ги оставят невежи в областта на религията. С други думи, от една страна говорят за цивилизация, наука и човешки права, а, от друга

страна, превръщат хората в животни. Това е политиката, която следват английските шпиони. Моля да прочетете книгата ни **“Признанията на английския шпионин”**!

Повечето от хората в Европа и Америка са християни. Евреите и част от християните са неверници с писания. Коперник, основателят на съвременната астрономия, е бил свещеник в град Фрайбург. Бейкън, прословутият физик на Англия, е бил свещеник към францисканската църква. Известният френски физик Паскал е бил духовник и пишел религиозни книги, докато откривал физични и геометрични закони. Прочутият Ришельо, който е бил най-важния премиер в историята на Франция, и който е издигнал страната си до водеща позиция в Европа, е бил духовник с много висока степен. Известният немски лекар и поет Шилер също е бил свещеник. Бергсон, френски мислител и световно известен философ, в книгите си е защитавал духовниците срещу атаките на материалистите. Човек, който прочете книгите му **“Материя и памет”**, **“Двата източника на морала и религията”** и **“Опит върху непосредствените данни на съзнанието”**, с желание ще повярва в религията и Сетния ден.

Уилям Джеймс, прословутият американски философ, който е основал сектата на прагматизма, в книгата си **“Религиозни експерименти”** и другите останали е похвалил религиозния начин на живот. Френският лекар Пастьор, който е откривал нови неща в областта на заразните болести, микробите и ваксините, е завещал да извършат погребението му с религиозна церемония. Американският президент Фр. Д. Рузвелт и британският премиер Чърчил, които управлявали света по време на Втората световна война, били религиозни. Много учени и политици, чиито имена не можем да се сетим, били личности, които вярвали в Създателя, Сетния ден и меляикетата (ангелите). Кой може да твърди, че невярващите са по-разумни от въпросните хора? Те биха станали добри мюсюлмани ако бяха прочели ислямски книги. Въпреки това, четенето, дори докосването на ислямските книги, е било забранено, защото духовниците приемали това за грях. Така те попречили хората да постигнат щастие, както в този, така и в отвъдния свят.

Имām Али “радияллāху анх” е казал: “Мюсюлманите вярват в следващия свят, а неверниците без писание отричат. Ако нямаше съживяване, нито невярващите в отвъдното, нито мюсюлманите нямаше да загубят нищо. Но ако не се сбъднат очакванията на неверниците – ще горят вечно.” Ислямските учени са доказали правотата на своите думи и отвърнали на атаките на неверниците чрез разума, знанието и науката. Ако мюсюлманите не бяха доказали думите си, то можеше ли да се отрече Съдния ден? Дори вечното мъчение да беше само една вероятност, то кой мозък би приел това? За разлика от това обаче, мъките в отвъдния живот

не са само една вероятност, а очевидни истини. Следователно, безумие е да не се вярва.

От друга страна, някои непознаващи исляма хора, като видят, че чрез разума и знанието няма да успеят да развалят правилната вяра на народа, и че атакувайки исляма разкриват собствения си позор, те започват да прибегват до лъжи и измами. Те претендират да са мюсюлмани, пишат похвални неща за исляма, но наред с тези писания и думи те оспорват важните и основните принципи на исляма, като че ли те не са част от религията. Те се опитват да отчуждят читателите и зрителите от тях. Намирайки за неуместни времената, количеството и видовете на поклоненията, които Аллāху теālй е повелил, те казват, че би било по-добре ако се покланяха по друг начин. Незнаейки нищо за същността, тънкостите и скритите ползи на поклоненията, те ги смятат като средства за прости и примитивни ползи, и сякаш се опитват да ги поправят. За хората е недостатък да не знаят, но е много смешно и жалко да се намесват в неща, които не разбират. Мюсюлманите, които слушат и вярват в такива невежи хора и ги мислят, за разумни, са още по-жалки и глупави от тях. Днес някои от тези коварни неверници казват: “Да, ислямът повелява добрия нрав и усъвършенства хората, но той съдържа и социални закони, семейни и обществени права. Те са установени в съответствие с обстоятелствата на онова време. Днес народите са увеличили своята численост, обстоятелствата са се променили и нуждите на хората са нараснали. Необходими са нови правила и закони, които да отговарят на съвременните технически и социални подобрения. Законите в Корāна не могат да посрещнат тези нужди.” Тези думи са абсурди и неуместни мисли на неуки хора, които си нямат на понятие от ислямско право и ислямски знания. Ислямът ясно е заявил какво е правосъдие и жестокост, какви права и задължения имат хората един към друг, към семейството и съседите, народа към правителството, както и правителствата едно към друго. Ислямът ясно е посочил какво е престъпление и е изградил незаменими правила върху тези закони. Той не е ограничил практикуването на тези неизменни закони върху всички събития и случки, и е повелил тяхното практикуване в съответствие с обичаите и традициите. На 36-а и в следващите точки на **“Меджелле”**, където се прави разяснение на **“Дурер-ул-хуккām”**, се казва: “Законите, които се опират на обичаите и традициите, могат да се променят с течение на времето, но законите, които се опират на насс [āйети и хадйси], т.е. на доказателства, не се променят с времето. Общите правила не се променят, но тяхното приложение към събитията може да се промени. При разбиране и оповестяване на едно правило, което касае поклоненията и не е съобщено с насс, общите обичаи се считат за доказателство. Но за да се класифицира даден обичай като общ е нужно той да произхожда от времето на Есхāб-и кирām, да е

изпълняван от муджтехидите и да е постоянен. В правилата на муъмелята¹ обичаите на една област, които не противоречат на насс, също се превръщат в доказателства. Те могат да бъдат разбрани от учените по фикх.” Аллāху теālй е установил ислямската религия по такъв начин, че да е в състояние да посреща всяко новооткритие и подобрене във всяка една страна. Показвайки толерантност и в поклоненията, наред с обществения живот, ислямската религия е дала свобода на хората и право на иджитхāд, когато те се срещнат с други условия и необходимости. Във времето на Хазрети Омер, на омаядите и на великата Османска империя големи общности от различни народи, живеещи на различни континенти, са били управлявани с тези божествени закони, и техните постижения са изпълнили славни страници в историята. И в бъдеще, всеки народ, голям или малък, ще постигне комфорт, спокойствие и щастие толкова, колкото тя се подчинява и практикува красивия нрав, който не се променя и е повелен от исляма. Нации и народи, които са се отклонили от социалните и икономически правила на исляма, никога не са успели да се спасят от трудности, страдания и беди. Записано е в историята, че това наистина е било така и без съмнение така ще бъде и в бъдеще. Историята се състои от повторения.

Мюсюлманите трябва да отдават голямо значение на националното единство и солидарност, да работят в материален и морален аспект за развитие на страната, да изучават религиозните знания много добре, да се въздържат от харāми и да изпълняват дълговете си към Аллāху теālй и Неговите раби. Те трябва да се украсят с красивия морал на исляма и не трябва да причиняват вреда на никого. Не бива да причиняват анархия и трябва да плащат данъците си. Нашата религия изисква това от нас. Първото задължение на мюсюлманина е да не върши престъпления, поддавайки се на своите страсти, шейтāна, лошите приятели и анархистите, и да не върши грехове. Аллāху теālй е възложил три задължения на Своите раби. Първото задължение е лично към самия него. Всеки мюсюлманин трябва да бъде добре образован, здрав, възпитан и с красив нрав, да изпълнява своите поклонения, да се учи на наука и висок морал, и да печели по халял (позволен от исляма) начин. Второто задължение е към неговото семейство. Той трябва да изпълнява своите отговорности към съпругата си, родителите, децата и братята и сестрите. Третият вид се отнася до ангажименти, които трябва да бъдат извършени спрямо обществото. Това са задължения към съседите, учителите, семейството, правителството, държавата, всички съграждани и хора от други народи и религии. Той трябва да върши добро на всеки, да не засяга никого с език или ръка, да не вреди на никого, да не мами, да бъде от полза за всички, да не се бунтува срещу държавата, правителството и законите, и

¹ Това са делата между хората. Това е част от науката фикх.

веднага да плаща своите дългове и данъци. Аллāху теāлй не ни заповяда да се месим в държавните дела, а да помагаме и да не въставаме срещу правителството.]

Следователно, мюсюлманите трябва да се срамуват от Аллāху теāлй. Срамът произлиза от вярата. Свенливостта, характерна за мюсюлманите, е непременно задължителна. Те трябва да знаят и вярват, че неверието и всички вярвания и теории, които не съответстват на исляма, са грешни и вредни. Аллāху теāлй е заповядал да се взема джизя, т.е. данък от неверниците. С това се цели тяхното унизяване. Това е толкова ефективно, че те не могат да носят ценни дрехи, нито да украсяват себе си от страх да не дават джизя. Така водят жалък и презрян живот. Целта на джизята е унижеността на неверниците. Тя разкрива славата и честта на исляма. Ако зиммия (гражданин немюсюлманин в ислямска страна) приеме исляма, той вече не плаща джизя. Признакът за съществуване на вяра в сърцето е необичането на неверниците. [Нехаресването е състояние на сърцето. Мюсюлманите трябва да се отнасят добре към тях и към всички останали хора, и да не ги засягат.

С тях могат да се формират временни сътрудничества, само когато това е наложително и необходимо. Това не бива да стига дотам, че да се заобичат от сърце. Сътрудничеството трябва да приключи след като изчезне необходимостта.

Въпрос: Хората казват: “Ние не бива да имаме лошо мнение за никого. Не трябва да гледаме неговите думи и дела, които символизират неверие, а тези, които показват, че има вяра. Вярата съществува в сърцето. Аллах знае за нея и никой друг. Този, който нарича “неверник” един човек, който има вяра в сърцето си, самият той става неверник (напуска религията). Ние трябва да приемаме за мюсюлмани всички онези, които не говорят открито против исляма, и да ги обичаме.” Това правилно ли е?

Отговор: Погрешно е да се казва, че не трябва да имаме лошо мнение за никого. Правилната форма на това е: **“Ние не бива да имаме лошо мнение за мюсюлманите.”** Ако един човек каже, че е мюсюлманин и не изрича думи или прави неща, които да го изкарат от религията, ние го приемаме за вярващ. Когато такъв човек каже или направи нещо, от което могат да се разберат няколко неща, като част от тях показват, че е неверник, а други, че е мюсюлманин, ние трябва да го приемем за мюсюлманин и да не кажем, че е напуснал религията. Но когато човек се стреми да разруши исляма и да изкара младите от религията, или казва, че е добро нещо за определен харām и се опитва да го разпространи, или ако казва, че една от заповедите на Аллāху теāлй е израз на примитивност и е вредна, той се нарича неверник. Ако той казва, че е мюсюлманин, изпълнява намāз и ходи на хадж, такъв човек се нарича **зъндък** [коварен ислямски враг]. Би било глупост да се приемат тези лицемери, които мамят вярващите, за мюсюлмани.]

Аллāху теāлā в 28-о знамение на сūra Тевбе нарича неверниците “неджес”, а в 95-о знамение “риджс”, т.е. мръсни. Следователно, неверието трябва да бъде скверно и долно в очите на мюсюлманите. Аллāху теāлā в 14-о знамение на сūra Рад и в 50-о знамение на сūra Му’мин казва по смисъл: **“Молитвите на тези врагове са безрезултатни. Няма вероятност да бъдат приети.”** Аллāху теāлā и Неговият Пророк “салляллāху алейхи ве селлем” са доволни от мюсюлманите. Не може да има по-голямо благо от постигане на доволството и любовта на Аллāху теāлā.

Както вярата и неверието, така и този свят и отвъдното са две противоположности. Земното и āхиретът не могат да бъдат събрани на едно място. За печелене на отвъдното е нужно да се откаже от земното [т.е. харāмите]. Изоставянето на земното може да се изпълни по два начина. Първият е да се отбягват всички харāми, заедно с повечето от мубāхите, т.е. насладите, които не са грехове, и да се използват колкото е крайно необходимо, за да се живее. [С други думи, да се остави безделието, мързела и впускането в насладите и удоволствията на земното, и да се загърбят всички видове сладости и забавления. Вместо това да се прекара цялото време в поклонения и полагане на усилие за постигане и използване на най-съвършените научни методи и средства, които са необходими за спокойното съществуване на мюсюлманите и напътване на онези, които не познават исляма. И да се търси и намери земното удоволствие в тази работа. Всички от Есхāб-и кирāм и повечето наши големци са били такива. Много е полезно човек да се откаже от земното по този начин. Да кажем още веднъж, че целта на това е да се жертват всички удобства и удоволствия, за да се изпълнят повелите на исляма.]

Вторият начин е да се отбягват харāмите и съмнителните неща, и да се използват мубāхите. Дори и този вид изоставяне на земното, и особено в тези дни, е много ценно.

Следователно, отбягването на забранените от исляма неща е необходимо за всеки мюсюлманин.

[Онзи, който не обръща внимание на харāмите и не вижда необходимост от тяхното въздържане, или не отдава значение на това, че Аллāху теāлā ги е забранил, или ги харесва и казва: “Колко са хубави!”, става неверник [враг на Аллāху теāлā]. Те ще останат вечно в Ада. Хората, които признават и уважават забраните на Аллāху теāлā, но вършат харāмите, подвеждайки се от своя нефс, като после се съвземат и покаяват за това, не стават неверници и не губят своята вяра. Такива хора се наричат непокорни и грешници [фāсък, лоши хора]. Въпреки че те може да влязат в Ада и да бъдат наказани заради греховете си, няма да останат вечно там и ще бъдат въведени в Рая.]

Има много неща, които Аллāху теāлā е сторил мубāх, т.е. позволил е. Насладите, които носят те, са повече от тези на харāмите. Аллāху теāлā

обича тези, които вършат мубāхи, но не обича тези, които правят харāми. Може ли един разумен човек да отблъсне любовта на своя Собственик и Създател заради временно удоволствие? Освен това, броят на нещата, които са сторени харām, е много малък. Насладите, които носят те, съществуват и в мубāхите.

[Дунйа (земя) е женската форма на аднā, т.е. исм-и тафдил (прилагателно в превъзходна степен). Нейният масдар (инфинитив) е дунув или денāет. Когато произлиза от първи масдар означава много близко. Такова е положението с думата дунйа в знамението, където по смисъл се казва: **“Ние украсихме най-близкото небе със светилници.”** Понякога се използва с втория смисъл. Така например в един хадйс-и шерйф се казва: **“Долните неща са прокълнати.”**, т.е. земята е прокълната. Долните неща са харāмите и мекрūхите. Следователно, земята, за която се казва, че е лоша в Корāн-и керйм, са харāмите и мекрūхите. За имота не се говори лошо, защото Аллāху теāлй нарича имота “благо”. Доказателството за нашите думи е собствеността на халйл-ур-рахмāн Ибрахим “алейхисселām”, който е второто най-високопоставено създание и човешко същество. Неговият добитък, от който половин милион броя са били говеда, е изпълвал равнините и долините.]

12- Много е лесно за човек да не върши харāми и да изпълнява всички повели на исляма. Това изглежда трудно за онези с болни сърца. Да, има много неща, които са лесни за здравите, но трудни за болните. Сърцето да бъде болно означава да не вярва в исляма в пълния смисъл на думата. Дори тези хора да казват, че вярват, това не е истинско потвърждение, а е само на думи. Признакът за наличието на пълно потвърждение, т.е. правилна вяра в сърцето е усещането на леснина при следване на повелите на исляма.

13- Аллāху теāлй изпраща блага, т.е. добрини на всеки човек във всеки момент, независимо дали е добър или лош. Без разграничение Той изпраща на всеки имот, деца, препитание, напътствие и безопасност, и още всички други благословии.

Разликата е в хората, които приемат или не успяват да ги приемат. В 33-о знамение на сūra Нахл се казва по смисъл: **“Аллāху теāлй не угнетява Своите раби, не върши несправедливост. Те себе си угнетяват чрез своите лоши мисли и грозни дела.”**

По същия начин, слънцето еднакво грее човека, който пере и неговите дрехи, но лицето на човека почернява, а дрехите побеляват.

[По аналогичен начин, макар че слънцето блести еднакво за ябълката и пипера, ябълката сладнее щом почервене, а пиперът налютява. Макар сладостта и лютивостта да са причинени от лъчите на слънцето, разликата не е в него, а в самите тях. Тъй като Аллāху теāлй жали много всички хора повече отколкото майката детето си, Той е оповестил в Корāн-и керйм как всеки човек, всяко семейство, общество и нация, във всички части на света,

във всяко време и във всяко тяхно дело трябва да действат, как трябва да водят своите дела и какво трябва да отбягват, за да живеят спокойно и на двата свята. Ехли суннитските учени са разбрали всичко това с тяхното остро прозрение и написали милиони книги, за да ги съобщят на целия свят. Това означава, че Аллāху теālā не е оставил хората на произвола и не е останало място, където не е проникнал ислямът. Следователно, ислямът не може да бъде отделен от земните дела. Опитите да се направи това не са ли равностойни на изкореняване на исляма и мюсюлманите от света?]

Причината, поради която хората няма да постигнат благословиите в отвъдното, е че се отвръщат от Него. Този, който се отвръща, без съмнение не може да получи нищо. Съд, който е покрит, несъмнено не може да се напълни с априлския дъжд. Да, много хора, които са се отвърнали от Него, живеят сред земни блага и за тях се предполага, че не са лишени, но тези хора получават отплатата за нещата, за които са се борили в земния живот. Въпреки това, светските блага, които дава на онези, които работят само за земното, са семена на мъка и беда. Това са страдания, които Аллāху теālā подмамно дава на тях, като ги представя за блага. В 56-о знамение на сūra Му'минūн се казва по смисъл: **“Нима неверниците смятат, че с имотите и многото деца, които им даваме, им сторваме добро? Нима казват, че ги възнаграждаваме, защото не вярват в Пророка ми “салляллāху алейхи ве селлем” и не харесват ислямската религия? Не, не е така. Заблуждават се. Те не разбират, че тези неща не са благословии, а беди.”** Земните неща, които се дават на онези, чиито сърца са се отвърнали от Аллāху теālā, са все нещастия. Те са като сладкишите и халвите, които се дават на диабетиците.

[Сърцето е сила, която съществува в парчето мускул, което ние също наричаме сърце, както електроенергията се намира в батерията. Що се отнася до душата; тя се намира във всички части на тялото. Когато сърцето на човек иска да последва нефса и да извърши грях или нещо, което е израз на неверие, то ако Аллāху теālā съжали този раб, не пожелава той да извърши това, така че той не може да го извърши. А ако не го съжали, тогава пожелава този раб да го извърши и създава самото дело. След това дава заслуженото. Ето защо, причината, поради която човек се въвлича в мъки и беди, е самият него, т.е. следването на нефса от страна на сърцето, а не на исляма.

Въпрос: Ако Аллāху теālā не беше създал нефса, тогава хората щяха да се спасят от неговата измама. Никой не би извършил лоши дела и всички щяха да отидат в Рая. Това не би ли било добре?

Отговор: На този свят във всяко творение се проявява и милостта на Аллāху теālā, и Неговия гняв. Както водата е необходима за съществуване на хората, животните и растенията, за хигиена и приготвяне на храна и лекарства, така и хиляди хора се давят в морето и наводненията рушат къщите. А онзи, който пие студена вода, се разболява. Както огънят е

необходим за приготвяне на хляб и храна, и отопление през зимата, така той изгаря онзи, който падне в него. Както електрическата енергия ни е от полза на много места, така и става причина за пожари и мигновено убива хора при токов удар. Както всяко лекарство става причина за лекуване на определена болест, така и предозирането е вредно. Такова е положението и с всичко друго. С нефса нещата са аналогични. Той има и полезни, и вредни страни. Нефсът е създаден, за да може хората да живеят, да се размножават и работят за земното, както и да печелят севāба на джихād в отвъдния живот. Аллāху теāлй е създал нефса поради много такива ползи. Но нефсът, от друга страна, не се насища на удоволствията, които доставят храненето и половия контакт. Аллāху теāлй, съжалявайки всички хора, е създал акл (разум) в тях, чрез който да се постигне контрол над нефса и да се предотвратят вредните му желания. Разумът е сила, която посредством човешкия мозък разглежда желанията, идващи от сетивните органи, шейтāна и нефса. Ако по време на този процес той не греши, той се нарича акл-и селйм. Освен това, Аллāху теāлй, чрез изпращане на пророци, информира кое е добро и кое е зло, и че всички желания на нефса са лоши. Разумът разграничава желанията на нефса от нещата, които пророците са казали, че са полезни, и съобщава крайния резултат на сърцето. Ако сърцето предпочете онова, което е дошло от разума, желанията на нефса няма да бъдат изпълнени. С други думи, посредством мозъка няма да накара крайниците да извършат това действие. Ако сърцето предпочете и пожелае да върши делата, които ислямът казва, че са добри, и накара да ги извършат, човек ще постигне щастие. Процесът на предпочитане на доброто или злото от страна на сърцето се нарича кесб. Човешките крайници са подчинени на мозъка, а мозъкът на сърцето. Те действат според заповедта на сърцето. Сърцето е центърът, където се събират всички влияния, идващи от сетивните органи, от Аллāху теāлй, посредством душата, от разума, ангелите, паметта, нефса и шейтāна. Когато сърцето следва разума, съществуването на нефса не става пречка на хората при постигане на вечни благословии. Ако сърцето не се подвежда от нефса, това се нарича джихād-и екбер (голям джихād) с нефса. Аллāху теāлй съобщава, че ще даде високи степени на онези, които правят джихād. Нефсът става причина за печелене на севāба на джихāда и извисяване над меляикетата.]

14- Въпреки, че Аллāху теāлй проявява милост към всички, мюсюлмани и неверници, на този свят, и дава отплата за работата и добрините на всеки, дори и частица милост няма да бъде проявена към немюсюлманите в отвъдното. В 15-о знамение на сūra Хūd се казва по смисъл: **“Глупавите хора не мислят за отвъдното и правят всяко добро, за да спечелят земни удобства и наслади, като слава, пост и почит. Ние даваме пълната отплата за тези неща, които вършат, и не ги лишаваме от нищо, за което се надяват. Тяхната печалба в отвъдното ще е само**

джехеннемският огън, защото те са получили отплатата за добрините. За вземане е останал само джехеннемският огън в замяна на лошите намерения. Добрините, които са извършили заради техните амбиции, страсти и показност, не ще бъдат от полза за тях в отвъдното и няма да ги спасят от Ада.”

В 18-о знамение на сӯра Исрā се казва по смисъл: “Онези, чиито поглед и ум са заклещени в рамките на земното, оставят отвъдното и тичат зад бързосвършващите наслади на земното. Ние на когото пожелаем лесно и изобилно даваме тези блага, за които мислят ден и нощ, и желаят, изтърпявайки трудности за това. Но по този начин Ние всъщност не им вършим добро. Готвим за тях мъчението на Ада. В отвъдното те ще бъдат отдалечени от милостта и ще бъдат влачени към Джехеннема по лош начин. А що се отнася до тези, които вместо да се привържат към тези земни блага, всяко от които свършва бързо и оставя мъки и беди зад себе си, пожелаят безкрайните, истинските и непроменящи се āхиретски блага, и вършат добрините, които съм показал и от които съм доволен, Ние харесваме всички техни добрини, защото следват пътя, който съм съобщил в Корāн-и керй̄м. Както за влюбените в земното, така и за онези, които вярват в Моите думи и вършат Моите заповеди, ще дадем това, което искат в този свят. Ние не лишаваме никого от това, за което се надява. Ние разпръсваме нашите благословии за всички. Няма човек, до когото да не са достигнали благата на твоя Господ.”

15- Човек, за да може да следва Мухаммед “алейхисселām” по пълен и съвършен начин, трябва да го обича по пълен и съвършен начин. Симптомът на тази любов е да се приемат неговите врагове за врагове, и да не се харесват тези, които не го харесват. Обичащият не може да проявява отпуснатост. Онези, които обичат, стават луди по своите любими и не може да правят нищо против тях. Те не може да постигнат съгласие с тези, които действат срещу тях. Любовта към две противоположности не могат да съществуват заедно в едно и също сърце. Обичта към едната противоположност води до вражда към другата.

Земните блага са преходни и измамни. Ако днес са твои, те утре ще бъдат на някой друг. Но тези, които ще бъдат получени в отвъдното, са безкрайни и се печелят на този свят. Ако този няколкодневен живот бъде прекаран в следване на Мухаммед “алейхисселām”, който е най-ценният човек на двата свята, то рабът може да се надява на безкрайно блаженство. В противен случай, всичко е едно нищо ако не се следва той. Всяко добро дело, което се върши без да се следва Мухаммед “алейхисселām”, ще остане тук и нищо няма да бъде получено в отвъдния живот.

16- Мухаммед Расулүллах “саллялләху алейхи ве селлем” е Любимият на Господа на световите. Най-доброто се дава на Любимия.

[Сеййид Абдулхакїм Арвāsї каза: “Всеки пейгамбер е по-свършен във всяко едно отношение от който и да е човек по негово време, а Мухаммед (*алейхиссалем*) е по-свършен от всички създания, във всяко време, всяка страна и във всяко едно отношение от създаването на земята до нейния край. Никой, в нито едно отношение не е над него. Това не е нещо трудно. Аллāху теālя, Който създава каквото пожелае, го е създал такъв! Никой човек няма силата да го възхвали. Никой човек няма властта да го критикува.” Това, че Аллāху теālя е казал: **“Ако не беше ти, нямаше да създам небесата!”** е написано на 6-а и 13-а страница в **“Мевāхиб-и ледуннийе”** и на 13-а и 15-а страница в **“Енвār-и Мухаммедийе”**. Този факт също е посочен и в 112-о и 124-о писмо от третия том на **“Мектубāt”** на имām Раббāнї.]

17- Аллāху теālя е събрал в Своя Любим всички видими и невидими добрини и красоти, които може да съществуват в един човек. Например, лицето му е било най-красиво сред лицата на всички и е излъчвало ярка светлина. Благословеното му лице е било бяло-червеникаво и сияело като луна. Думите му били много приятни – те покорявали сърцата и привличали душите. Бил е толкова умен и въпреки че е израснал измежду груби и упорити хора в Арабския полуостров, той ги е управлявал много добре, изтърпял причинените от тях мъки и ги е довел до благост и послушание. Много от тях изоставили своите религии и станали мюсюлмани, и в името на исляма се борили срещу бащите и синовете си. За него пожертвали своите имоти и роднини, и пролели собствената си кръв, въпреки че не били свикнали с това. Той е бил с толкова красив нрав, толкова благ, милостив, търпелив и благороден, че всички му се възхищавали. Тези, които са го виждали и чували за него, ставали мюсюлмани на драго сърце. Никакви недостатъци не били забелязани в нито едно негово дело и слово. Въпреки, че не се е разсърдил на никого заради себе си, той е бил твърд и силен срещу тези, които действали и говорили лошо против религията. Ако не е бил нежен и любезен към всички, никой не би имал силата да седи до него и да го слуша, поради внушителността на пророчеството и състоянията на величие.

Независимо от факта, че не е научил нищо от никого и не е писал, и израснал сред хора, които не са пътували и не знаели нищо за миналото и околните народи, той е съобщил факти, които били записани в Тората, Евангелието и всички други книги. Той е предал информация за състоянията на предишните хора. Изтъквайки доказателства, той е затворил устите на хора от всяка религия и професия. Като най-голямо чудо той е разкрил Корāн-и керїм и въпреки че е предизвикал другите, казвайки че не могат да изразят нещо подобно на дори едно от 6236 знамения, никой не е бил в състояние да отговори на това предизвикателство, въпреки че всички ислямски врагове из света си съдействали от повече от 1400 години. И днес, използвайки юдеите,

свещениците и масони, и харчейки милиони за целта, те не могат да се конкурират с него. В първите дни на исляма арабите са били много напреднали в литературните изкуства, като поезия и красноречие, отколкото във всяка друга професия, и въпреки, че най-много се надявали на успех в тази сфера, те претърпели поражение пред Корāн-и керй̄м. Бивайки победени пред Корāн-и керй̄м, много от тях се вразумели и приели исляма. А тези, които не повярвали, е трябвало да се бият, за да предотвратят разпространението на исляма.

Има безброй неща в Корāн-и керй̄м, които никой не може да каже или направи. Ние ще обясним шест от тях:

Първо: Йджāз и белягат, т.е. с малко думи и по гладък и перфектен начин да се предадат много неща.

Второ: Въпреки, че неговите букви и думи са като арабските букви и думи, āйетите, т.е. думите и изреченията изобщо не приличат на думите, стиховете и речите на арабите. Корāн-и керй̄м не е човешко слово, а слово на Аллах. Приликата между човешките думи и Корāн-и керй̄м е като приликата между стъклото и диамантите. Специалистите филолози много добре проумяват и признават това.

Трето: Човек, колкото и да чете Корāн-и керй̄м, не усеща скука. Неговите желание, ентусиазъм, любов и удоволствие нарастват. От друга страна, такова нарастване на желанието и насладата не се случва по време на четене на преводите на Корāн-и керй̄м, другите писмени форми или всякакви други книги. Човек усеща скука. Умората е различна от скуката.

Четвърто: Много известни и неизвестни факти за състоянията на предишните хора са съобщени в Корāн-и керй̄м.

Пето: Той предсказва неща, които ще се случат в бъдеще, много от които вече са се случили и продължават да се случват.

Шесто: Съобщава знания, които никой не може да узнае по никакъв начин. Аллāху теāлй̄ обяснява предишните и бъдещите знания в Корāн-и керй̄м.

Фактът, че Корāн-и керй̄м е чудо, е обяснен много добре в книгата “**Herkesе Lāzım Olan İmān**”, публикувана от Хакй̄кат Китāбеви на турски и английски [и български език под името “Вярата нужна на всеки”].

Това означава, че за разумните и съвестни хора е очевиден факт, че ако човек, който се е родил и израснал в голям град, след като е живял в продължение на четиридесет години заедно с тях, без да е чел книги, пътувал, рецитирал стихове и изнасял речи, изведнъж донесе книга, която никой не може да повтори и съдържа тънкости, шест от които обяснихме, и която е над всяка дума или книга, и който човек превъзхожда всички хора и пророци “салеvāтуллāхи теāлй̄ алейхим еджма’йн” по отношение на красиви нрави и велики състояния, е любимият Пророк на Аллāху теāлй̄.

18- Да се следва Мухаммед “алейхисселām” означава да се харесват и с желание да се спазват повелите на исляма, да се уважават и почитат

неговите заповеди, нещата, които ислямът оценява, учените и праведните раби, и да се полага усилие за разпространение на неговата религия, и да не се обичат тези, които не искат да спазват заповедите на Аллāху теāлй.

[Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Всеки от вас е като пастира на едно стадо! Както овчарят защитава своето стадо, така трябва да защитавате от Ада онези, които са в домовете ви и под ваша команда! Вие трябва да ги научите на исляма. Ако не го направите, ще бъдете отговорни за това.”** В друг хадīs-и шерїф се казва: **“Много мюсюлмански деца ще влязат в Ада на име Вейл заради техните бащи. Защото те са се впуснали само в печелене на пари и изживяване на удоволствия, и са тичали само зад земни дела, и не са учили децата си на ислям и Корāн-и керїм. Аз съм далеч от такива бащи и те са далеч от мен. Онези, които не учат децата си на религия, ще отидат в Ада.”** В един друг хадīs-и шерїф се казва: **“Тези, които учат децата си на Корāн-и керїм или които ги пращат на учители на Корāн-и керїм, за всяка негова буква ще получат наградата на десетократно посещение на Кяабе. И в Съдния ден корона ще бъде поставена на главите им (ще постигнат високи степени). Всички ще ги виждат и ще им се възхищават.”** В друг хадīs-и шерїф се казва: **“Учете децата си да извършват намāз. Когато станат на седем години, заповядайте им да изпълняват намāз. Ако не кланят, когато станат на десет години, бийте ги, за да изпълняват.”** Друг път Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Когато едно мюсюлманско дете изпълни поклонение, на баща му се дава толкова севāб, колкото получава и детето. Ако някой научи детето си на грях, то колкото грехове извърши това дете, толкова грехове ще се пишат и на баща му.”** Ибни Āбидїн, в края на частта за мекрūхите на намāза, казва: **“Ако човек накара детето му да направи нещо, което е харām за него самия (родителя), той ще е извършил харām. Лице, което накара своя син да носи копринени дрехи, да ползва златни накити, да пие алкохол, да ходи по нужда или протяга крака към посоката на Къбле, ще е извършил грях.”** В един хадīs-и шерїф, който е поместен в книгата **“Муршид-ун-нисā”**, се казва: **“Намāзите и оруджите на тези, които не изпълняват своите задължения спрямо съпругите и децата, не се приемат.”**

Имām Газālй “рахметуллāхи алейх” казва следното в книгата си **“Кимйā-и се’āдет”**: **“Например, харām е за жените да излизат незабулени. Също така е харām за тях да ходят с тънки, стегнати, украсени и цветни дрехи. Не само тези жени ще станат непокорни и грешни, а също така техните бащи, съпрузи, братя и чичовци, които са отговорни за тях и дават съгласие за това състояние, ще станат съучастници в неподчинението и греха.”**

В основата на ислямската религия е научаването и преподаването на вярата, фарзовете и харāmите. Аллāху теāлй е изпратил пророците с тази цел. Когато децата не бъдат научени на това, ислямът ще бъде разрушен и

унищожен. Аллāху теāлā заповядва мюсюлманите да правят емр-и ма'рӯф, т.е. да съобщават Неговите заповеди и да ги научават на хората, и да правят нехй-и анилмункер, т.е. да съобщават забранените от Него неща и да не се одобрява тяхното изпълнение.

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Учете исляма един на друг! Ако спрете да правите емр-и ма'рӯф, Аллāху теāлā ще изпрати най-лошия измежду ви срещу вас и няма да приеме молитвите ви.”** В друг хадйс-и шерйф се казва: **“Наградата, която се дава на всички поклонения, в сравнение с наградата, дадена за газā (война по пътя на Аллах), е като капка вода в сравнение с морето. А наградата за газā, в сравнение с наградата за емр-и ма'рӯф и нехй-и анилмункер, е като капка вода в сравнение с морето.”** Ибни Абидйн в края на пети том казва: “Севāбът, който един учен по фикх получава заради ползата му за мюсюлманите, е повече от севāба за джихāд.”

С други думи, детето е поверено в ръцете на родителите. Техните чисти сърца са като скъпоценни камъни. Те могат да получат всякаква форма, подобно на восъка. Като малки те не са придобили никаква форма. Те са като чиста почва – ще бъде пожънато това, което се сее в нея. Ако децата бъдат научени на вяра, Корāн-и керйм и заповедите на исляма, те ще постигнат āхиретско и земно щастие. Техните родители и учители ще бъдат съучастници в това. Ако те не бъдат научени на това и не свикнат да ги изпълняват, ще стават нещастници. Грехът за всяко зло, което те ще извършат, ще бъде даден и на техните родители и учители. В 6-о знамение на сӯра Тахрйм се казва по смисъл: **“Пазете себе си и тези, които са в домовете ви и под ваша команда от огъня!”** По-важно е за един баща да защити детето си от огъня на Ада, отколкото от земния огън. А да се предпази от огъня на Ада означава да се научи вярата, фарзовете и харāмите, да ги накарат да свикнат с поклоненията и да се защитят от нерелигиозните и аморални приятели. Източникът на всички видове злини е лошият приятел.

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем”, казвайки: **“Всички деца се раждат годни и подходящи за исляма. По-късно техните родители ги правят християни, юдеи или атеисти”** е показал, че както за установяване, така и за унищожаване на исляма най-важно място заемат младежите. Следователно, първото задължение на всеки мюсюлманин е да научи детето си на исляма и Корāн-и керйм. Детето е голямо благо. Ако благословията не бъде оценена, Аллāху теāлā я отнема. Ето защо, педагогиката, т.е. обучението на децата, е много ценна наука в исляма.

И тъй като враговете на исляма също разбират този важен момент, масоните и комунистите, най-опасните източници на атеизъм в нашия век, казват: **“Образованието на младежите е първата ни цел. Ние трябва да обучим децата, така че да станат безбожници.”** С цел да унищожат исляма и възпрепятстват преподаването и практикуването на заповедите на

Аллāху теāлā, масоните казват: “Ние не бива да изморяваме мозъците на младежите. Те ще се научат сами на религиозни познания, когато пораснат.” и “Ние всички трябва да направим всичко възможно, за да разпространим идеята за свободата на убеждението по целия свят и да установим решенията, които сме взели в нашите ложи, във всяка страна. Ние трябва да унищожим братството в исляма и на негово място да установим масонско братство. По този начин ние ще постигнем нашата свята цел, която се състои от изкореняване на религиите.”

Ето защо, мюсюлманите не трябва да се подмамват от лъжите на невежите в религията и да не вярват в техните ласкави и измамни думи, обещаващи взаимопомощ. Мюсюлманите трябва да правят емр-и ма'рӯф и нехй-и мункер един към друг.

Във всяка страна днес младежите получават образование по физическа култура, за да заякнат, придобият красив вид и да заработят в хармония техните кости, мускули, ръце и крака, т.е. всички крайници. Те биват карани да учат и практикуват законите в математиката, геометрията и психологията, за да се подобрят и освежат техните умствени способности и духовна дейност, и да правят физически упражнения, за да се пречистят клетките в телата им чрез активизиране на кръвта. Докато всички тези неща и знанията, необходими за светските дела, са организирани и практикувани като уроци и задължения, уместно ли е да се представят като престъпност и посегателство срещу съвестта изучаването на вярата, исляма, фарзовете, вāджибите, суннетите и хāлялите, и нещата, символизиращи неверие, и тяхното отбягване, т.е. всички тези изброени неща, чрез които се постига щастие в този свят и отвъдния, и комфорт, спокойствие и всякакъв вид напредък и прогрес на човечеството? Във всички християнски страни днес, веднага след като се роди дете, те изпълняват към него всички изисквания на тяхната религия. Усърдно втълпяват на хората от всяка възраст юдаизма и християнството. За да откраднат и унищожат вярата и религията на мюсюлманите, и да ги похристиянчат, те изпращат пълни кашони с книги, брошури и филми в мюсюлманските страни. Например, християните мислят, че Йсā “алейхисселām” е хāшā (Аллах да пази) син на Аллāху теāлā, а Аллāху теāлā Го наричат “Отец” или “Дядо Господ”. В своите романи те казват неща от рода на “Отецът (или Дядо Господ) ще ни спаси!” Въпреки това, човек, който нарече Аллāху теāлā “Отец” или “Дядо Господ”, губи своята вяра и става неверник. Мюсюлманите не трябва да гледат такива заблуждаващи филми и да четат романи от този род. С такива и още какви ли не подобни методи те коварно крадат вярата на младото поколение. Те назовават тези усилия “услуги на човечеството” и “права и свободи, предоставени от демократичния режим”, а когато един мюсюлманин припомни на своя брат по религия заповедите на Аллāху теāлā, те (ислямските врагове) описват това като “религиозна пропаганда”,

“изостаналост” и “посегателство срещу свободата на съвестта”. Това не е ли несправедливо?

Смятат за нещо съвсем нормално немюсюлманите да развиват теории и разкриват своите мисли за исляма, но когато мюсюлманите започнат да говорят за истинския и правилен ислям, който ехли суннитските учени са показали, и да показват сияйния път на Мухаммед “алейхисселам”, те (неверниците) представят това като престъпление и сепаратизъм, и петнят тези невинни хора. Това не е ли изостаналост, фанатизъм и сляп инат?

Те наричат мюсюлманите изостанали и аномални, макар в действителност това да са чистосърдечни, далновидни и полезни хора, които тичат към знание, чист морал, научно познание и достойнство. А онези, които не харесват исляма, ги описват като модерни, просветени и будни. Това не е ли злоба и поражение?

Те се опитват да спрат емр-и ма’рӯф и нехй-и анил мункер (разпространението на исляма), като казват: “Има религиозна свобода, никой не може да се намесва между Аллах и раба, и всеки ще опознае и служи на Него в зависимост от вдъхновението на съвестта си.” и да изгасят нашата вяра, наследена от нашите предци. От друга страна обаче, предлагат на младежите ни отровни книги и списания чрез фалшиви доукрасени реклами, които се изготвят от мисионери, наречени Свидетелите на Йехова, за да унищожат исляма. Това няма ли да обиди мюсюлманите?

Неверниците се опитват да изкоренят исляма. Това тяхно дело е предвождано от англичаните. Те, въпреки всички свои мерки, не понасят младите поколения да проявяват интерес към исляма и да започнат да го изследват. Те изгарят от злоба, гняв и чувство за отмъщение от главата до петите, когато чуят думите на ехли суннитските учени “рахметуллāхи теāлāй алейхим еджма’ин”. В списанията, вестниците и телевизионните предавания показват забрадки, тесбихи и мъже с бради, и казват: “Мрачната сила, която възкръсва! Примитивност, изостаналост!” Както телата и душите им ще горят вечно в огъня на Ада като наказание за тяхното неверие, така техните мръсни души горят от яд в този свят. Такива вестници и телевизионни предавания са много опасни.

Мюсюлманите уважават един друг и си помагат. Когато виждат другия в затруднение в религиозните и светските дела, веднага го спасяват от това положение. Обичат и почитат благословения месец рамазан, говеещите, джамиите, езāна, изпълняващите намаз и полагащите усилие по пътя на Аллах. Поставят Корāн-и керйим над всички книги и не слагат нищо над него. Те не го четат на места, където се пее, употребява алкохол и танцува. А когато се чете по неправилен начин, те напускат това място ако нямат сили да го спрат. Когато видят Корāн-и керйим или неговите страници, или парчета листи, които съдържат редове или букви от него, или благословени имена и писания, да са поставени на места, които разкриват неуважително

отношение към тях, сърцата им изпитват болка и веднага ги вдигат нагоре. Те спазват човешките и животинските права. Не посягат на имота, живота и честта на неверниците и туристите. Плащат данъците си на време. Не нарушават законите и придържайки се към красивия морал на исляма печелят обичта и уважението на всички. А неверниците, от друга страна, се опитват да предизвикат неуважение към Корън-и керйм, мевлида и всички свещени имена и писания. Четат ги на места и по начини, които са забранени от Аллāху теāлй. Пишат ги сред неуважавани и презирани от мюсюлманите неща. Отпечатват ги в списания, парчета хартии и вестници, така че те да бъдат използвани като капаци за пакети, покривки на маси за забавление или за да се поставят на пода. В пиесите, вицове, комедиите, карикатурите, филмите, звуковите записи, телевизионните и радио предавания се подиграват с мюсюлманите, ислямските учени и заповедите на Аллāху теāлй. Във всички тези неща представят мюсюлманите като нечистоплътни и жалки негодници. С други думи, те унижават мюсюлманите и исляма и ги показват като неща, които са неприятни и заслужаващи да бъдат мразени. Те назовават с грозни имена големците на исляма и нещата, които мюсюлманите оценяват. Мюсюлманите всячески трябва да отбягват такива предавания, думи, писания и вестници, и да бъдат нащрек, за да не бъде открадната тяхната вяра. Ако човек, който не харесва даден учен или констатира грешка в някоя книга по религия, извършва намāз, говее и отбягва харāmите, то думите и писанията на този човек заслужават да бъдат изследвани и да се провери този учен или книга. Ако лицето, което говори лошо за една книга по религия или религиозен учен, не се покланя и не се въздържа от харāmите, ние не трябва да вярваме в неговите думи и да осъзнаем, че това е само клевета и израз на ислямска вражда. Оклеветяването на ислямските учени “рахметуллāхи теāлй алейхим еджма’йн” и книгите по религия се превърна в навик и оръжие за враговете на исляма. Само един ислямски учен може да оцени друг. Само славейт може да оцени стойността на розата, само бижутерът може да разбере каратите на златото и само химикът може да разбере коя перла е истинска.

Мюсюлманите не купуват, използват, слушат, четат или гледат вредните неща, които Аллāху теāлй е забранил. Те не вредят на никого и не отвръщат на онзи, който им вреди. Проявяват търпение и дават съвети с благи думи и усмихнато лице. Мюсюлманите полагат усилие, за да научат, преподават и правят нещата, които Аллāху теāлй е повелил. Търсят знанието, дори да е при неверниците. В хода на историята онези, които не са осъзнали, че хората са висши същества, проявили вражда срещу ислямската религия, опитали се да измамат младежите и в момент, в който изобщо не са очаквали, са вкусили смъртта, оставили земните удоволствия, за които толкова здраво са се захванали, и отишли в Ада. Имената на

повечето от тях били забравени и изчезнали без следа, докато слънцето на исляма е продължавало да осветява целия свят.

Неверниците тичат зад спокойствието и красотата на света, който е сладък отвън, но горчив отвътре, украсен отвън, но отровен отвътре, приятен в началото, но празен в края. Мюсюлманите трябва да следват заповедите на Корън-и керйм, т.е. пътя на Пейгамбера ни “салляллāху алейхи ве селлем”, да напредват непрекъснато в този сияен път. Те трябва да се пазят от бид’атите, които са се появили по-късно в исляма и били измислени от неговите врагове, реформистите, невежите и глупавите хора.]

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Човек, който уважава ехли бид’ат [т.е. тези, които вярват, правят и разпространяват думите, писанията, методите и делата, които не са съществували във времето на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” и неговите четирима халифи, но били измислени на по-късен етап в името на поклоненията], хвали мъртвите и живите сред тях и ги приема за велики, ще е помогнал за унищожаването, заличаване на исляма от света.”**

Всеки мюсюлманин трябва да се опита да защити своята вяра и да не обича неверниците, които не вярват в Аллāху теāлй и Неговия Пророк. [Но човек не бива да върши зло и жестокости на тези, които не обича. Неверниците и ехли бид’ат трябва да ги наставлява с красиви слова и усмихнато лице. Трябва да се опита да ги спаси от тази беда, за да може да постигнат щастие.] Мазхер-и Джāн-и Джāнāн казва: “На нас ни е повелено да не обичаме неверниците, бидатчиите и тези грешници, които открито вършат грехове. Ние не трябва да говорим с тях, да отиваме в техните домове и събрания, да ги поздравяваме и завързваме приятелства. Човек може да върши тези неща само при крайни обстоятелства и необходимост. Дори тогава сърцето не бива да ги обича.”

Джихāд означава да се спасят хората, които са били измамани и потиснати от невежи родители, от свещеници, които работят за земно, и от командири, които вършат жестокости за собствено удоволствие, от неверие, т.е. от пътя, който води до беда, и да се използва сила, за да може да бъдат удостоени с исляма. Джихāд означава да се жертва живота и имота за премахване на диктаторите и експлоататорите, които стават пречка на исляма да озари тези жалки хора, които са израснали под потисничество и сред зверства, и хвърлени в тъмнини. С други думи, това е използване на сила, за да се спасят хората от вечните мъки на Ада и да ги накарат да постигнат безкрайните блага на Рая. Джихāдът не се извършва индивидуално, а от страна на държавата. Атакуването на други индивидуално не се нарича джихāд, а варварство. Фарз е за онези, които не са успели да се присъединят към джихāда, да се молят за муджāхидите (борците). Чрез джихāда неверниците биват спасени от потисничеството на

угнетителите и удостоени с вяра. Не се посяга на религията, живота и имота на тези, които, след като са чули и разбрали за исляма, все още не го приемат. Те живеят свободно и спокойно под справедливостта и милостта на ислямската държава. Благодарение на джихада никой неверник няма да бъде в състояние да каже: “Аз не съм чул за исляма. Бих повярвал ако бях чул.” Фарз е за мюсюлманите да работят, за да наберат сила за джихад. Ако не работят и извършват джихад, те ще са направили много голямо зло на цялото човечество.

19- В пета глава на книгата **“Кимйā-и се’адет”** пише: “Расулүллах “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Основата и най-силният признак на вярата е да се обичат мюсюлманите и да не се обичат онези, които проявяват вражда към мюсюлманите.”** Аллāху теālй е казал на Йсā “алейхисселām” по смисъл: “Дори и да изпълниш поклоненията на всички създания, които се намират на земята и небесата, това ще е без значение, докато не заобичаш Моите приятели и проявиш вражда към враговете Ми.” Всеки мюсюлманин трябва да не обича враговете на Аллāху теālй, а да обича онези, които следват исляма. Той трябва да разкрие това в думите си и, ако е възможно, в делата си. Не бива да поддържа приятелски взаимоотношения с непокорните и грешниците, и да отбягва тези, които вършат много грехове. Той трябва да бяга още повече от угнетителите, които вършат жестокости на мюсюлманите. За разлика от това, той трябва да прости на тези, които угнетяват само него, и да търпи. Това е много полезно. Някои от големците ни били много твърди спрямо грешниците и угнетителите, а други проявявали милост и съчувствие към всеки, и ги наставлявали. Т.е. мислили, че всичко се случва съгласно казā и кадер, и съжелявали фāсъците и угнетителите. Дори това състояние да е велико и ценно, невежите и глупавите хора може да извлекат грешен извод. Тези, чиято вяра е слаба и проявяват отпуснатост в следването на исляма, мислят, че те самите са в доволство от съдбата (кадер) и казāта на Аллāху теālй. От друга страна, това доволство си има признак. Ако пребият даден човек, откраднат неговия имот и го обидят, но той не се ядосва изобщо и прощава извършителите, проявявайки милост към тях, за него става ясно, че е доволен от казāта. Но ако се ядосва на нещата, които засягат него, а проявява милост и казва: “Такава е била тяхната съдба” за онези, които не се подчиняват на Аллāху теālй, той ще е проявил отпуснатост в религията, лицемерие и глупост. Тези, които не познават съдбата и казāта, съжеляват грешниците и неверниците, и ги обичат. Това е симптом за слаба вяра. Фарз е да не се харесват и да се приемат за врагове тези, които стоят срещу исляма и проявяват вражда към мюсюлманите. По същия начин, фарз е да не се обичат и онези сред тях, които са приели да дават джизя. В последното знамение на сūra Муджāделе се казва по смисъл: **“Онези, които вярват в Аллāху теālй и Неговия Пророк.**

Те не ги обичат дори ако тези неверници и лицемери са майки, бащи, синове, братя и други роднини на мюсюлманите. Такива мюсюлмани ще ги въведе в Рая.”

Да се назначат неверниците като управници за мюсюлманите, проявявайки доверие към тях, е равносилно на унижаване на вярващите и е голям грях. Необходимо е да не се обичат бидатчиите, т.е. тези, които се представят за мюсюлмани и искат да изопачат вярата на мюсюлманите. Дори не бива да се отвръща на техния поздрав. Мюсюлманите трябва да бъдат информирани за техните вреди. Нужно е да не се говори и завързва приятелство с тези, които раняват мюсюлманите с тяхното поведение, думи и писания, лъжесвидетелстват, дават несправедливи съдебни решения, мамят, злословят, клеветят и се подиграват, въпреки че имат вяра, изпълняват поклоненията и отбягват другите грехове. Ние трябва да наставляваме грешниците, които не засягат мюсюлманите, въпреки че не вършат поклонения и не отбягват харāми, като даване и вземане на лихва, пиене на алкохолни напитки и играене на хазартни игри. Ако те не се оправят с това, ние трябва да спрем да ги поздравяваме и да се виждаме с тях, но когато се разболеят, трябва да ги посещаваме и да отвръщаме на техния селям (поздрав). [Тези неверници, които не нападат мюсюлманите с думи, писания и груба сила, трябва да бъдат третираны с благи думи и усмихнато лице. Ние не трябва да вредим на никого.]

20- Неверниците са поели различни пътища спрямо отношението си към исляма, но тяхната дейност може да бъде обобщена в две групи. Тези, които са в първата група, изпълняват своите земни дела и поклонения, без да нападат мюсюлманите. Осъзнавайки тяхната слабост пред силата и величието на исляма, те са приели да платят джизя, с което се подслонили на властта и справедливостта на исляма. Тези неверници се наричат **ехл-и зиммет** или **зиммии**. Необходимо е да не се обичат неверниците от този вид и да се приемат за врагове, но е харām да бъдат угнетявани или обиждани. В раздела **“Сийер”** на книгата **“Фетāвā-и Хайриййе”** пише: “Неща, които са забранени за мюсюлманите, са забранени и за зиммиите, като да се прелюбодейства, яде на открити места по време на месец рамазан, танцува, пее и слуша музика, взема и дава лихва и излиза на улицата с непокрито тяло. Само алкохолът и свинското месо не са забранени за тях. Позволено е да се посещават, когато са болни или когато поканят, както и да се пътува с тях.” Писано е в темата **“та’зйр”** в **“Мултекā”**, **“Дурр-ул-мухтār”** и другите книги по фикх, че: “Мюсюлманин, който обижда неверник, например, като му казва: “Ти си прелюбодец” или нещо от този род, или го ранява, наричайки го неверник, или го одумва, ще бъде подложен на та’зйр, т.е. ще бъде пребит с пръчка, защото е грях да се обиждат тези хора. Също така е забранено и да се посяга на техния имот.” В пети том на **“Дурр-ул-мухтār”** пише: “По-лошо е да се угнетява зиммия, т.е. гражданин немюсюлманин, отколкото

мюсюлманин. Да се малтретират и измъчват животните пък е по-лошо отколкото зиммия. Позволено (джѣиз) е да се поздравяват зиммиите и да се ръкува с тях, за да не се обидят. Такъв е случаят с поздрава на фѣсък (грешник), който открито върши грехове.”

В книгата “Берѣка”, докато се обясняват греховете, които се вършат с ръце, пише: “Допустимо е да се убият мравките, които вредят на хората и храната, при условие, че няма да бъдат измъчвани или хвърлени във вода. Допустимо е да се горят дърва, в които има мравки, след като бъдат изтръскани, удрайки в земята. Винаги е допустимо да се убиват мишки, въшки, бълхи, скорпиони и скакалци. Мекрѹх е да се хвърлят живи въшки на земята или да се изгарят всякакви живи същества. Допустимо е да се заколят с остър нож или да се стреля по котки, които вредят, бясни кучета или диви хищни животни. Не е позволено да се бият, защото боят е средство за възпитание, но тъй като животните нямат разум, те не могат да бъдат възпитани. В случай, че е вѣджиб (наложително) да се убие животно, то може да бъде изгорено ако няма друг изход.”

Допустимо е да се изреже един от крайниците на човек, за да се излекува заболяване като гангрена. Допустимо е да се оперират бъбреците и жлъчката, за да се отстранят камъните. Никога не е допустимо да се удря по лицето на живо същество поради някаква причина.

Що се отнася до втората група неверници; те не понасят да виждат как ислямското слънце грее. Те се опитват да разрушат ислямската религия с всички сили на държавата си, средства за пропаганда, лъжи и гнусни клевети. Тези жалки хора не осъзнават, че да се изкорени исляма от света означава да се лиши цялото човечество от щастие, комфорт и спасение, и да се изложат те и всички други хора на катастрофи и беди. С други думи, това означава да изрежеш клона, на който си се качил. В 60-о знамение на сѹра Енфѣл се казва по смисъл: **“За да не бъдете подложени на нападението и мъчението на неверниците, и за да накарате и те да постигнат безкрайно щастие, работете непрестанно, колкото човешките сили позволяват това. Направете най-съвършените средства за война!”** И тук Аллѣху теѣлѣ ни заповядва да помогнем на неверниците да станат мюсюлмани или да закриляме техния живот, имот и чест, без да се месим в техните ежедневни дела и поклонения, когато приемат да плащат джизя. По този начин Той иска целият свят да се обедини под знамето на исляма, всички да повярват и да се обичат взаимно. Той заповядва да се изгради система на всеобща справедливост и щастие, която включва и всички онези, които не вярват в исляма, въпреки че го проумяват. Повелява ни да полагаме усилие за осигуряване на комфорт на всички хора, мъртъвци и животни.

21- Спасението от Ада в следващия свят е присъщо само на тези, които следват Мухаммед “алейхисселѣм”. Всички добрини на този свят, всички новооткрития, състояния и знания ще са от полза в отвѣдното, при

условие, че се следва пътя на Расулюллах “саллялляху алейхи ве селлем”. В противен случай, всяко добро дело, извършени от тези, които не следват Пророка на Алляху теалля, ще остане на този свят и ще доведе до разруха в следващия. Това означава, че то не е нищо друго освен истидрадж, който изглежда като добро.

22- Сред всички полезни и добри дела в света, Алляху теалля харесва най-много построяването на джамии. Има хадиси, които разкриват големия севаб от изграждането на джамии. Заедно с това, Алляху теалля казва следното в 18-о знамение от сūra Тевбе по смисъл: **“Не е допустимо неверниците да строят джамии. Това не е уместно и полезно дело. Изграждането на джамии от тях и всичките им дела, които те харесват, ще бъдат безполезни за тях в Сетния ден и тъй като не са следвали Мухаммед “алейхисселлям”, те ще отидат в Ада и ще изтърпят безкрайно наказание с много горчиви мъки.”**

В 85-о знамение на сūra Ал-и Имран се казва по смисъл: **“Алляху теалля не обича и приема религията на тези, които искат друга религия, различна от ислямската, която е била донесена от Мухаммед “алейхисселлям”. Този, който обръща гръб на ислямската религия, ще претърпи загуба в отвъдното и ще отиде в Джехеннема.”**

Човек, който се покланя в продължение на хиляда години, прекарва живота си в пречистване на нефса си, и става полезен за околните с красивия си нрав и новооткритията, които прави, няма да постигне безкрайно блаженство, освен ако не следва Мухаммед “алейхисселлям”.

В 13-о знамение на сūra Ниса се казва по смисъл: **“Тези, които игнорират и не харесват заповедите на Алляху теалля и Неговия пророк Мухаммед “алейхисселлям”, и казват, че те не са съвместими с науката и не посрещат съвременните нужди, няма да се спасят от огъня на Ада в Съдния ден. Има горчиви мъки за тях в Джехеннема.”**

23- Този свят е нивата на отвъдния живот. Колко жалки и глупави са тези, които изяждат семената си, вместо да ги сеят, като по този начин остават лишени от това да получат много плодове в замяна на едно семе. Те не се подготвят за деня, в който братята ще бягат един от друг, майките ще се отричат от собствените си деца. Тези хора са на загуба и в този, и в отвъдния свят, и ще съжаляват накрая. Този, който е разумен, приема този свят като възможност. През това кратко време, вместо да се наслаждава на светски удоволствия, човек трябва да иска да посее семената и да извърши добро дело, което Алляху теалля харесва, и така да събере многократно повече плодове (добив), както е предадено в знамението. Алляху теалля ще даде безкрайни благословии за праведните дела и поклоненията, които се вършат в този кратък живот. А онези, които не следват Неговия Пророк и не харесват исляма, ще ги измъчва вечно.

[По този повод в 172-о знамение на сūra Ниса се казва по смисъл: **“За тези, които, вярвайки в Мухаммед “алейхисселлям”, вършат дела**

полезни за отвъдния живот [т.е. следващите повелите на исляма], Аллāху теāлā ще даде това, което е обещал и много други благословии в допълнение. Той ще накаже с болезнено мъчение тези, които смятат за низост и изостаналост да се покланя на Аллāху теāлā, т.е. да се следва Мухаммед “алейхисселām”, а наричат себе си модерни и просветени, като така се възгордяват. Няма да има помощник, друг, който да притежава сила, освен Аллāху теāлā, за да спаси от Ада тези неверници [т.е. никой няма да може да ги спаси], които се приемат за по-високопоставени от всички.”]

Само Той знае защо ще ги мъчи вечно. Неспособните мозъци на хората не могат да проумеят това. Например, Той е заповядал различни наказания за убийствата, извършени на този свят, но никой човек не може да разбере техните причини и мъдрости. По същия начин, Той ще измъчва вечно за неверие, което трае кратко.

Човек, който се опитва да приеме и хареса всички заповеди в Корāн-и керīm и правилата на исляма, опирайки се на разума, няма да е повярвал в пророците и разбрал висотата на техните степени. Не бива да се четат книги, които се опитват да обяснят и разпространят исляма, като се опират на разума и философията.

24- В книгата “Елмункизу-аниддалāл” пише: “Както нещата, които се разбират с разума са по-високопоставени от тези, които се възприемат чрез сетивните органи, и разкриват техните грешки, т.е. както нашите сетивни органи не могат да възприемат нещата разбрани от разума, така и разумът е безсилен да разбере фактите, които се разбират в пророческата степен. Няма друг изход освен да се повярва. Как разумът може да оцени нещата, които не може да разбере? Как може да реши дали са правилни или грешни?

Да се опитаме да проучим с разума нещата, които се базират на предания, т.е. на думите на пророците “алейхимусселām”, е като да принудим едно натоварено превозно средство, задвижвано от кон, което едва се движи по равен път, да изкачи хълм. Ако конят бъде ударен с камшик, за да тръгне да се качва, той или ще падне и ще умре от умора, или за да се върне по равния път, с който е свикнал, ще си обърне тялото надясно, наляво или назад, и ще преобърне колата и съсипе товара. По същия начин, ако разумът бъде принуден да проумее знанията за отвъдното, които не може да разбере, човек или ще се побърка, или, като се опитва да ги оприличи на светските дела, с които е свикнал, ще се заблуди и ще заблуди другите. Разумът е инструмент, използван за измерване на нещата, които са като тези, които могат да се възприемат или усетят чрез сетивата, или неща, които имат връзка с тях. Разумът може да ги сравни един с друг и да разграничи добрите от лошите. Тъй като не може да достигне до нещата, които нямат връзка с тях, той остава слисан. Следователно, няма друг избор, освен да се повярва в нещата съобщени от

пророците, без да се допитва до разума. Както се вижда, следването на пророците “алейхимуссалева̄ту веттеслѣм̄ат” е необходимост, посочена от разума, и начин на действие, който той иска и с който е съгласен. Ако човек тръгне да претегля с разума думите на пророците, които са извън и отвъд разума, той ще е извършил дело, противоречащо на разума. Това е като да се ходи по непредпазлив начин на чуждо място в непрогледната тъмнина на нощта или да се плава в открито море с неопитен капитан, който няма компас. Такъв човек всеки момент може да падне или в пропаст, или във водовъртеж. По този начин, философите и материалистите, които се опитват да обяснят фактите чрез своето въображение, се заблудили в повечето от нещата, които са отвъд разума. Те от една страна са разкрили много факти, а от друга страна попречили хората да постигнат вечно щастие. Разумните хора, които не прекрачват границите на опита, винаги са осъзнали и съобщили това жалко състояние. Има много примери. Известният немски химик проф. Арнд в една част от книгата си **“Експериментална химия”**, която бе публикувана на турски език в Истанбул, казва следните неща за Аристотел, един от учителите на философите: “Причината, поради която науката и знанието са били в застой в продължение на почти 1500 години, е отчасти философията на Аристотел.”

В исляма има много неща, които разумът не може да разбере, но няма нищо, което да му противоречи. Ако знанията за отвъдното, нещата, от които Аллāху теālѣ е доволен или не, и начините на поклонение, бяха в рамките на способностите на ума и ако биха могли да се установят с него, то нямаше да има нужда от изпращане на хиляди пророци. Хората самостоятелно щяха да видят и намерят щастieto в двата свята и Аллāху теālѣ хāшā (Аллах да пази от такава вяра) щеше да е изпратил пророците напразно. Тъй като разумът не може да открие знанията за отвъдното, Аллāху теālѣ е изпратил пророци до всяка част на света във всеки век, а накрая е изпратил Мухаммед “алейхисселѣм” като пророк за целия свят до Сетния ден. Пророците не са се намесили в светските дела, които могат да се открият с разума, а само са заповядали и насърчавали хората да работят, за да открият необходимите за тях знания и да ги използват за своя полза. Обяснили как всяко светско дело може да доведе хората до вечно блаженство или гибел, и ясно разяснили нещата, които Аллāху теālѣ харесва и не харесва. Сега нека да помислим! Ако един невеж човек, който си няма на понятие от съвременните технически знания и експерименти, говори за проявленията на безкрайната мощ на Аллāху теālѣ, и който, да не говорим за четене и разбиране на книгите на ислямските учени, не е чувал дори за техните имена – факт, който става ясен от неговите думи – и който е враг на исляма, работещ под маската на философ, етикета на професор или журналист на вестник, то как неговите идеи, измислени от дефектния му мозък, може да се ценят повече от думите на Пророка на

Аллāху теāлй “салляллāху алейхи ве селлем”? Как може думите на един невеж човек да опетнят заповедите и словата на Пророка ни, които обхващат знания за здравеопазване, наука, морал, справедливост и всички необходими за постигане на щастие неща, които са написани в нашите книги и които предизвикват уважението и възхищението на хората на знанието и науката, появявали се от 1400 години насам във всички краища на света, и в които знания никой не е бил в състояние да намери недостатък или грешка? Може ли да има по-мизерна и жалка постъпка от тази? Съвършен е този разум, който не греши. Един невеж човек, който хаотично разхвърля мисли, да не говорим за нещата, които разумът не може да схване, а дори и в ежедневните си дела, може ли да каже, че изобщо не греши? А ако каже, кой би повярвал в това? Да оставим на страна обикновения човек, онези днес, които се смятат за най-интелигентни сред християните, се събират и избират най-изтъкнатите сред тях за депутати, и тези депутати, от своя страна, се събират и с всички свои възможности и знания правят закони. Недълго след това обаче, същите тези хора не харесват своите закони и пак те самите ги променят. Има две неща на земята, които не се променят и никой не може да изопачи; това е Корāн-и керйм, изпратен от Аллāху теāлй, и хадйс-и шерйфите, т.е. благословените слова на Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”.

Един учен, който напълно е разбрал законите на исляма и проучил историята на науките, които представляват основата на днешната цивилизация, много ясно вижда, че в хода на историята не е имало техническо постижение и научна истина, която да е заставала срещу исляма, а напротив, всички те са били в съгласие с него. А как да не са в съгласие като ислямът повелява да се изследва природата, да се работи върху материята и енергията, и в научните знания да се разчита на разума. Аллāху теāлй на много места в Корāн-и керйм казва: “Поучете се от вашите предшественици, техния начин на живот, пътя, който са избрали, и нещата, които им се случили. Проучвайте земята, небесата, живите и неживите същества, и самите себе си! Анализирайте същността на нещата, които виждате! Открийте, наблюдавайте и проумейте Моите сила, величие и власт, които съм поместил в тях!”

Първата основа на вярата, от всички шест, е да се повярва в съществуването на Аллāху теāлй. Разумен човек, който притежава научни знания, с лекота може да осъзнае това след като размисли. Всички други условия на вярата и поклоненията се изучават след това. Аллāху теāлй, на много места в Корāн-и керйм, се кара и унижава неверниците поради това, че не използват умовете си, не изучават земята, небесата и себе си, и не постигат вяра по този начин. В книгата “**Ма’рифетнāме**” пише: “Големият ислямски учен Сеййид Шерйф Джурджāнй казва, че знанията по астрономия помагат на мъдрите и разумни хора да осъзнаят съществуването на Аллāху теāлй. Имām Газāлй казва: “Този, който не знае

астрономия и анатомия, не може да осъзнае съществуването и силата на Аллāху теālā.”

Правилната религия на Ёсā “алейхисселām” е била променена коварно за кратко време от враговете му. Един еврей на име Пол се е престорил, че вярва в Исус и че разпространява неговата религия, и междувременно унищожил Евангелието, което е било низпослано от небето. По-късно се появили четирима души, които написали това, което са чули от апостолите. Въпреки че се появили четири книги на име Евангелия, лъжите на Пол били вкарани и в тях. В допълнение към това, макар че апостол на име Варнава е записал правилно това, което е видял и чул от Ёсā “алейхисселām”, това Евангелие също е било унищожено. В хода на времето броят на Евангелията се е увеличил и навсякъде хората започнали да четат различни книги. Константин Велики, който по-рано е бил езичник, приел християнството, разширил Византион (днешен Истанбул), разгърнал строителна дейност в града и го преименувал на Константинопол. През 325 г. след Хр. той е свикал 318 духовници в Никея и наредил да обединят всички Евангелия и в това ново Евангелие е накарал да вмъкнат много неща, характерни за езичеството – предишната му религия. Приел Коледа като начало на годината и е основал новата християнска религия. В истинското Евангелие на Ёсā “алейхисселām” и в написаното от Варнава се е съобщавало, че Аллах е един. Идеята за Троицата, измислена от Платон, намерила място в първите четири изопачени Евангелия. Константин е накарал да вмъкнат и идеята за Троицата в новото Евангелие. Духовник на име Арий е казал, че това ново Евангелие е грешно, че Аллах е един, че Ёсā “алейхисселām” не е Негов син, а раб, но не го послушали, а дори го отлъчили от църквата. Арий избягал в Египет и разпространил единобожието, но е бил убит.

Царете след Константин останали в недоумение между мезхеба на Арий и новата християнска религия. В Константинопол били проведени втория и третия събор, в Ефес, който се намира между Измир и Айдън, четвърти, в Кадъкьой пети и в Константинопол шести. Така се появили нови Евангелия. В крайна сметка, Мартин Лутер и Калвин са направили последни промени през 931 [1524] г. Християните, които повярвали в това ново Евангелие, са били наречени протестанти. По този начин християнската религия е придобила странен начин, който е отвъд разума и истината. Как може възраженията, които с право са отправени срещу християнството в Европа, да бъдат насочени срещу исляма?

Спасението от мъките в отвъдния свят зависи единствено от следването на Мухаммед “алейхисселām”. Този, който следва пътя, показан от него, ще постигне любовта на Аллāху теālā. Този, който върви по стъпките му, постига благото да бъде верен раб на Аллāху теālā. Най-високопоставените сред всички пророци, които са повече от 124 000, поискали да го следват. Ако Мӯсā “алейхисселām” беше живял по негово

време, въпреки своето величие, с желание би го следвал. Всички мюсюлмани знаят, че Йсă “алейхисселѧм” ще слезе от небето и ще върви по пътя на религията на Мухаммед “алейхисселѧм”. Мюсюлманите, които са негова общност, са най-добрите и високопоставени сред всички хора, защото следват него. Повечето от онези, които ще влязат в Рая, са от тази общност. Те ще влязат в Дженнета преди всички хора.

25- Корѧн-и керѧм е назм-и илѧхѧй. Речниковото значение на думата е нанизване на перли. По същия начин, подреждането на думите една до друга като перли е наречено назм. Стиховете са вид назм. Думите в Корѧн-и керѧм са на арабски език. Въпреки това, Аллѧху теѧлѧ е Този, Който ги е подредил, а не хората. Когато думите, вдъхновени в благословеното сърце на Мухаммед “алейхисселѧм” от страна на Аллѧху теѧлѧ, бъдат обяснени на арабски, те не се наричат Корѧн-и керѧм, а **хадѧс-и кудсѧй**. Думите в Корѧн-и керѧм, след като били подредени от Аллѧху теѧлѧ, са били низпослани под формата на ѧйети. Ангел на име Джебрѧйл изрецитирал ѧйетите с тези думи и букви. Мухаммед “алейхисселѧм” ги е изслушвал с благословените си уши, наизустявал ги и веднага ги е рецитирал на сподвижниците си (Есхѧб-и кирѧм). Аллѧху теѧлѧ е изпратил Корѧн-и керѧм на езика на племето Курайш. В трети том на книгата **“Редд-ул-мухтѧр”**, в темата за клетвата, пише: “Както се казва и в книгата **“Фетх-ул-кадѧр”**, Аллѧху теѧлѧ е изпратил Корѧн-и керѧм под формата на букви и думи. Тези букви са създания. Смисълът на тези думи и букви носи словото на Аллѧху теѧлѧ. Тези букви и думи се наричат Корѧн-и керѧм. Значенията, показващи словото на Аллѧху теѧлѧ, също са Корѧн-и керѧм. Корѧнът, който е словото на Аллах, не е създание. Той е изначален и безкраен, като другите качества на Аллѧху теѧлѧ.” Корѧн-и керѧм е започнал да се спуска в нощта Кадр. Цялото низпославане е продължило 23 години. Що се отнася до Тората, Евангелието и другите небесни книги и страници, всички те са били низпослани наведнѧж. Всички те приличали на човешко слово и подредбата на думите в тях не е била чудо. Ето защо те са били изопачени и променени в скоро време. Корѧн-и керѧм е най-голямото чудо на Мухаммед “алейхисселѧм” и не прилича на човешко слово. Тези факти са написани подробно в стотното писмо на третия том на **“Мектѧбѧт”** на имѧм Рабѧнѧй и в книгите **“Худжет-уллахи алел’ѧлемѧн”** и **“Мевѧхиб”** на Зеркѧнѧй.

Всяка година по един път Джебрѧйл “алейхисселѧм” е идвал, рецитирал Корѧна, който е бил разкрит до този момент, в съответствие с неговата подредба в Левх-ил-махфѧз. Пророкът ни “салляллѧху алейхи ве селлем” го е слушал и повтарял. В годината, в която Пророкът ни е щѧл да удостои с присъствието си отвѧдното, Джебрѧйл “алейхисселѧм” е дошѧл два пъти и заедно прочели целия Корѧн. Мухаммед “алейхисселѧм” и повечето от Есхѧб-и кирѧм са го знаели наизуст. Някои от сподвижниците наизустили едната част и са записали другата. В годината, когато Мухаммед

“алейхисселѧм” е удостоил с присъствието си отвѣдния свят, Ебѹ Бекр “радияллѧху анх”, който е бил негов халиф, събрал тези, които знаели наизуст Корѧна и всички записани части, и формирал комисия, която да напише целия Корѧн-и керѧм на хартия. По този начин се е формирала книга на име “Мусхаф” или “Мъсхаф”. Всички 33 000 сподвижници “радияллѧху теѧлѧ анхум еджма’ѧн” единодушно решили, че всяка буква в този “Мусхаф” е точно на правилното му място. Тогава още сѹрите не са били разделени. Осмѧн “радияллѧху анх”, третият халиф, е разделил сѹрите една от друга през 25-а година по Хиджра и ги е подредил. Заповядал е да препишат шест пъти този мусхаф и изпратил по едно копие в Бахрейн, Дамаск, Египет, Куфа, Йемен, Мекка и Медѧна. Мусхафите по целия свят днес са били възпроизведени от тези седем копия. Дори и една точка разлика не съществува между тях.

Корѧн-и керѧм съдържа 114 сѹри и 6236 ѧйети. Въпреки, че броят на ѧйетите на някои места да се съобщава като повече или по-малко от 6236, това е защото едно дълго знамение се разглежда като няколко кратки ѧйета или няколко кратки ѧйета се разглеждат като един дълъг, или Бесмелето преди сѹрите се счита за отделен ѧйет. Подробна информация относно това се намира в книгата “Бостѧн-ул-ѧрифѧн”.

Всеки поет подрежда по различен начин думите. Например, ако на един експерт по литература, който познава много добре стиховете на Мехмед ѧкиф и Нѧбѧй, му покажем последното стихче на Мехмед ѧкиф (т.е. онова, което експертът не е виждал), и му кажем, че то е на Нѧбѧй, той няма ли да ни каже: “Грешите! Познавам много добре поетичния стил и на Нѧбѧй, и на Мехмед ѧкиф! Това стихче не е на Нѧбѧй, а на Мехмед ѧкиф”? Разбира се, че ще каже! Както подредбата на думите на двамата турски поети е много различна, така и Корѧн-и керѧм не прилича на никое човешко слово. Доказано е и чрез експерименти, че Корѧн-и керѧм не е човешко слово, и може да бъде доказано по всяко време. Например, един арабски поет е написал нещо, което е разкривало някои тънкости в литературата. После към това е добавил няколко реда хадѧс-и шерѧфи, а на друго място е поставил знамение, което е носело същия смисъл. След всичко това е поднесъл написаното на един човек, който си нямал на понятие от ислям и Корѧн, но познаващ много добре арабския език. Той е бил помолен да прочете. Четейки той се е спрял, когато е достигнал до хадѧса, и казал: “Тази част не прилича на предишните! Тук е налице по-голямо майсторство.” Когато обаче е дошъл до знамението, той се е изумил и рекъл: “Това не прилича на никое човешко слово. Различните значения съдържат други значения. Не е възможно да се проумеят всички те.”

Корѧн-и керѧм не може да бъде преведен на други езици, дори и на арабски. Дори едно стихче, не може да бъде преведено в пълния смисъл на думата на собствения му език. Той може само да бъде обяснен или тълкуван. За да се разбере смисъла на Корѧн-и керѧм, не бива да се чете

неговия превод. Да се разбере смисъла на едно знамение означава да се разбере какво Аллāху теāлā иска да каже с него. Човек, който чете превода на това знамение, не може да разбере какво иска да каже Аллāху теāлā в него. Той ще научи какво е разбрал преводача според неговото ниво на знание. А този, който чете превода на някой невеж или неверник, научава не това, което Аллāху теāлā казва, а това, което преводачът си мисли, че е разбрал и се опитва да изрази със собствени мисли.

Правителството не изпраща законите, които се отнасят до селяните, директно на тях, защото те не могат да ги разберат, дори да ги прочетат. Тези закони се изпращат първо до управниците. Те ги разбират добре и прибавят разяснения към тях, след което ги изпращат до областните кметове. Те, от своя страна, ги обясняват още по-подробно, и изпращат до местните кметове, защото те не могат да ги разберат само с четене. А те, от друга страна, ги предават на селяните по разбираем за тях начин. Ето така и Корāн-и керīm е законът на Аллāху теāлā. Той е показал пътя на щастието на Своите раби и е изпратил Своето слово на най-високопоставения сред хората. Само Мухаммед “алейхисселām” може да разбере смисъла на Корāн-и керīm. Никой друг не може да го проумее напълно. Въпреки, че сподвижниците са знаели арабски, който е бил техен майчин език, и са били литератори и красноречи, те не можели да разберат някои знамения и питали Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”.

Например, един ден Хазрети Омер “радияллāху анх”, когато минавал отнякъде, видял Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” да казва нещо на Ебū Бекр-и Съддък “радияллāху анх”. Той отишъл до тях и се заслушал. Други също ги видели, но им е било неудобно да се доближат. На другия ден, когато видели Омер “радияллāху анх”, те му казали: “О, Омер! Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” вчера ви говореше нещо. Кажете и на нас, за да научим.”, защото Мухаммед “алейхисселām” винаги е казвал: **“Кажете на братята си по религия това, което чуете от мен! Съобщете един на друг!”** Омер “радияллāху анх” е казал: “Вчера Ебū Бекр “радияллāху анх” го беше попитал за значението на едно знамение, което той не е успял да разбере. Слушах един час, но не можах да разбера нищо.” Това е така, защото Мухаммед “алейхисселām” е обяснявал в зависимост от високата степен на Ебū Бекр. Омер “радияллāху анх” е бил толкова високопоставен, че Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е казал за него: **“Аз съм последният сред пророците – след мен няма да има друг. Ако щеше да дойде пророк след мен, Омер щеше да бъде пророк.”** Въпреки, че той е бил толкова велик, и е знаел арабски език много добре, той не е бил в състояние да разбере разяснението на Корāн-и керīm, защото Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е говорил според степента на отсрещния. Степента на Ебū Бекр е била много по-висока от тази на Омер, но той, та дори и Джебрāйл “алейхисселām”, питали Расūлюллах за смисъла и тънкостите на Корāн-и керīm. [В книгата

“Хадйка”, докато се дава знание за греховете, които се вършат с език, пише, че имам Суйўтй е казал, че Расўлюллах е разяснил целия Корāн-и керйм на своите сподвижници.]

С други думи, само Мухаммед “алейхисселām” е разбрал смисъла на Корāн-и керйм и го е обяснил със своите хадйси. Той е този, който е разяснил Корāн-и керйм. Правилната книга по тефсйр са неговите хадйси. Ислямските учени, жертвайки своя сън, своята почивка и удобство, са събрали тези хадйси и написали книгите по тефсйр (разяснения на Корāн-и керйм). Една от най-ценните книги по тефсйр е “Бейдāвй”. Дори и за разбиране на тези тефсйри е необходимо да се научат добре двадесетте основни клона на ислямската наука и да се работи непрекъснато за това в продължение на тридесет години. Тези основни науки си имат осемдесет подразделения. Един от основните клонове е науката тефсйр. Тези клонове на знанието имат различни учени и множество книги. Различните арабски думи, които се използват днес, имат различни значения в науката фикх и науката тефсйр. Дори една и съща дума носи различни значения, в зависимост от мястото му в Корāна и предлозите. Преводите на Корāна от тези, които не владеят тези обширни клонове на знанието и правят преводи според значенията на думите в днешния арабски език, предават значения далеч от значението на Корāн-и керйм. Всеки разбира от значенията и знаците в него според силата на своята вяра. Тефсйрът не е нещо, което може да бъде направено писмено или изразено с думи. Тефсйрът е сияние (нўр), което се появява в сърцата на големците в религията. Книгите по тефсйр са ключът към тази светлина. Както бижутата се разкриват, когато се отключи чекмеджето, по подобен начин в сърцето изгрива сияние, когато се четат тези тефсйри. Тези, които са владеели добре осемдесетте клона на знанието, са разбрали тефсйрите и, за да ги обяснят на невежите в религията хора като нас, написали хиляди книги, в съответствие с тяхното ниво. Ценните турски книги, като “Мевāкиб”, “Тъбйāн” и “Ебўллейс”, са примери за тях. Тефсйрът “Тъбйāн” е превод, направен през 1110 г. по Хиджра. Тефсйрът на Вехби ефенди от Коня е книга за даване на наставления. Дори и в онези нови тефсйри и илмихāли, които се смятат за най-ценни, има лични мисли. Ето защо тяхната вреда е по-голяма от тяхната полза за тези, които ги четат. Особено тези тефсйри и преводи от враговете на исляма и реформаторите в религията (ехли бид’ат), които са направени, за да се осквернят значенията в Корāн-и керйм, са истински отрови. Съмнения и възражения възникват в младите съзнания след като бъдат прочетени тези книги. Освен това, не е подходящо за тези, като нас, които имат малко религиозни знания, да четат тефсйри и хадйси, за да научат исляма. Защото човек, който разбира грешно или се съмнява в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, напуска исляма. Тефсйрите и хадйсите не могат да бъдат разбрани само чрез познаване на арабския език. Тези, които смятат, че знаещите арабски език са учени, грешат. В Бейрут и на

други места има много свещеници, чиито роден език е арабски и познават много добре арабската литература, но си нямат на понятие от ислям. В речника, който са публикували през 1956 г. и носи името **“Ел-мунджид”**, ислямските имена са написани грешно, дори името на гробището **“Бакй”** в Медйна е грешно, както и датата на смъртта на Расуллоллах.

Човек, който иска да разбере и научи истинското значение на Корāн-и керйм, трябва да чете книгите на ислямските учени в областта келям (вяра), фикх и морал. Всички знания в тези книги са взети и записани от Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите. Книги, написани като преводи на Корāна, не предават правилното значение. Читателите остават заплениени от идеите и целите на авторите и това става причина за напускане на религията.

Невъзможно е да се напише Корāна с латински букви [или на кирилица], защото те не могат да заместят всички букви на ислямската азбука. Ето защо смисълът се променя. Четенето на такава транслитерация не е четене на Корāн-и керйм. Получава се безсмислен куп от звуци. Този факт е написан в подробности и в списанието **“Ел-муаллим”**. Например, намāзът се разваля ако вместо ехад се каже ехат.

Днес се вижда, че много хора предлагат такива неправилни преводи и незнайни транслитерации под името **“турски Корāн”** [или български Корāн] и ги раздават сред хората в селата. Те казват: **“Арабския Корāн е на чужд език. Не го четете! Прочетете този, който е на майчиния ви език.”** Ако се обърне внимание на тези хора, повечето от тях не изпълняват намāз, не говеят, не отбягват харāмите и дори са напуснали ислямската вяра, и са свързани с исляма само на думи. Защо тези хора пеят и слушат Деветата симфония на Бетховен, Фигаро на Моцарт и стиховете на Молиер на немски, италиански и френски по радиостанциите и баровете? Защо не казват: **“Те са на чужди езици. Ние трябва да ги пеem на турски [или български]”**? Те не превеждат тези симфонии и комедии на турски, защото знаят, че точен превод на турски е невъзможен. Техните нефсове няма да усетят наслада от него. Техните турски версии не могат да бъдат наречени произведения на Бетховен или Шопен. По същата логика, мюсюлманите не може да получат от тези книги насладата на Корāн-и керйм. Това няма да храни техните души.

Фактите, които ние посочихме по-горе, са написани по прекрасен начин в предговора на превода **“Турски меāl на Корāн-и керйм”**, който е бил изготвен и публикуван през 1381 [1961] г. от Дианета в Турция. Уважаемият началник на Дианета Х. Хюсю Ердем казва следните неща в предисловието: **“Една книга, която съдържа божественото красноречие и в която с малко думи се казват много неща, не може да бъде преведена по подобаващ начин, не само на турски, но и на никой друг език. Значенията, които са предадени под светлината на старите тефсйри, не могат да бъдат наречени преводи, а меāли. Не е допустимо да се поставят думите, които**

предават само неговото значение, на нивото на Корāн-и керй̄м, да се четат по време на намāз или да се извличат закони от тях, без да е налице подобаващо знание върху оригинала. Никой превод не може да замени оригинала. Има изрази в Корāн-и керй̄м, които съдържат различни значения. В процеса на превод може да се преведе само едно от всички тези значения, и за това значение не може да се каже, че Аллāху теāля от въпросния āйет е искал да каже това. Следователно, човек не може да се осмели да каже “Превод на Корāна”. Едно е да се преведе Корāн-и керй̄м, друго е преводът да се постави на мястото на оригинала.” В обясненията, които са направени след предговора, се казва: “Тази божествена книга, която е над човешките възможности и в която с малко думи се казват много неща, не може да бъде преведена по пълен начин на турски език. Следователно, най-правилният начин е може би да се изрази на турски език значението и меāля, които се разбират от арабския оригинал, вместо да се превеждат āйетите дума по дума. В действителност, не е възможно да се преведе Корāн-и керй̄м, придържайки се към словореда и красноречието на оригинала. Но може да се преведе под формата на меāл. Не е възможно да се съблюдават характеристиките на двата езика в превода от един език на друг. Първият превод на Корāна в Европа е бил направен на латински език през 537 [1141] г. Той е бил преведен на италиански през 919 [1513] г., на немски през 1025 [1616] г., на френски през 1056 [1647] г. и на английски през 1057 [1648] г. Днес има около тридесет преводи на всички тези езици, но в тези преводи, направени от лица с различни наклонности, има много тежки и дори умишлени грешки. Допустимо е да се преведе Корāн-и керй̄м на други езици, но от тези преводи човек не може да научи всички правила на ислямската религия. Има и други закони, които са определени чрез хадй̄с-и шерй̄фи, иджмā и кяс. Те се научават с подробности от книгите по фикх.”

Сеййид Абдулхакй̄м Арвāсй̄ “рахметуллāхи алейх” каза: “На 224-а страница на книгата, която е с номер 1706 и се намира в раздела на име “шейхул-ислям Велийуддйн ефенди”, в обществената библиотека на Баязид, Истанбул, се казва: “Преводите на Корāн-и керй̄м не са Корāн-и керй̄м, защото той съдържа определен словоред, а способността с малко думи да се изразяват много неща не може да се запази при превода. Поезия, преведена на друг език, вече не е поезия.” Споменатата по-горе книга е разяснението на книгата “Езкār”, която е била написана от имām Невевй̄. Въпросния автор е Ебӯ Абдуллах Мухаммед Шемсуддйн Укайлй̄ Бехнесй̄ шāфи’й̄ накшй̄, който е починал през 1001 [1592] г. Бехнес е град в централната част на Египет.

Аллāху теāля в Корāн-и керй̄м казва по смисъл: **“Моята книга е на арабски” и “Аз изпратих Корāна на Мухаммед “алейхисселām” на арабски език.”** Следователно, съвкупността от думите, буквите и значенията, които Аллāху теāля е изпратил, посредством един ангел, се

нарича Корāн. Книгите, които не са такива, не се наричат Корāн. Този, който нарече въпросните книги “Корāн”, напуска исляма и става неверник. Ако той бъде преведен на друг език или дори на арабски, тези книги се наричат разяснения. По същия начин, ако една от буквите се промени, дори смисълът да остане същия, това не се нарича Корāн. Освен това, ако се направи промяна в начина на четене, без да се промени и една буква, и това не се нарича Корāн.

В “Рийд-ун-нāсихйн” се казва: “Корāнът, който следва правилата на арабската граматика и не променя значението, но съдържа думи, които са различни от този, който е събрал Осмāн “радияллāху анх”, се нарича “Кърāет-и шāззе”. Не е допустимо да се чете по време на намāз или на всяко друго място. Това е грях. Някои от Есхāб-и кирāм “радияллāху теālй анхум еджма’йн” са чели Кърāет-и шāззе, но по това отношение не е постигнато единодушие. Не се нарича Кърāет-и шāззе онова четене, което не е четено от някой от Есхāб-и кирāм. Необходимо е да се хвърли в затвора и да се набие човек, който рецитира така. Да се чете по начин, по който не е цитирал нито един ислямски учен, дори да не се променя смисъла и думите, изкарва човек от исляма.”

Преводите на Корāна на други езици не се наричат Корāн, а меāли, т.е. разяснения. Ако те са подготвени от благочестиви мюсюлмани, които са експерти в тази област и имат добри намерения, могат да бъдат прочетени, за да се разбере смисъла на Корāн-и керй̄м. Няма нищо нередно в това. Те не могат да се четат като самия Корāн – това не носи севāб, а грях. Мюсюлманите трябва да четат Корāн-и керй̄м както Аллāху теālй го е низпослал. Севāб е да се чете, дори и без да се разбира смисъла. Разбира се, че е по-голям севāб и е по-добре да се чете, разбирайки смисъла.

Различни диалекти на арабския език се говорят в Египет, Ирак, Хиджаз и Мароко. С кой диалект ще бъде обяснен Корāн-и керй̄м? За разбиране на Корāна е необходим курайшкият диалект, а не днешния арабски. За целта човек трябва да полага години усилия. Ние трябва да се опитаме да го разберем чрез четене на тефсй̄рите и обясненията, написани от ислямските учени, които са полагали усилие по този начин и са го разбрали. Младежите, които прочетат несериозните преводи на Корāн-и керй̄м, ще го помислят за книга, състояща се от митологични предания, ненужни и безполезни мисли, или обикновени думи. Ще усетят неприязън към Корāна и исляма, и ще станат неверници. Това изглежда е новата хитрост на враговете на исляма в техните усилия да заблудят децата на мюсюлманите и шехй̄дите, като ги подвеждат да четат преводите на Корāн-и керй̄м, и за целта казват: “Четете Корāн на турски [или български език]. Не четете Корāна на арабски, който е чужд език за вас.”

Хазрети Ибни Хаджер Меккй̄ пише следните неща на 37-а страница от книгата си “Фетāвā-и фъкхиййе”: “С единодушие е казано (от учените), че е харāм да се напише Корāна с други букви, освен арабските, и да се

преведе на друг език, прочитайки това вместо Корāн-и керй̄м. Селмāн Фарисй̄ “радияллāху анх” не е написал сӯра Фāтиха с персийски букви, нито пък е написал неговия превод. Той е написал персийското разяснение. Харām е да се напише Корāна с други букви, освен с арабските, и да се чете. Единодушно е казано, че е харām да се напише с арабски букви Корāна по начина по който се чете. Да се напише по този начин би означавало да не се харесват нещата, които селеф-и сāлихй̄н, т.е. ранните мюсюлмани са правили, и да се приемат за невежи. Например, в Корāна е написано “рибӯ”, но се чете “рибā”. Не е допустимо да се напише така, както се произнася. Когато Корāн-и керй̄м се пише по този начин или се превежда на други езици, губи се краткостта и се променя словореда. Харām е да се променят местата на āйетите, които се намират в една сӯра, защото редът на āйетите е верен със сигурност, но редът на сурите е съмнителен. Поради тази причина, мекрӯх е да се четат и пишат сурите, променяйки техните места. Не е правилно да се твърди, че писането на Корāна с други букви или писането и четенето на превода улеснява човек. Дори и да е лесно, това не е причина за премахване на забраната.”

В “Мевдӯ’āt-ул-улюм” се казва: “Знанията в Корāн-и керй̄м са три категории. Първата категория включва факти, които Той не е съобщил на никой от Своите раби. Никой освен Аллāху теāля̄ не знае самия Него, Неговите имена и качества. Вторият вид знания Той е съобщил само на Мухаммед “алейхисселām”. Никой освен този велик Пророк и големите учени, които са негови наследници, не могат да ги разберат. Такива са мутешāбих āйетите. Знанията в третата категория е предал на Своя Пророк и му повелил да ги научи на своята общност. Тези знания също се делят на две. Първата част съдържа къяс, който описва състоянията на предишните хора, както и ахбār, който обяснява нещата, които Той е създал и ще създаде в този свят и в отвъдното. Те може да бъдат разбрани само след като ги е обяснил Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”. Те не могат да бъдат разбрани чрез разума или експериментиране. Вторият тип от третата категория могат да бъдат разбрани чрез ума, чрез експериментиране и чрез изучаване на арабските учения. Такъв е случаят с извличане на закони от Корāн-и керй̄м и разбиране на научните знания. Имām Несефй̄ “рахметуллахи теāля̄ алейх” в книгата “Акāид” казва: “Значенията се дават в съответствие с арабските учения. Неверие е да се дават други значения. Даването на нетипични значения, подобно на еретиците исмāилити (секта в шиизма), е неверие (изкарва човек от исляма).”

Тези, които правят грешни тefsйри според собствените си разбирания и становища, са пет вида:

- 1 – Неуки хора, които не притежават знанията, необходими за тefsйр.
- 2 – Тези, които интерпретират мутешāбих āйетите.

3 – Тези, които тълкуват в съответствие с мислите и желанията на еретиците, коварните ислямските врагове и реформаторите в религията.

4 – Тези, които интерпретират без да разбират достатъчно добре доказателствата и документите.

5 – Тези, които интерпретират неправилно, като следват техните нефсове и дявола.

26- Всички правила на исляма са извлечени от Корāн-и керй̄м. Той включва в себе си всички закони, съдържащи се в небесните книги, изпратени на всички пророци “салева̀туллахи алейхим”, и дори повече. Тези, които са слепи, неучи и слабоумни, не могат да видят това. Тези правила в Корāн-и керй̄м са три вида:

Разумните и учените могат лесно да разберат правилата от първата група чрез “ибāрет-и насс”, “ишāрет-и насс”, “делялет-и насс”, “мазмўн-и насс”, “илтизāм-и насс” и “иктизā-и насс”. С други думи, всеки āйет има различни значения и закони по отношение на ибāрет, делялет, ишāрет, илтизāм, иктизā и тазаммун. Насс се наричат āйетите и хадй̄сите с ясни значения.

Втората група закони в Корāн-и керй̄м не могат да бъдат разбрани ясно. Те могат да бъдат извлечени чрез иджтихāд и истинбāt (извличане на закони от доказателствата в религията).

В ахкя̀м-и иджтихāдиййе (правилата от втория вид, които може да бъдат разбрани чрез иджтихāд) някои от Есхāб-и кирāм са могли да се отделят от Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” (това е джāиз). Но тези правила е нямало вероятност да бъдат грешни или съмнителни по времето на Пейгамбера ни “салляллāху алейхи ве селлем”, защото Аллāху теāля̀ веднага е изпращал Джебрāйл “алейхисселй̄м” и веднага е коригирал грешното. По този начин, правилното и грешното веднага били разграничавани едно от друго. Правилата, грешни или правилни, които са били получени след смъртта на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”, останали смесени. Именно поради тази причина е необходимо и да се вярва, и да се изпълняват законите, които са били извлечени във времето, когато откровението (вахий) е продължавало. Необходимо е да се изпълняват и правилата, които са получени чрез иджтихāд след Расўлюллах, но съмнението в онези сред тях, за които не е постигнато единодушие, не изкарва човек от исляма. [Това е написано в края на 36-о писмо от втория том на “Мектўбāt”.]

Правилата от третата група в Корāн-и керй̄м са толкова дълбоки и скрити, че човешката сила е недостатъчна, за да ги извлече. Те не могат да бъдат разбрани, освен ако не са съобщени от Аллāху теāля̀. Те са показани и обяснени само на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” и на никой друг. Тези правила също са извлечени от Корāн-и керй̄м, но тъй като са обяснени от Пейгамбера ни “салляллāху алейхи ве селлем”, те се наричат **суннет**. Относно правилата от първата и третата група никой не може да се

отдели от Расӯлюллах. Всички мюсюлмани трябва да вярват и да ги следват. А относно ахкям-и иджитихадийе, всеки муджтехид трябва да следва правилата, които лично е извлякъл. Той не може да се подчинява на правилата на друг муджтехид (велик ислямски учен, който може да прави иджитихад). Един муджтехид не може да каже на друг, че е сгрешил в неговия иджитихад или, че се е отделил от правилния път, защото за всеки муджтехид собственият му иджитихад е верен. Пророкът ни “саллялляху алейхи ве селлем” е заповядвал на сподвижниците си, които е изпращал на отдалечени места, да действат в съответствие с правилата на Корāна по въпроси, с които се сблъскват, но в случай, че не могат да намерят там, да търсят в хадїсите, а ако няма и там, да действат според техните собствени иджитихади. Той ги възпирал да следват изводи и иджитихади на други, дори да са по-учени и високопоставени от тях. Никой муджтехид и никой сред Есхāб-и керим не е казал грешен за иджитихада на някой друг. Те не ги нарекли грешници или заблудени, защото не следват тях самите.

Най-великият муджтехид след Есхāб-и кирām “радиялляху теāля анхум еджма’йн” е имām а’зам Ебӯ Ханїфе “радиялляху анх”. Този велик имām е проявявал вера² и таквā² във всяко свое дело. Във всичко, което е правил, следвал Пророка ни “саллялляху алейхи ве селлем” в пълния смисъл на думата. Той е достигнал до такава висока степен в правене на иджитихад и истинбāt, че никой друг не е достигнал дотам.

[Имало е хора преди него, които са били по-учени и високопоставени, но тъй като тогава не е имало отклоняване от правилния път, не били подготвени критериите, които да разграничат истината от заблудата. Вместо това те са обърнали внимание на по-важни неща.]

Хазрети имām Шāфи’ї, осъзнавайки малка част от гения на имām а’зам в иджитихада, е казал: “Всички муджтехиди са децата на имām а’зам Ебӯ Ханїфе.” Йсā “алейхисселām”, след като слезе от небето във време, близо до края на света, ще действа в съответствие с религията на Мухаммед “алейхисселām” и ще извлече закони (иджитихад) от Корāн-и керїм. Имām Мухаммед Пāрисā, който е един от най-големите ислямски учени, е казал: “Всички правила, които такъв велик пророк като Йсā “алейхисселām” ще извлече чрез иджитихад, ще бъдат в съгласие с правилата на ханефїтския мезхеб, т.е. ще съвпадат с иджитихада на имām а’зам.” Това показва колко точен и правилен е иджитихадът на този велик имām “радиялляху анх”. Евлиите (любимите, извисените раби на Аллāху теāля) са казали, че те видели със сърцата си, че ханефїтският мезхеб е като океан, а другите мезхеби са като малки реки и поточета. Хазрети имām Ебӯ Ханїфе е надминал всички и в следване на суннета и е използвал мурсел хадїсите като доказателство, подобно на муснед хадїсите. Той е ценял повече думите на Есхāб-и кирām от собствените си изводи и иджитихади. Той е

² Вера’ и таквā - Отбягване на съмнителните и забранените неща.

проумял по-добре от всеки друг висотата на степените, които Есхāб-и кирām са постигнали, бивайки удостоени с честта да се намират заедно с Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”. Никой друг муджтехид не е постъпил така. Тези, които казват, че имām а’зам е извличал правила, опирайки се на своите разбирания, без да следва Корāна и Сунната, ще са опетнили милионите мюсюлмани, които се покланяли векове наред, обвинявайки ги в заблуда и дори неверие (напускане на исляма). Само дебелоглавите и неуки хора, които не са наясно с тяхното собствено невежество, или враговете на исляма, които се опитват да заличат исляма, могат да кажат нещо от този род. Няколко невежи хора и зъндъци [коварни врагове на религията, които се представят за мюсюлмани], наизустявайки няколко хадїса, предполагат, че ислямът не е нищо повече от това, и отричат законите, за които не знаят и не са чували. Да, насекомо, което е останало в кухината на една скала, си мисли, че земята и небесата се състоят само от тази дупка.

Водачът на ехли суннет и основателят на науката фикх е имām а’зам Ебӯ Ханїфе “рахметуллāхи теālй алейх”. Три четвърти от правилата на исляма, които се практикуват в цял свят, принадлежат на него. А в останалата част има равен дял наред с всички други муждтехиди. Той е домакинът, главатарят на семейството в ислямската религия. Всички останали муждтехиди са децата му.

[Всички правила, които един муджтехид е извлякъл, се наричат мезхеб. Днес, от стотиците мезхеби на ехли суннет, само мезхебите на четиримата имāми са достигнали до днес, защото те са били записани в книги, а останалите били частично забравени. Имената на тези имāми и датите на тяхната смърт (по Хиджра) са както следва: Ебӯ Ханїфе 150, Мāлик бин Енес Есбахї 179, Мухаммед Шафи’й 204 и Ахмед бин Ханбел 241. Немуджтехидите трябва да следват един от тези четири мезхеба във всички свои дела и поклонения. С други думи, пътят на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” е този път, който е показан от Корāна, хадїсите, т.е. Сунната и иджтихāдите на муджтехидите. Освен тези три източници, има и иджмā-и уммет, който означава “единодушието на Есхāб-и кирām и Тāби’йн”. Това е написано в Ибни Āбидїн в частта “Лишаване от свобода (хабс)”. Т.е. това са неща, които никой от тях не е отхвърлил или отрекъл, когато е видял. Не са правилни думите на шиитите, които в книгата “Минхāдж-ус-сāлихїн”, казват, че не е допустимо да се следва мъртъв човек.]

Ислямската религия е достигнала до нас чрез тези четири източници. Те се наричат “Едилле-и шер’ийе”. Всичко извън тези източници е бид’ат, неверие и ерес. Вдъхновенията и кешфове, които се случват в сърцата на големците в тасаввуфа, не могат да бъдат доказателства за правилата на исляма. За коректността на кешфове и вдъхновенията се съди по тяхната съвместимост с исляма. Евлиите, които се намират на високите степени в

тасаввуфа, т.е. приближеността към Аллāху теālā (виляйет), са длъжни да следват муджтехидите подобно на невежите и обикновени мюсюлмани. Евлии като Бистāmī, Джунейд, Джеләледдйн-и Рӯмī и Мухйиддйн-и Арабī се издигнали до високи степени, следвайки един мезхеб като всички други. Следването на правилата на исляма е като засаждането на дърво. Знанията, ма'рифетите, кешфове, проявленията (теджеллī), божествената любов и обичта към Неговата същност, които се появяват при евлиите, са като плодовете на това дърво. Да, целта от засаждането на дървото е да се получи плод, но за получаване на плода е необходимо първо да се насади дръвче. С други думи, без да се вярва и следва исляма, човек не може да напредне в тасаввуфа и да стане евлия. Тези, които твърдят противното, са зъндъци и неверници. Ние трябва да бягаме от такива хора повече, отколкото бягаме от лъвовете. Лъвът отнема само живота на човек, а такива хора отнемат неговата религия и вяра. [В книгата **“Мередж-ул-бахрейн”**, предавайки от Ахмед Зеррӯк, се казва: “Имām Мāлик е казал: “Онзи, който се занимава с тасаввуф без да е учил фикх, напуска исляма и става зъндък. Онзи, който е научил фикх, но си няма на понятие от тасаввуф, става ехли бид'ат, а онзи, който придобие и двете знания, достига до истината.” Човек, който научи фикха по правилен начин и усети насладата на тасаввуфа, става зрял мюсюлманин. Всички големци в тасаввуфа са били в мезхеба на един учен по фикх, преди да достигнат до степената на съвършенство. Изявлението “Хората на тасаввуфа нямат мезхеб” носи следния смисъл “Те знаят всички мезхеби и винаги спазват правилата на всички тях. Те изпълняват своите задължения в съответствие с това, което е най-добре и винаги са предпазливи.” Джунейд Багдādī е бил от мезхеба на Суфян Севрī. Абдулкāдир Ге'лянī е бил ханбелī. Ебӯ Бекр Шиблī е бил мāликī. Имām Раббāнī и Джерīрī са били ханефїти, а Хāрис Мухāсибī е бил шāфи'ї “каддесаллāху теālā есрāрехум”.]

27- Сеййид Абдулхакїм Арвāsī “рахметуллāхи алейх” в книгата си **“Есхāб-и кирām”** казва: “Иджтихād означава да се работи с всички сили. С други думи, това е полагане на усилие за извличане на законите и нещата, които не са ясно и открито обяснени в Корāн-и керїм и хадїс-и шерїфите, чрез оприличаване на такива, които са обяснени ясно и в детайли. Това е можело да бъде извършено само от Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”, от всички негови сподвижници и от онези, сред другите мюсюлмани, които са достигнали до степената на иджтихād. Такива велики хора се наричат муджтехиди. Аллāху теālā заповядва да се извърши иджтихād на много места в Корāн-и керїм. Слеводателно, за онези големци, които могат да разберат правилата на исляма и религиозните въпроси, лежащи в дълбокия смисъл на āйетите и хадїсите, които не са ясни, чрез тяхното разбиране от текста и смисъла, който може да бъде изведен от текста, т.е. за мутлак муджтехидите, е фарз да правят иджтихād. Човек, за да стане муджтехид, трябва да: владее перфектно висшите

клонове на арабските знания; да знае Корāн-и керйм наизуст; да знае какво значение има всяко знамение, и значенията, които показва, и значенията лежащи скрито в него, и специалните значения и значенията, които не се отделят; да знае кога, защо и за какво са низпослани всички айети; да знае дали са общи или специални, нāсих или менсӯх, дали са условни или безусловни, как са извлечени от кърāет-и себ'а, ашере и кърāет-и шāззе; да знае наизуст стотици хиляди хадйси, които са в Кутуб-и ситте и другите сборници, да знае кога и защо са казани хадйсите и какво значение имат, кой хадйс е казан преди или след друг, събитията, с които са свързани и събитията, за които са казани, и лицата, които са ги предали, и състоянието и нрава на предавачите; да познава методите и правилата на науката фикх; да знае дванадесетте клонове на знанието и знаците и символите на Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, техните явни и скрити значения; да помести тези значения в сърцето си; да притежава силна вяра; да притежава спокойно, светло и чисто сърце и съвест. Персийската книга **“Ред-и веххāбй”** съдържа подробна информация за иджитхāда и тефсйра. Тя е била отпечатана в Делхи през 1264 г. и в Истанбул през 1415 година по Хиджра.

Всички тези превъзходства са били налице само в Есхāб-и кирām и в някои големци, които са живели в рамките на следващите двеста години. По-късно мненията и заключенията са започнали да се разлагат и да се увеличават и разпространяват бид'атите. С течение на времето такива велики хора са намаляли в брой и след четвърти век по Хиджра не е останал човек, който да отговаря на тези условия, т.е. не е останал такъв, който да е известен като мутлак муджтехид. След тази дата не е имало нужда и от муджтехид, защото Аллāху теāлй и Неговият Пророк Мухаммед “aleyхисселām” са разкрили всички правила, които да обхващат промените и новостите в начините на живот и научните средства, които ще се появят до края на света. Муджтехидите, на свой ред, са ги разбрали и обяснили. Учените, които са дошли по-късно, са показали как тези правила трябва да бъдат прилагани в зависимост от новите обстоятелства, като за целта са написали книги по тефсйр и фикх. Тези учени, които се наричат муджедиди, ще съществуват до края на света. Става ясно, че онези, които твърдят, че трябва да се правят допълнения и промени към айетите и хадйсите (т.е. към насс), казвайки: “Промениха се научните средства. Сблъскваме се с нови събития. Хората на религията трябва да се съберат, да напишат нови тефсйри и направят нови иджитхāди.”, са зъндъци и ислямски врагове. Най-вредните сред тях са англичаните.

Британската империя, която е била основана върху ислямска вражда, насилие, деспотизъм, измама и предателство, превзела четиридесет страни в Канада, Австралия, Азия и Африка по пътя на културния империализъм и брутална сила, и ги е превърнала в британски колонии. Според изискване на ужасната политика на англичаните, те унищожили езиците, религиите,

обичаите и културите на тези страни. След това експлоатирали техните подземни и надземни ресурси. Всички опити за съпротива били сломявани по кървав начин. Те закрили всички медресета и училища, където се е преподавала ислямската религия. Всички ислямски учени и хора на религията, дори и учениците, били убити. Написано е в броя на вестник *Türkiye* с дата 18.03.2000 г., че по време на войната в Чанаккале англичаните са сторили шехиди 274 000 мюсюлмани. Книгите за ислямската религия са били унищожени, за да може новите поколения да израснат като безбожници.

Когато англичаните са обявили анексирането на Индия по време на Руско-турската война през 1877 г., те вече са били гарантирали подкрепата на Митхад паша. Той, понеже е бил регистриран член на прословутата Шотландска масонска ложа, е бил използван като агент от британското правителство, при което Митхад паша въвлякъл Османската държава във война и сторил шехид (убил) султан Абдул'азиз.

Благодарение на сътрудничеството на западно ориентираните управници и шпионите под маската на западни специалисти, те измислили лъжата: “Хората на религията нямат нужда от научни знания” и премахнали научните знания от учебните програми на медресетата. След това обвинили в невежество лишените от научни знания ислямски духовници, казвайки: “Те не разбират от наука”, и така отчуждили младежите от религията.

28- Делата, които Расуллюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е правил или отбягвал са два вида:

Първият вид действия се състоят от неща, които той е правил или отбягвал като поклонения. Всеки мюсюлманин трябва да ги следва. Дела, които не съответстват на тях, са бид’ати. Втората група са действия, които са практикували като обичаи от хората в градовете и страните, в които той е живял. Този, който не ги харесва и казва, че са грозни, напуска исляма. Но тези неща не са задължителни за практикуване. Действия, които не съответстват на тях, не са бид’ати. Правенето или неправенето на тези неща зависи от обичаите на съответната страна и народ. Те са категоризирани като мубāх и нямат нищо общо с религията. Всяка страна има различни обичаи. Освен това, обичаите на една страна могат да се променят в хода на времето.

Ибни Абидйн “рахметуллāхи алейх”, докато обяснява суннетите на абдеста, казва следното: “Мешрӯ’āt, т.е. ибāдетите (поклоненията), които мюсюлманите са длъжни да изпълнят, са четири вида: фарз, вāджиб, суннет и нāфиле. Заповедите, които Аллāху теāля е разкрил по ясен начин, се наричат фарз. Заповедите, които не са толкова ясни като фарзовете, се наричат вāджиб. Тези поклонения, които не са нито фарз, нито вāджиб, но които Расуллюллах “салляллāху теāля алейхи ве селлем” е препоръчвал или практикувал, се наричат суннет. Ако той ги е извършвал редовно и е

пропускал рядко, и ако не е казвал нищо за тези, които ги пропускали, те се наричат суннет-и худā или суннет-и муккеде. Те са отличителните белези на ислямската религия. [Т.е. те са характерни за тази религия и не съществуват в другите.] Когато е виждал някой да пропуска вāджиб, той е предотвратявал това. Ако той самият е пропускал от време на време, тогава тези дела се наричат суннет-и гайри муккеде. Мекрӯх е да се пропуска суннет-и муккеде редовно и безпричинно. Това е малък грях. Аллāху теāлā е обещал, че ще даде севāб за всички ибāдети. Но, за да бъде даден севāб, е нужно да се възнамери за това. Да се възнамерява означава да се изпълни това с цел подчинение на заповедта и постигане на доволството на Аллāху теāлā. [Изпълняването на тези три категории поклонения в съответните им времена се нарича едā. Неизпълняването на време и наваксването, когато времето е изтекло, се нарича казā. Да се изпълнява отново по собствено желание, след едā и казā, се наричат нāфиле.] По-голям севāб е да се изпълняват фарзовете и вāджибите като нāфиле ибāдети отколкото изпълняване на муккед суннетите. Делата, които Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е правил не като ибāдети, а като обичаи, се наричат суннет-и зевāид. Неговото облекло, сядане и изправяне, и започване на всичко от дясната страна са неща от тази категория. Тези, които правят тези неща, получават севāби. Не е необходимо да се възнамерява за тях, за да се получи севāб. Ако се възнамери, техните севāби се увеличават. Не е мекрӯх да се пропускат суннет-и зевāидите и нāфиле ибāдетите.”]

Заедно с това, следването на Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” и в делата, отнасящи се до навиците му, ще стане причина за печелене на много блага.

29- Ибни Абидйн “рахметуллахи алейх”, обяснявайки мекрӯхите на намāза, казва: “Нещата, които неверниците правят и използват са две групи: Първата група са неща, които те правят като обичаи, т.е. като неща, които всеки народ, всяка държава прави като негов обичай. Използването и правенето на тези от тях, които не са харām, и без да се възнамерява за приличане на неверниците, изобщо не е грях. [Носенето на панталони, фес, различни видове обувки, използването на лъжици и вилици, храненето на маса, поставянето на отделна чиния пред всеки човек, рязането на хляб с нож, използването на различни инструменти и пособия са все неща, които са свързани с навиците, обичаите и са мубāх. Не е бид’ат или грях да се използват.] Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е носил обувки, които са носили свещениците. Правенето и използването на тези от тях, които са безполезни и грозни, е харām. Но след като двама мюсюлмани ги използват, те стават ислямски обичаи и за третия, който ги прави, това не става грях. Първият и втория стават грешници, но не и другите. В книгата “Кāmūs-ул-а’лям”, давайки информация за Тимурташ паша, се казва: “Тимурташ паша е човекът, който е определил цвета и формата на

османското знаме [и на днешното турско знаме с полумесеца и звездата]. Той също така е сменил цвета на фесовите – от бели станали червени.” Цветът на знамето на Абасидската държава е бил черен. То станало зелено по време на халифа Мемун. Както може да се види, фесът не е взет от унгарците, той е разработен от турците.

В книгата **“Биргивъ васийетнамеси”** пише: “Втората група неща, които неверниците използват, са неща, които ги правят като поклонения, и неща, които символизират неверие и отричане на исляма, и които неща за мюсюлманите е ваджиб да не оценяват. Човек, който ги прави и използва, става неверник. Те могат да бъдат използвани ако се заплашва със смърт или отрязване на крайник или други неща, довеждащи до това, като тежък побой, лишаване от свобода или заплашване с отнемане на целия имот. Също така, който върши или използва по-известните от тях, без да знае или на шега, или за да разсмее хората, става неверник (губи своята вяра, напуска исляма). Например, куфр (неверие) е да се използват неща, които се носят или използват от свещениците по време на богослужение. Това се нарича куфр-и хукми.” В основните книги на ислямските учени е написано, че да се използват нещата, които са характерни за неверниците, е куфр. Моля прочетете 481-а страница от петия том на Ибни Абидин! Враговете на исляма, за да подмамят мюсюлманите, крият факта, че тези неща са признаци на неверие, като наричат обичаите и празниците на неверниците “мюсюлмански обичаи, свещени дни”. Те представят като национални празници Коледа, която е бил вмъкната в християнството от Константин Велики, и деня Невруз, измислен от огнепоклонника Ямшид. Те искат и мюсюлманите да ги приемат за празници. Младите и наивни мюсюлмани не бива да вярват на техните лъжи. Те трябва да научат истината, като попитат искрените мюсюлмани, на които имат доверие, или техните роднини, които изпълняват намаз, или семейните приятели, които познават исляма. Днес, без значение в коя точка на света се намира човек, да не се знае какво е вяра и неверие, или как трябва да се изпълняват ибадетите е непостижимо (незнанието не е оправдание). Този, който бъде подмамен, защото не знае нещата, които са общо знание за мюсюлманите (всекиму известните религиозни знания), няма да може да се спаси от Джехенема. Днес Аллаху теали е разпространил своята религия навсякъде по света. Научаването на вярата, халила, харам, фарзовете и красивия морал е много лесно. Всеки трябва да ги научи, колкото е необходимо. Това е фарз. Човек, който не ги научи и остане невеж, няма да е изпълнил този фарз. А онзи, който казва, че не е необходимо да се научат и не отдава значение на това, се превръща в неверник.

30- Има седем степени в следването на Расулунлах “салляллаху алейхи ве селлем”.

Първата от тях е да се учат, вярват и практикуват правилата на исляма. Всички мюсюлмани, учени, захиди и абиди следват по този начин

Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”. Техните нефсове не са повярвали, но Аллāху теāлā, проявявайки милост е приел само вярата на сърцата им.

Втората степен е да се следват, освен заповедите, всички дела и навици на Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”, и да се пречисти сърцето от лошите нрави. Хората, които напредват по пътя на тасаввуфа, са на тази степен.

Третата група включва в себе си следване и на всички състояния, удоволствия и неща, които идват в сърцето на Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”. Това ниво се постига на степената в тасаффува, която се нарича **“виляйет-и хāсса”**. Тук нефсът също вярва и се подчинява, и всички поклонения стават истински и съвършени.

На четвъртото ниво всички добрини стават истински и перфектни, както и всички поклонения. Това състояние е присъщо за големците в религията, които се наричат **улемā-и рāсихйн**. Тези учени успяват да разберат дълбоките знания и знаци в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите. Такива са били всички сподвижници на пророците “радияллāху теāлā анхум еджма’йн”. Нефсовете на всички тях са били повярвали. Такава благословия постигат онези, които напредват по пътя на тасаввуфа и виляйета, или тези, които се подчиняват на всички суннети и се въздържат от всички бид’ати. Днес бид’атите са покрили света, а суннетите изчезнали. Днес е извън възможностите на човек да намери и последва суннетите, и да се спаси от океана на бид’атите. Бид’атите са станали като обичаи. Въпреки това, обичаите, колкото и широко да са застъпени и разпространени, или колкото и красиви да изглеждат, не могат да бъдат част от религията и законите на исляма. Нещата, които причиняват неверие или са забранени от исляма, дори да станат като обичаи, не е халял и джāиз да се изпълняват. [Това означава, че за достигане до това ниво се напредва по пътя на тасаввуфа. Този път се нарича тарйкат. В ранните векове на исляма е било лесно да се следват суннетите и не е имало нужда от тасаввуф.]

Петото ниво е да се постигнат съвършенствата и висотите, характерни за Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”. Тези качества не могат да бъдат постигнати чрез знание и поклонения. Те се получават само с благословията на Аллāху теāлā. В тази група са великите пророци “салева̀туллāхи теāлā алейхим еджма’йн” и много малка част от големците на тази общност.

Шестата степен се състои в следване на съвършенствата на Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”, наречени махбӯбиййет и ма’шӯкиййет. Това е присъщо за онези, които Аллāху теāлā обича много. Не може да бъде постигнато чрез благословия – необходима е любовта.

В седмата степен всички частици на човешкото тяло следват Мухаммед “алейхисселām”. Следящият толкова заприличва на последвания, че

следването изчезва. Те сякаш също като Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” получават всичко от същия източник.

31- Втори том, 67-о писмо

Това писмо, написано до Хāн-и Хāнāн-и джихāн, обяснява вярата на ехли суннет, петте основи на исляма и покаянието за греховете (тевбе):

Започвам писмото си с Бесмеле. [Т.е., започвам написването на това писмо с благословеното име на Аллāху теāлā: Който проявява милост към всички хора по света, като създава и изпраща полезните за тях неща, които е създал; Който ще опрости в отвъдното тези мюсюлмани, които са заслужили да влязат в Ада; Който създава всички същества и ги поддържа в съществуване всеки момент; и Който ги пази от страх и ужас.] Селям да бъде за тези добри хора, които Той е избрал и харесва!

[На шеста страница от първи том на Ибни Āбидйн пише: “Вāджиб е да се каже Бесмеле или Аллāху екбер, когато се коли животно, стреля по дивеч или когато се праща обучено животно, за да залови дивеч. Допустимо е да се каже и цялото Бесмеле. Има ислямски учени, които казват, че е вāджиб да се каже Бесмеле преди рецитиране на Фāтиха при всеки рекят, но по-правилно е че е суннет. Суннет е да се каже Бесмеле, когато се започва абдест, ядене, пиене или някаква полезна работа. Джāиз е или е мустехаб да се каже Бесмеле между Фāтиха и онази сӯра, която се чете след него по време на намāз. Мустехаб е да се каже, когато се започва да се ходи, сяда или изправя. “Бисмиллāхиллезй ля-йедурру ма’асмихй шей’ун фил-ердъ велā фиссемāи ве хувес-семй’ул’алйм”, т.е. нищо, което се започва с Бесмеле, не вреди.

Мекрӯх е да се каже Бесмеле при отваряне на аврет частите, при влизане на места, където има неджāсет (мръсотия), при рецитиране на сӯра Берāе веднага след предишната сӯра, при започване да се пуши цигара или яде нещо с неприятна миризма, като лук и чесън [и при започване на бръснене на лицето]. [Оприличаването на цигарите на неща с лош мирис, като лук и чесън, показва, че пушенето е таб’ан мекрӯх (нещо, което не се харесва на човек по природа), а не шер’ан (т.е. според исляма не е мекрӯх).] Харām е да се каже Бесмеле, когато се започва да се върши харām. Дори онзи, който казва Бесмеле съзнателно, когато започва нещо, което със сигурност е харām, става неверник. Харām е за джунуб човек (който няма гусюл абдест) да рецитира Корāна с намерение да чете Корāн.

Вāджиб е да се каже хамд по време на намāз, суннет е по време на хутбе, всякакъв вид ду’ā или след ядене и пиене. Мубāх е да се каже при всяко спомняне. Мекрӯх е да се каже на мръсни места, харām е след ядене или пиене на нещо, което е харām, а дори може би е куфр (неверие).]

Получихме ценното ви писмо, което любезно сте ни изпратили. Хамд (хвала) и благодарност да бъде на Аллāху теāлā, защото в такова време,

когато съмненията се увеличават, щастливци като вас, макар че не се нуждаят от нищо и няма повод, се сещат, обръщат внимание и вярват в тези факъри, забравени в този край, показвайки по този начин, че сте чисти по рождение. Колко голямо благо е, че вашите различни занимания и взаимоотношения не са ви лишили от тази благословия, нито обърканите ви работи са възпрепятствали тази любов. Трябва да изпълните благодарността за това благо и да се надявате на хадйса, в който се казва: “Ел мер’у ме’а мен ехаббе” т.е. “Всеки в отвъдното ще бъде с онези, които е обичал в земното!”

О, ценни и щастливи човече! Сред всички седемдесет и три групи, само ехли суннет вел-джема’ат ще се спаси от Джехеннема (Ада). Всеки мюсюлманин трябва да научи вярата на ехли суннет и да коригира вярата си в съответствие с нея. По-голямата част от мюсюлманите, които са се разпространили по целия свят в продължение на векове, са били ехли суннет. [Милионите книги, написани от стотиците хиляди ехли суннитски учени, са разпространили исляма по цял свят. Този, който иска да бъде спасен от Ада, трябва да намери тези правилни книги и да коригира вярата си, като ги чете.] Сърцеубийствена отрова е да се вярва в изопачените убеждения и вярвания, които не съответстват на убеждението, написано в книгите на ехли суннитските учени. Те довеждат човек до безкрайна смърт, вечни мъчения. Ако има отпуснатост в делата и поклоненията, това може да бъде опростено, но отпуснатостта във вярата е непростима. Аллāху теāлā в един āйет казва по смисъл: “Никога няма да простя ширка, т.е. неверието. Ще простя всички други грехове на онези, за които пожелае!”

Аз ще обясня вярата на ехли суннет по кратък и сбит начин. Трябва да се коригира вярата в съответствие с това. Човек, трябва да се моли на Аллāху теāлā, за да остане вечно с нея.

[Ние виждаме, че всичко се появява от нищото и всички създания (след време) изчезват. Това не може да е дошло от изначалността. Те са били създадени от Творец, който е създал всичко от нищото и Който никога не изчезва. Този Създател, за да оповести за Своего съществуване, е изпратил пророци и книги. Пейгамберите и техните книги са известни. Техните имена са записани в книгите, които се намират из всички библиотеки по цял свят. Онова, което е видно, не може да бъде отречено. Да не се вярва в съществуването на Аллāху теāлā е все едно да се отрече нещо, което е очевидно. Да не се вярва в съществуването и единството на Аллāху теāлā е като да не се вярва в съществуването на ежедневните неща, когато ги видим написани в някоя книга. А това, от своя страна, е нещо, което не би направил разумния човек.] Знайте, че Аллāху теāлā съществува със Своята вечна същност (зāt). Всичко, освен Него, се появило с Неговото създаване. С Неговото създаване се появили от небитието. Той е съществувал в извечността. Т.е. винаги е съществувал. Несъществуването преди Неговото

съществуване е немислимо. Всичко, освен Него, не е съществувало. Той е създал всички след това. Този, който е извечен, без съмнение е и безкраен. Този, който е създаден, без съмнение ще бъде преходен, т.е. ще изчезне. Аллāху теāлā е един. С други думи, само Неговото съществуване е необходимо. Само Той заслужава да бъде служен. Съществуването на всичко, освен Него, не е необходимо. Няма разлика дали съществуват или не. Нищо, освен Него, не заслужава поклонение.

Аллāху теāлā притежава качества на съвършенство. Това са: хаят, илм, сем', басар, кудрет, ирāде, келям и теквйн. Те са изначални и извечни. Те съществуват със същността на Аллāху теāлā. Създаването на творенията и промените, които настъпват в тях, не вредят на факта, че качества на Аллāху теāлā са извечни. Това, че нещата, с които Неговите качества се свързват, са създадени впоследствие, не вреди на изначалността на качества Му. Философите, тѣй като разчитат единствено на своя ум и тѣй като той е недостатъчен, и му'тезилитската група сред мюсюлманите, не проумяха същността на нещата, и казаха, че качества на Аллāху теāлā са хадїс (появили се впоследствие), тѣй като съществата, които те създават и управляват, са създания. По този начин те отрекоха съвършените качества. Те казаха: "Качеството на Аллāху теāлā "Илм" (знание) не прониква до малките частици, т.е. Аллāху теāлā не знае малките неща, защото промяната в създанията предизвикват промяна в качеството "Илм". Тези хора не проумяха, че качества са вечни, а техните връзки със създанията са хадїс (появили се впоследствие).

Аллāху теāлā не притежава несъвършени качества. Аллāху теāлā е пречист от свойствата на веществата, телата и състоянията, и от нещата, които са необходими за тях. Аллāху теāлā не е обект на време. Той е пречист от това да се намира някъде или в някоя посока. Той е създал времето, местата и посоките. Един човек, който си няма на понятие от нищо, мисли, че той е горе над Арша. И Аршът, и посоката "горе", и посоката "долу" са Негови създания. Той е създал всичко това по-късно. Може ли нещо, което е създадено след това, да бъде място за Онзи, който е съществувал винаги? Само може да се каже, че Аршът има най-висока чест сред създанията – той е по-чист и сияен от всичко. Ето защо той е като огледало и величието на Аллāху теāлā се вижда там. Ето защо носи името "Аршуллах". За разлика от това, за Аллāху теāлā той е като другите неща. Всички те са негови създания, но само Аршът е като огледало. Само той притежава това качество. Може ли да се каже за човек, чието отражение се вижда в огледалото, че се намира в него? Отношението на човека към огледалото е като неговата връзка с другите неща. Отношението на човека към всички тях е едно и също, но между огледалото и другите неща има разлика. Огледалото може да отрази образа на човек, докато другите не могат.

Аллāху теāлā не е вещество, предмет или състояние. Той не е ограничен и няма размери. Той не е дълъг, къс, широк или тесен. Ние го наричаме “Вāси””, т.е. широк, но тази ширина е различна от това, което ние знаем и разбираме. Той е “Мухйт”, т.е. заобиколил е всичко, но това заобикаляне е различно от това, което разбираме. Той е “Карйб”, т.е. близо е до нас и е заедно с нас, но не по начин, който ние разбираме. Ние вярваме, че Той е васи’, мухйт, карйб и е заедно с нас, но не можем да разберем какво означават тези качества. Ние казваме, че всичко, което идва в ума, е грешно. Аллāху теāлā не се съединява с нищо и нищо не се съединява в Него. Нищо не влиза в Него нито пък Той влиза в нещо. Аллāху теāлā не се разделя, не се разпада на части, не претърпява анализ и синтез. Той не разполага с подобие или партньор. Той няма жена или деца. Той не е като нещата, които ние знаем или мислим. Той не може да бъде разбран или представен. Не може да има подобие или пример за Него. Знаем само, че Аллāху теāлā съществува. Той притежава качества, които ни е съобщил. Но за разлика от това, той е пречист от всичко, което идва в нашия ум и въображение, и е свързано с Него, Неговото съществуване и качества. Хората не могат да го разберат. Превод на персийски стих:

**Когато попитал: “Не съм ли вашият Господ?”, тези, които са го
разбрали,
казали: “Той съществува” и веднага след това млъкнали.**

[Имāм Раббāнй в 266-о писмо казва: “Аллāху теāлā съществува и е един. Той е жив и вижда всичко. Знае всички движения, мисли и дела, които ще се случат в земния и отвъдния живот, от изначалността в един момент. Той, Неговите качества и дела не могат да бъдат разбрани чрез разума и обяснени. Когато човек пожелае да извърши нещо, Той веднага създава това дело ако пожелае. Човешкото желание се нарича “кесб”, а Неговото желание “Халк”. Неговото слово е една дума.”]

Следните думи на ислямските учени са известни: “Мислете за богатата на Аллāху теāлā, които е изпратил, а не за Неговата същност.” Имената на Аллāху теāлā са тевкйфй, т.е. тях може да ги научим само, когато собственикът на исляма съобщи. Трябва да се казват онези имена, които са съобщени от исляма, и да не се казват онези, които не е оповестил ислямът. Имената, които не са продиктувани от религията, не могат да се кажат. Колкото свършени и красиви да са, пак не бива да се каже. Той може да бъде наречен Джевāд, защото ислямът Го е нарекъл Джевāд. Но не може да се нарече Сахй, което също означава щедър, защото религията не Го е нарекъл Сахй. [Следователно, Той не може да бъде наречен и бог. Особено голям грях е да се направи поклонение, като например да се извърши езāн, където да се каже бог вместо Аллах.]

Корāн-и керйм е словото на Аллах. Той е поставил Своего слово в ислямските букви и звуци, и го изпратил на Пророка ни Мухаммед “алейхисселām”. Чрез него Той информирал Своите раби за Неговите заповеди и забрани.

Ние създанията говорим с езици и гърла [гласни струни]. Ние разкриваме нашите желания с букви и звуци. Аллāху теālā, с Неговата велика сила, е изпратил Своего слово на рабите, като го е сложил в букви и звуци, без самият Той да притежава гласни струни, уста и език. Той е разкрил Своите команди и забрани в букви и звуци. И двете слова са Негови. С други думи, Неговият Келām-и нефсй – преди да бъде поставено в буквите и думите, и Келām-и ляфзй – онова, което се намира в буквите и звуците, са все Негово слово. И двете неща е правилно да бъдат наречени слово, защото нашите келām-и нефсй и келām-и ляфзй са все наше слово. Погрешно е да се каже, че нефсй е истинско слово, а ляфзй е метафора, т.е. подобие на слово, защото метафоричните неща могат да бъдат отречени. Неверие е да се отрече келām-и ляфзй на Аллāху теālā и да се каже, че то не е слово на Аллах. Всички книги и сухуфи (малки книги), които били разкрити на предишните пророци “алā небиййинā ве алейхимуссалевātu веттеслīmāt”, са все слово на Аллāху теālā. Всичко, което се намира в тях и в Корāн-и керйм, е правило на Аллāху теālā. Той е изпратил на хората закони, които са били в съответствие с условията на времето, и ги сторил отговорни за тях.

В Рая мюсюлманите ще видят Аллāху теālā без посока, без да се намират срещу Него, без да осъзнават Неговата същност и без Той да има някаква форма. Ние вярваме във виждането на Аллāху теālā в отвъдния живот, но не мислим за това как Той ще се види, защото разумът не може да разбере това виждане. Няма друг изход освен да вярваме. Горко на философите, мюсюлманите наречени му’тезиле и на всички други групи, с изключение на ехли суннет, защото поради своята слепота останаха лишени от тази вяра. Опитът да оприличат нещата, които виждат, на онези, които не виждат и знаят, ги остави лишени от честта да повярват.

Както Аллāху теālā създава хората, така създава и техните дела. Всички добри и лоши неща се случват с Неговата воля, но Той е доволен и харесва добрите и не е доволен и не харесва лошите. Въпреки че всяко дело, добро или лошо, се случва с Неговото желание и създаване, би било неблагоприятно да Го назовем само като създател на определено зло. Ние не трябва да го наричаме “Създател на злото”, а “Създател на доброто и злото”. Например, ние трябва да Го наречем “Създател на всичко”, но не “Създател на мръсотията и свинете”. Това е начинът на проявяване на благоприятие към Него. По колко долен начин мислят му’тезилитите [и някои еретици]! Казват, че човек създава всяко свое дело, добро или лошо. И разумът, и религията показват, че това е грешно. Тези учени, които казват истината, т.е. големците на ехли суннет “рахметуллāхи теālā

алейхим еджма'йн", казали, че собствената сила на човек действа върху делата и са я нарекли "кесб", защото със сигурност има разлика между съзнателното вдигане на ръка и треперенето. Силата на човек и кесбът (придобиването) не влияят върху треперенето, но те въздействат върху съзнателните движения. Ето толкова въздействие от тяхна страна става причина за разпит и наказания, и човек печели севāби или грехове. Онзи, който отрича силата и избора на човек, и мисли, че хората са неспособни и принудени, не е разбрал думите на ислямските учени. Тези големци казват, че човек има сила и избор, но това не означава, че той прави каквото пожелае и не прави онова, което не иска. Това е далеч от това да бъдеш раб. Думите на тези велики хора означават, че човек може да прави това, което му е повелено. Например, той може да изпълнява намаз пет пъти на ден. Може да даде една четиридесета от неговия имот като зекят. Може да говее един месец от дванадесетте. Този, който има достатъчно пари за пътуване и храна, може да изпълнява хадж веднъж в живота си. По същия начин, той може да се подчинява на всички правила на исляма. Аллāху теāлā, тъй като е толкова милостив, според слабостта и малката сила на хората е заповядал най-леките и най-лесните сред всички видове поклонения. Айетите със следните значения са известни: "Аллāху теāлā иска леснина за вас, а не трудност" и "Аллāху теāлā иска да ви заповяда това, което е леко, лесно. Хората са създадени слаби, безсилни".

[Това е смисълът на изречението: "Няма трудност в религията", т.е. Аллāху теāлā е заповядал леснина. Това не означава: "Всеки да прави това, което му харесва и да не прави това, което е трудно за нефса му. Да променя ибāдетите, както той желае и му е лесно." Неверие е да се направи дори и малка промяна в религията.]

Пророците "алейхимуссалевāту веттеслīmāt" са хора, избрани и изпратени от Аллāху теāлā. Те са били изпратени, за да призват техните общности към Аллāху теāлā и да въведат в правилния път, пътя на щастието, оставяйки грешния. Те са благовестявали с Дженнет онези, които приемали тяхната покана, а плашели с мъчение в Ада онези, които отричали или вярвали, но не изпълнявали. Всички знания, които са донесли от Аллāху теāлā, са верни и няма вероятност за грешка. Последният пророк е Мухаммед "алейхисселām" (салляллāху алейхи ве селлеме алейхи ве алейхим еджма'йн). Неговата религия е отменила всички други. Неговата книга е най-добрата от всички предишни. Неговата религия ще остане в сила до края на света (Къямет). Тя няма да бъде променяна от никого. Йсā "алейхисселām" ще слезе от небето и ще последва религията на Мухаммед "алейхисселām", т.е. ще се присъедини към неговата общност.

[Някои хора казват: "Религията се променя според времето. Законите на исляма са остарели и ето защо е необходима нова религия, която да отговори на нуждите на съвремението." Да, религията се променя с течение

на времето, но неговият Собственик, т.е. Аллāху теāлй го променя. И без това Той я е променял много пъти от времето на Āдем “алейхисселйām”. Най-накрая е изпратил религията на Мухаммед “алейхисселйām” като най-съвършена и високопоставена религия, която ще отговаря на всички изисквания и нужди до края на света. Бедните човешки същества нима ще измислят религия, която да е по-добра от тази, която Аллāху теāлй нарича съвършена? Да, законите на една нация също се променят с времето, но само Народното събрание може да ги променя, а не всеки пазач или пастир. В 39-а точка от “Меджелле” пише: “Правилата се променят с времето, но онези от тях, които са в зависимост от обичаите и традициите, а не тези, които се базират на насс (āйети и хадйси).”]

Всичко това, което Мухаммед “алейхисселйām” е казал за Сетния ден, е истина. Вярно е: че има мъчение в гроба; че гробът ще притиска мъртвеца; че двама ангели на име Мункер и Некйр ще задават въпроси в гроба; че всичко ще бъде унищожено в Къямета; че небесата ще се разкъсат; че звездите ще излязат от орбитите си и ще се разпръснат; че земята и планините ще се разпаднат на парчета; че всички хора ще бъдат възкресени от гробовете си и ще се съберат на мястото на Махшера, т.е. душите ще се върнат в телата си; че ще има земетресение, страх и ужас в Съдния ден; че ще има разпит и равносметка в Съдния ден; че ръцете, краката и крайниците ще свидетелстват за това, което е направено в света; че книгите за делата за добрите и лошите постъпки ще дойдат летейки и ще бъдат дадени от дясната или лявата страна; че добрините и греховете ще бъдат претеглени с везни, характерни за отвъдния живот. Онези хора, чиито севāби ще натежат, ще бъдат спасени от Ада, а ако тези севāби са малко, ще претърпят загуба. Тази везна е непонятна за нас и противоположна на земните везни. Блюдото, което се издига нагоре, е по-тежко, а това, което слиза надолу, е по-леко. [Там няма гравитационна сила.]

Там, първо пророците “алейхимуссалевāту веттеслйāmāt” и след това праведните мюсюлмани, т.е. евлиите “каддесаллāху теāлй есрāрехумул’азйз”, с разрешението на Аллāху теāлй ще се застъпят за вярващите с много грехове. Пейгамберът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: “От моята общност ще се застъпя за тези, които имат големи грехове.” Над Ада се намира мостът Сърāt. Вярващите ще преминат този мост и ще отидат в Рая. Неверниците ще се подхлъзнат и ще паднат в Джехеннема.

[Когато се спомене мостът Сърāt, ние не трябва да предполагаме, че той е като мостовете, които познаваме. Подобно на това, ние казваме, че е необходимо да се мине по моста на изпита, за да се премине на следващия клас. Всеки ученик преминава по моста на изпита. Ние наричаме това мост, защото всички ученици трябва да минат през него. Въпреки това, изпитът по никакъв начин не прилича на мост. Има хора, които

преминават по моста на изпита, както и такива, които не могат да преминат и падат надолу (провалят се). Но това падане не прилича на падане в морето от мост. Само тези, които са преминали по моста на изпита, знаят какво се има предвид. По същия начин, всеки ще премине през моста Сърāt, като някои няма да успеят и ще паднат в Ада. Но този мост, както и преминаването по него и падането в Ада, не е като земните мостове или моста на изпита. Той не прилича по нищо на тях.]

Раят, който е подготвен за награда и благословия на вярващите, и Адът, който е подготвен за измъчване на неверниците, съществуват [сега]. Аллāху теāлā е създал и двете места от нищото. Те ще съществуват вечно [след като всичко бъде унищожено и създадено отново в Къямета] и никога няма да престанат да съществуват. Вярващите, когато влязат в Рая след равносметката, ще останат там завинаги и никога няма да излязат оттам. По същия начин, неверниците, след като влязат в Ада, ще останат там и ще бъдат мъчени вечно. Не е възможно да бъде намалено тяхното мъчение. [Ибни Теймийе отрича факта, че неверниците ще останат в Ада завинаги.] Айетът, чийто смисъл е: “Тяхното мъчение няма да бъде намалено, те никога няма да получат помощ.” Онези, които имат вяра в сърцата си колкото частица, може да влязат в Ада заради многото си грехове, но ще изтърпят мъчение в зависимост от греховете и в крайна сметка ще бъдат извадени от Ада. Техните лица няма да станат черни. Лицата на неверниците обаче, ще бъдат сторени черни. Вярващите няма да бъдат оковани във вериги в Ада. На вратовете им няма да бъдат сложени каишки. Така стойността на частицата вяра в сърцата им ще бъде разкрита, но неверниците ще бъдат с белезници и окови.

Ангелите (меляикетата) са ценни раби на Аллāху теāлā. Не е възможно за тях да не се подчиняват на заповедите Му. Те правят това, което им е заповядано. Не се женят, раждат или размножават. Аллāху теāлā е избрал някои от тях като пророци. Той ги е удостоил със задачата да предават откровение (вахий) на другите. Те са онези, които са предали книгите и сухуфите на пророците. [Например, сūra Ен’ām е била предадена от Джебрāйл “алейхисселām”, заедно със седемдесет хиляди ангела.] Те не допускат грешки, нито пък забравят. Те не мамат никого. Каквото са донесли от Аллāху теāлā е истина. То няма вероятност да е съмнително. Меляикетата се страхуват от величието, гнева и възвишеността на Аллāху теāлā. Те нямат друга задача, освен да изпълняват заповедите.

ВЯРА (ЙМАН): Ймāн означава да се вярва във знанията, идващи от Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”, които са написани в книгите на ехли суннитските учени, и да се потвърди това устно. [В “Дурр-и йектā” е написано, че е джāиз да се потвърди на всеки език.] Поклоненията не са част от вярата, но те я усъвършенстват и разкрасяват. Имām а’зам Ебū Ханйфе “алейхиррахме” е казал, че вярата не се увеличава или намалява, защото вяра означава потвърждение и приемане на сърцето.

Не може да се вярва малко или много. Вярата, която намнява или увеличава, не се нарича вяра, а предположение и подозрение. Като се каже “съвършена или несъвършена вяра” се има предвид “много или малко поклонения”. Когато човек се покланя много, за него се казва, че има по-съвършена вяра. Следователно, вярата на мюсюлманите не може да бъде като тази на пророците “алейхимуссалевātu веттеслймāt”, защото тяхната вяра е достигнала върха на съвършенството поради поклоненията. Вярата на другите мюсюлмани не може да достигне до там. Въпреки, че двата ймāна са еднакви в качеството си да бъдат ймāн, първият е станал различен чрез ибāдетите. Сякаш между тях няма прилика. Всички вярващи имат същите човешки качества като пророците “алейхимуссалевātu веттеслймāt”, но други ценности и съвършенства са ги издигнали до високи степени. Техните човешки качества като че ли са станали различни. Сякаш те са по-съвършени в общите човешки качества. Може би човешки същества са само те, а другите не са.

Имām а’зам Ебӯ Ханйфе “алейхиррахме” е казал, че трябва да се каже: “Аз без съмнение съм мюсюлманин”, а имām Шāфи’й “алейхиррахме”: “Аз Иншāаллах съм мюсюлманин.” И двете неща са верни. Когато човек изразява сегашната си вяра, трябва да каже: “Аз без съмнение съм мюсюлманин”, а когато има предвид вярата на последния си дъх, казва: “Аз Иншāаллах съм мюсюлманин.” Въпреки това, в последния случай също е по-добре да се каже “със сигурност” отколкото да се изрази съмнение.

Вярата на мюсюлманина не го напуска, дори да върши голям грях. С други думи, не става неверник. Чувал съм, че веднъж имām а’зам и големите учени в Багдат са седнали някъде, когато някой дошъл и казал: “Ако един мюсюлманин убие баща си несправедливо и после се напие с вино и извърши прелюбодеяние (зинā), той става ли неверник?” Всички учени, които чули това, се ядосали и му отвърнали: “Не е необходимо дори да питаш! Разбира се, че става неверник!” А имām а’зам, от друга страна, е казал: “Този човек все още е мюсюлманин. Неговата вяра няма да отиде с вършене на грях.” Учените не харесали този отговор и порицали имām а’зам, но когато той си е доказал думите, всички ги приели. Ако един вярващ с много грехове се покае преди последния си дъх, има голяма вероятност да се спаси, защото Аллāху теālй е обещал, че ще приеме покаянието. Ако той не е постигнал честта да повярва, неговото състояние зависи от волята на Аллāху теālй. Ако Той пожелае, може да прости всички негови грехове и да го въведе в Рая или ще го измъчва с огъня на Ада или чрез страдания в зависимост от греховете. Но накрая той ще бъде спасен и ще влезе в Рая, защото само неверниците са тези, които няма да постигнат милостта на Аллāху теālй в отвѣдния живот. Който има вяра, колкото частица, ще постигне неговата милост. Ако той отначало не може да постигне Неговата милост заради греховете си, той накрая ще я постигне чрез благоволенieto на Аллāху теālй. [Погледнете единадесета

точка!] Я, Раббй (О, Господи)! След като си ни напътил, показал правилния път, защити сърцата ни от отклоняване към страната на вероотстъпниците! Смили се над нас! Съжали това наше състояние! Само Ти може да ни опазиш от тъмнината на неверието и вероотстъпничеството!

Според учените на ехли суннет “Аллāху теāлй да възнагради щедро тяхното дело” да се говори за халифата не е от основните ислямски знания. С други думи, не е свързано с вярата. Въпреки това, тъй като някои са прекрачили границата по този въпрос [и няколко зъндъци (ислямски врагове), говорещи убедително и маскиращи себе си като ходжи, нарекли себе си ислямски учени и отровили мюсюлманите с техните клеветнически думи, книги и списания], учените на истинските мюсюлмани са сложили познанията за халифата сред знанията за вярата и са съобщили истината по въпроса. След последния пророк Мухаммед Мустафā “aleyхи ве aleyхимуссалевāту веттеслймāt”, халифът на мюсюлманите, т.е. заместникът на Пейгамбера ни “aleyхисселйм” и водач на мюсюлманите, е Ебӯ Бекр Съддък “радияллāху анх”. След него идва Омер-ул-Фārӯк “радияллāху анх”. После идва Осмāн Зиннӯрейн “радияллāху анх”, а след това Али ибни Ебй Тāлиб “радияллāху анх”. Превъзходството между тях е аналогично на реда. Всички сподвижници и Таби’йн са казали единодушно, че Шейхайн [първите двама] са по-високопоставени от другите двама. Това единодушие ни е съобщено от имāмите в религията. Например, думите на имām Шафи’й са добре известни. Ебӯл-Хасен Еш’арй, един от водачите на ехли суннет, е казал: “Сигурно е, че Шейхайн са по-високопоставени от цялата общност. Този, който отрече този факт, е или невеж, или зъндък.” Имām Али “радияллāху анх” е казал: “Този, които ме приема за по-високопоставен от Ебӯ Бекр и Омер “радияллāху анхумā”, ще е извършил клевета. Както клеветниците биват пребивани, така ще го набия и него.” Хазрети Абдулкāдир Ге’лйнй пише следното в книгата си “Гунйе-тут-тāлибйн”: “Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: “**Аз поисках от Аллāху теāлй да стори Али “радияллāху анх” халиф след мен. Меляикетата казаха: “О, Мухаммед “салляллāху алейхи ве селлем”! Става това, което Аллāху теāлй пожелае. Халифът след теб е Ебӯ Бекр Съддък.**” Абдулкāдир Ге’лйнй “куддисе сиррух” казва отново: “Али “радияллāху анх” е казал: “Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” ми рече: “**След мен Ебӯ Бекр ще стане халиф. След него Омер, после Осмāн и след него ти “радияллāху анхум**”.

Имām Хасен е по-високопоставен от имām Хюсеин “радияллāху анхумā”. Учените на ехли суннет са казали, че в знанието и иджитхāда Āише “радияллāху анхā” превъзхожда Фāтима “радияллāху анхā”. Абдулкāдир Ге’лйнй “радияллāху анх” пише в книгата си “Гунйе”, че Āише “радияллāху анхā” е по-високопоставена. Според този факир (имām Раббāнй), Хазрети Āише е по-високопоставена в знанието и иджитхāда, а Хазрети Фāтима в откъснатостта от земното (зухд). Именно поради тази

причина Хазрети Фāтима е била наречена “Бетюл” (много чиста). Що се отнася до Āише “радияллāху анхā”, тя е научила исляма на Есхāб-и кирām. Сподвижниците решавали техните проблеми, като питали нея.

Войните между Есхāб-и кирām, например, събитията “Джемел” и “Съффйн”, са били извършени с добри намерения и хубави причини, а не заради желанията на нефса или поради инат и вражда, защото те всички са велики. Сърцата им се пречистили в присъствието на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” и под неговия благословен поглед. В тях не останали алчност, злоба и враждебност. И техният мир, и тяхното разделение и войни са били заради истината. Всеки от тях е действал в съответствие със собствения си иджитихād. Те се отделили от другия, който е отсъдил различно от тях, но не проявили инат и враждебност. Има два или десет севāба за тези с правилен иджитихād, и един севāб за тези, които са допуснали грешка. Ние не трябва да говорим лошо за тези, които са допуснали грешка, търсейки истината, подобно на тези, които са я открили, защото и двете страни са спечелили севāб. Учените на ехли суннет са казали, че Емйр [т.е. Али] “радияллāху анх” е бил прав в тези битки. Тези иджитихāди, които не са били в съгласие с неговия, били грешни. Но за никого от тях не може да се говори лошо, камо ли да се наричат неверници или грешници! Хазрети Али е казал в тези битки: “Нашите братя се отделиха от нас. Те не са неверници или грешници, защото действат в съгласие с техните иджитихāди.” Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Избягвайте да говорите лошо за моя Есхāб!”** Както се вижда, ние трябва да приемаме всички сподвижници на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” за велики и да говорим за тях с почит и добро. Не бива да мислим лошо за никой от тези големци! Ние трябва да приемем сраженията между тях като по-добри отколкото мира между другите. Това е пътят на спасението, защото обичта към сподвижниците произлиза от любовта към Пейгамбера ни “салляллāху алейхи ве селлем”. Враждата срещу тях означава вражда срещу него. [Големият учен Ебӯ Бекр-и Шиблй “куддисе сиррух” е казал: “Човек, който не зачита Есхāб-и кирām “радияллāху теāлй анхум еджма’йн”, не може да е повярвал в Мухаммед “алейхисселām”.”]

[Āлюсй в книгата си “Гāлиййе” казва: “Аллāху теāлй хвали Есхāба в Корāн-и керйм. Той заявява, че е доволен от тези, които първи са се преселили, от Енсār, и от онези, които са ги последвали в доброта. Аллāху теāлй е доволен само от тези раби, за които знае, че ще умрат с вяра. Невъзможно е за него да каже, че е доволен от раб, за който знае, че ще умре като неверник. Ето защо, āйетите, които хвалят Есхāб-и кирām, опровергават тези, които казват, че те са били несправедливи и че са станали вероотстъпници след смъртта на Расӯлюллах, като по същия начин информират, че тези, които говорят по този начин, имат лоши намерения и са зъндъци. Има много хадйси, възхваляващи всички сподвижници. Един

от най-известните от тях е хадїсът, който е предаден от Дāримї и Ибни Āбидїн, и в който се казва: **“Моите сподвижници са като звездите. Когато от тях и да последвате, ще постигнете напътствие.”** Книгата **“Унс-ут-тāибїн”** на Ахмед Нāмкї Джāмї “рахметуллāхи алейх” е на персийски език. На 44-а страница на изданието в Техеран, отпечатано през времето на Шах Ръзā, четиримата халифи са написани с техните имена, и заедно с целия Есхāб-и кирāм са хвалени много. Написано е също, че трябва да обичаме всички тях. Много е чудно, че еретиците, които не могат да осъзнаят стойността и величието на Есхāба, клеветят тези големци, защото ги сравняват със себе си. Това са най-лошите от всички седемдесет и две групи, за които е съобщено, че ще отидат в Ада. Те назовават себе си “алевиї” [такива, които следват пътя на Хазрети Али] – благословено име, което мюсюлманите много обичат – казвайки, че следват Али “радияллāху анх”. Те извършват своята ислямска вражда под маската на това благословено име. Трябва добре да се проумее, че хората, които се наричат алевиї, са два вида. Първите са зъндъците, т.е. коварните ислямски врагове, които се наричат мюсюлмани. Ние не бива да се подвеждаме от техните имена. Втората група са истинските мюсюлмани, които обичат Хазрети Али. Лъжеалевиите подвеждат чистите младежи. Разпространяват измислени истории чрез една книга на име **“Хуснийе”**, която те са отпечатали на турски език в Истанбул през 1958 г., сред неуките и най-вече сред невежите селянки. Те клеветят големците в исляма. В книгата **“Тухфе”** е написано, че гореспоменатата книга е измислена от един евреин на име Муртезā, а в **“Есмā-ул-муеллифїн”** се посочва, че тази книга е била преведена на персийски от един хурифия на име Ибрахим Естерāбādї, който е умрял през 958 [1551] г. В книгите **“Есхāб-и кирāм”** и в книжката **“Тезкире-и Ехл-и бейт”**, която е включена към **“Доказателствата на истината”**, са опровергани тези гнусни писания и клевети. Муртезā е умрял в Багдат през 436 [1044] г., а брат му Радї бин Тāхир през 406 г. пак в същия град. Книгата **“Менāкиб-и Чихār Яр-и Гїузїн”** дава подробна информация относно достойнствата на Есхāб-и кирāм. Тази книга е отпечатана в Истанбул през 1998 г. от Хакїкат Китāбеви.

По отношение на вяра (їмāн) и дела (амел) зъндъците хуруфити се отделят от ехли суннет в много аспекти. Тези от тях, които отиват прекомерно далеч в заблудата, напускат исляма. Хуруфитите, които са били на път да изчезнат, увеличили своята численост, когато Шах Исмаил, един от тях, е основал държава. Те прониквали и в нашата страна и се разпространили почти във всички текета. Много невинни хора се разболяли от тази зараза и паднали в пропастта на вечната смърт. Нека Аллāху теāлї да не ни отделя от правилната и чиста вяра на ехли суннет. Да ни опази от опасностите, наречени вахабизъм и шиизъм (къзълбаши), които подбуждат сепаратизъм сред мюсюлманите! Āмїн. В началото на

“Тухфе-и иснā ашериййе” пише: “Основателят на тази ерес е бил евреин от Йемен на име Абдуллах бин Себе. Той е бил заточен в Медайин от Хазрети Али, защото е нарекъл великия сахабин бог. [В **“Мунджид”** е написано, че той е бил евреин, който е дошъл от Египет в Медйна през 34 [654] г. и е казал, че е станал мюсюлманин.] Тази ерес е променяла своя вид във всеки век, като по време на Шах Исмаил е придобила определена форма и били написани книги. Шиизмът се е появил за първи път по време на Хазрети Али. Нейното разпространение сред хората е започнало на по-късен етап. През 60-а година по Хиджра се е появила сектата **“Кйсāниййе”**, през 66-а **“Мухтāриййе”**, а през 109-а **“Хишāмиййе”**, но не могли да се установят трайно и изчезнали. Сектата **“Зейдиййе”**, която е отклонявала мюсюлманите от правилния път в продължение на векове, се е появила през 112-а година, и всички други секти след това. Някои от реформаторските секти (ехли бид’ат), които подбуждали мюсюлманите към разделение, се появили по времето на Есхāб-и кирām, а другите се появили след това. Всички те набрали сила след смъртта на всички сподвижници и се разпространили сред мюсюлманите. Вярванията на тези, които клеветят Есхāб-и кирām, се събират в три групи:

Тафдйлиййе – Те казват, че Хазрети Али е най-високопоставеният сред Есхāб-и кирām.

Себбиййе – Те казват, че сподвижниците, с малки изключения, са станали угнетители и неверници. Те говорят лошо за тях, т.е. клеветят ги.

Гулят – Те казват, че Хазрети Али **“керремаллāху теāлй веджхех”** е бог. Такива са групите себеййе и нусайриййе. Те не извършват поклонения. Тази група е била основана от евреин на име Абдуллах бин Себе.

Тези хора винаги са се събирали около един от внуците на Хазрети Али и Хазрети Аббās **“радияллāху анхумā”** и са основавали различни секти. Когато имām Зейнел’Āбидйн е починал, по-голямата част от тях се събрали около неговия син Зейд. Докато са били на път за война с Юсуф Секафй, който е бил назначен за управител на Иран от омаядския владетел Хишām бин Абдулмелик, някои се отделили от Зейд. Той ги е нарекъл рāфъзии, а самите тях имāmиййе. Тези, които останали със Зейд, били наречени зейдии. И двете групи са казвали: **“След Расūлюллах халифатът принадлежи на дванадесетимата имāми.”**

Дванадесетимата имāми са: Али бин Ебй Тāлиб, Хасен, Хюсеин, Зейнел’Āбидйн, Мухаммед Бāкър, Джāфер Сāдък, Мўсā Кязъм, Али Ръзā, Мухаммед Джевād Такий, Али Накий, Хасен Аскерй Зекий и Мухаммед Мехдй. Те се обединили около различните синове на тези имāми и се разделили на различни групи. Днес мнозинството от тях са имāmиййе и са привърженици на първата от трите основни видове вярвания, но с времето в техните убеждения са настъпили промени. Те сега се наричат джāферии.”]

Всичко, което е казал Мухбир-и сәдък [казващият винаги истината] “салляллāху алейхи ве селлем” относно признаците, предвещаващи края на света, е истина. Няма вероятност за грешка. Тогава Слънцето, противно на обичайното, ще изгрее от запад. Ще се появи Хазрети Мехдї “алейхимурридвāн”. Йсā “алейхисселāм” ще слезе от небето. Ще се появи Деджāl и хора на име Йеджūdж и Меджūdж (Гог и Магог) ще се разпространят из целия свят.

[В “Худжджет-уллāхи алел’āлемин” се казва: “Хората, наречени Йеджūdж и Меджūdж (Гог и Магог), са потомци на Яфес (Яфет), син на Нūх (Ной) “алейхисселāм”. Те имат плоски лица, малки очи, много големи уши и нисък ръст. Всеки от тях има хиляда деца. Девет-десети от броя на джиновете и хората са Йеджūdж и Меджūdж. Всеки ден дълбаят стената, зад която са останали, но през нощта стената се възстановява. Те са неверници и когато излязат оттам, ще нападнат хората, които, от своя страна, ще намерят убежище в градовете и сградите. Гог и Магог ще изядат всички животни и пресушат всички реки. Йсā “алейхисселāм” и неговите сподвижници ще се помолят на Аллāху теālā заради тях. По вратовете на всички тези хора ще се появи рана и ще умрат за една нощ. Животните ще се размножат, изядайки тях. Тяхната смрад ще направи земята невъзможна за живеене. Писано е в Корāн-и керīm, че Гог и Магог са два зли народа, които са били оставени зад стена преди много дълго време, и че ще се разпространят по земята преди края на света. Като се има предвид, че археологическите проучвания откриват градове, заровени под земята и морски фосили по върховете на планините, то не е задължително тази стена да бъде на открито, нито пък тези хора да са многобройни днес. Като се вземе под внимание факта, че милиардите хора днес са произлезли от двама човека, така и може да се помисли, че тези два народа ще се разпространят по земята чрез умножаване от няколко души, за които не се знае къде се намират сега.”]

Животното Даббетулерд ще се появи, небето ще бъде покрито с дим и то ще дойде до всички хора, ще им причини болка и поради нея всички хора ще се молят: “О, Господи! Премахни това мъчение от нас. Сега вярваме в Теб!” Последният признак е огън, който ще излезе от Аден [който се намира в Йемен]. Някой в Индия беше казал, че е Мехдї. Гробът му е в град Фара. Известни, а дори и многобройни хадїси, които са мутевāтир³ по смисъл, отричат убежденията и думите на подобни хора. [Подобно на това, някои невежи хора в нашата страна наричат Мехдї онези, които казват и пишат това, което превеждат от книгите по тасаввуф. Те си мислят, че въпросните хора ги пишат по свое вдъхновение.] Въпреки това, в много хадїси се казва: **“Ще има облак над главата на Мехдї. Един ангел от**

³ Мутевāтир – Хадїс-и шерїфи, които са били чути от много сподвижници. От тях също са чули много хора и така, докато бъдат записани в книги.

облака ще каже: **“Това е Мехдї. Повярвайте в това, което казва!”** В един друг хадїс-и шерїф се казва: **“От всички хора, за чиито имена сте чували, четирима са завладели земята [т.е. повечето от страните, известни за времето]. Двама от тях са били вярващи, а други двама неверници. Двамата вярващи са Зулкарнейн и Сюлеймāн “алейхисселām”. А двамата неверници са Немруд (Нимрод) и Бухтуннасар (Навуходоносор). На пето място, земята ще бъде завладяна от един от моите потомци, т.е. Мехдї.”**

В един хадїс-и шерїф се казва: **“Преди края на света Аллāху теāлā ще създаде един от моите потомци, чието име ще бъде като моето и името на баща му ще бъде като името на баща ми. Ще запълни света със справедливост. Земята, която ще бъде пълна с жестокост преди него, ще бъде изпълнена със справедливост по негово време.”** В друг хадїс-и шерїф се заявява: **“Есхāб-и Кехф ще бъдат помощниците на хазрети Мехдї и Йсā “алейхисселām” ще слезе от небето по негово време. Когато Йсā “алейхисселām” се бори с Деджāl (Даджал), Хазрети Мехдї ще бъде с него. По време на неговото управление, противно на обичая и изчисленията, ще има слънчево затъмнение на четиринадесетия ден на месец рамазан и лунно затъмнение през първата нощ.”** Следователно, нека да проявят разбиране и да видят дали съществуват тези признаци в този човек, който е починал [и в тези хора, които невежите мислят за Мехдї]. Много други признаци са били известни от Мухбир-и сādк “алейхиссалāту vesselām”. Хазрети Ибни Хаджер Меккї изрежда двеста признаци на Хазрети Мехдї в книгата си **“Елкавлүлмухтасар фї алямāтил-Мехдї”**. При условие, че признаците на Хазрети Мехдї са толкова очевидни, колко невежи са онези, които мислят другите за Мехдї. Нека Аллāху теāлā да ги дари с честта да видят истината! [Книгата **“Джуз’ун минел-ехāдис вел-āсār-ил-вāриде-ти фї хакк-ил-Мехдї”** на Джелиледдїн Суйūtї също информира за признаците на Хазрети Мехдї.]

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Бенї Исрāйл (юдеите) се разделиха в седемдесет и една групи. Седемдесетте от тях отидоха в Ада, а само една беше спасена. И назаряните се разделиха в седемдесет и две групи. Седемдесет и една от тях отидоха в Ада и една беше спасена. След известно време и моята общност ще се раздели в седемдесет и три групи. Седемдесет и две от тях ще отидат в Ада и само една ще бъде спасена.”** Когато Есхāб-и кирām попитали коя е тази група, Расўлюллах е казал: **“Групата, която ще бъде спасена от Ада, са онези, които следват моя път и пътя на сподвижниците ми.”** [Написано е в превода на **“Милел-Нихāl”**, че този хадїс-и шерїф се намира и в четирите книги, наречени Сунен.] Спасената група е ехли суннет вел джемā’ат, която се придържа към пътя на най-добрия сред хората “салляллāху алейхи ве селлем”. О, Господи! Не ни отделяй от вярата, съобщена от учените на ехли суннет! Вземи ни от този свят, бивайки

заедно с тях! О, Господи! Стори ни заедно с тях в Деня на възкресението! Не отделяй нашите сърца от истината, след като си ни дал напътствие! Прояви милост към нас! Ти си Най-великият след даряващите!

Първият принцип на исляма е вярата в Аллāху теāлā и Неговия Пророк “салляллāху алейхи ве селлем”, т.е. да се обичат и да се харесват и приемат техните думи.

След коригиране на вярата, без съмнение е необходимо да се изпълняват заповедите на исляма и отбягват неговите забрани, т.е. да се придържа към правилата на исляма. Човек трябва да изпълнява намāз пет пъти на ден, без да проявява отпуснатост и мързел. Трябва да го изпълнява с та’дйл-и еркāн и джемā’ат. **“Намāзът е онова, което разграничава мюсюлманина от неверника.”** [Лице, което изпълнява намāз по правилен и добър начин, е мюсюлманин. А ако не го изпълнява правилно или изобщо не кланя, за него е съмнително дали е мюсюлманин или не.] Когато човек изпълнява намāз по правилен и добър начин, той ще се е захванал за въжето на исляма, защото намāзът е второто условие на исляма.

Третото условие на исляма е да се дава зекят.

Четвъртото условие на исляма е да се говее през всеки ден от блажения месец рамазан.

Петото условие е да се извърши хадж, като се обикаля Кяабе.

Първото условие на исляма е вярата, която се състои от вярване със сърце и потвърждение с език. Другите четири са поклонения, които трябва да се правят с тяло и за които трябва да се възнамери от сърце. Намāзът, който е събрал в себе си всички видове поклонения, е по-високопоставен от всички. В Съдния ден първо ще питат за намāза. Ако намāзът е правилен, всички останали въпроси, с помощта на Аллāху теāлā, ще бъдат улеснени.

Ние трябва да избягваме харāмите възможно най-много. Нужно е да осъзнаем, че нещата, от които Аллāху теāлā не е доволен, са като убийствени отрови. Човек трябва да мисли за своите недостатъци и да чувства срам, че ги е направил. Да се покае, да съжалява и да реши да не върши никакъв грях. [Тази тъга и тази решителност се наричат “правене на покаяние”, а моленето на Аллāху теāлā за опрощение на греховете се нарича “правене на истигфār”.] Този, който без срам говори и действа по начин, който Аллāху теāлā не харесва, ще е въстанал срещу Него и проявил инат. Тази упоритост почти го изкарва от исляма.

[В третия параграф на втора глава от четвъртия раздел на книгата **“Рийд-ун-нāсихйн”** се казва: “Въпреки, че харāмите са разделени в две групи, големи и малки, ние трябва да отбягваме и малките грехове подобно на тежките, и да не омаловажаваме никой грях, защото Аллāху теāлā е Отмъщаващ и богат, не се нуждае от нищо. Той не се бои от никого в правене на това, което желае. Той е скрил Неговия гняв, Неговата вражда

в греховете. Грях, който изглежда като малък, може да стане причина за Неговото отмъщение, Неговия гняв.”

В първия параграф от третата глава на **“Рийд-ун-нāсихйн”** пише: “Греховете, различни от неверието и бид’атите, са два вида: В първата група са грехове, които са между Аллāху теālя и човека, като пиене на алкохол, некланяне на намāз и др. Човек трябва много да избягва тези грехове, големи или малки. Расūлюллах “алейхисселām” е казал: **“Отбягването на частица грях [т.е. съвсем малко] е по-високопоставено от поклоненията на всички джинове и хора.”** Всички грехове са тежки, защото са неизпълняване на повелята на Аллāху теālя. Въпреки това, някои от тях изглеждат малки, в сравнение с други. Например, гледането със страст към чужда жена е по-малък грях от прелюбодеянието. [Самозадоволяването с ръка е по-малък грях и от двата.] Незавършването на един малък грях е по-голям севāб от всички нāфиле поклонения на целия свят, защото не е фарз да се правят нāфиле поклонения, но за всички е фарз да избягват греховете. Допустимо е да се върши малък грях, за да се избегне по-голям, когато няма друг изход.

След извършване на грях е фарз да се прави истигфār. Какъвто и да е грехът, покаянието ще бъде прието. В книгата **“Кимйā-и се’āдет”** пише: “Покаяние, което се прави в съгласие с условията, без съмнение ще бъде прието. Ние не бива да се съмняваме дали то ще бъде прието или не, а да се съмняваме дали то отговаря на условията.” Аллāху теālя може да отмъсти за всеки грях, за който не е направено тевбе, защото Неговият гняв е скрит в греховете. Аллāху теālя е много силен, победител над всички и отмъщаващ. Той може да се откаже завинаги от един харесван раб, който Му се е покланял сто хиляди години, заради един единствен грях, и няма да се бои от нищо. Корāн-и керīm информира за този факт и посочва, че дяволът [шейтāн, иблīs, сатана], който Му е служил двеста хиляди години, е станал проклет завинаги, защото е проявил високомерие и не е направил поклон доземи. Синът на Āдем “алейхисселām”, който е Негов халиф на земята, е бил вечно лишен от милост, защото е убил човек. Бел’ам бин Бāūrā, който е живял по време на Мūsā “алейхисселām”, знаел Исм-и а’зам. Всяка негова молитва е бивала приета. Неговото знание и поклонения са достигнали до такова високо ниво, че две хиляди души се намирили до него с писалки в ръце, за да напишат това, което казва, така че да се възползват от неговите думи. Този Бел’ам е проявил малка склонност към един харām на Аллāху теālя и е починал без вяра. Неговото състояние се е предало от поколение на поколение, и за него са казвали: “Тези като него са като кучетата”. Кārūн е бил роднина на Мūsā “алейхисселām”, който отправил молитва за него и го научил на знания по химия. Той е станал толкова богат, че четиридесет мулета били необходими, за да носят ключовете на съкровищниците му. Тъй като не е дал малко зекят, земята е погълнала него с целия му имот. Са’лебе е бил известен сред

сподвижниците със своя зухд (откъснатост от земния живот). Той е изпълнявал много поклонения. Не е излизал от джамия. Заради едно нарушение на обещанието си, той не е успял да постигне честта да стане сподвижник и е умрял без вяра. Пророкът ни е бил заповядан да не се моли за него. Аллāху теālя е отмъстил на много други хора като тези за сметка на един грях. Следователно, всеки мюсюлманин трябва да се страхува много от вършене на грехове. При извършване на един малък грях той трябва да се покае, да каже истигфār и да се помоли.

[В първия параграф на втора глава от втората част на **“Рийд-ун-нāсихйн”** пише: “Тевбе и истигфār трябва да се правят със сърце, език и със съответния крайник, който е извършил греха. Сърцето трябва да се покае, езикът трябва да се моли и крайникът трябва да престане да върши греха.” В много āйети се казва по смисъл: **“Споменавайте ме много!”**, а в сūra Изā джāе: **“Правете истигфār пред мен. Ще приема молитвите ви, ще простя греховете ви.”** Както се вижда, Аллāху теālя заповядва да се прави много истигфār. Ето защо, Хазрети Мухаммед Ма’сūм в 80-о писмо на втори том казва: “Съблюдавайки тази заповед, правя седемдесет истигфāра след всеки намāз, т.е. казвам “Естагфируллах”. Вие също го повтаряйте често! При всяко повтаряне трябва да се мисли за неговия смисъл “О, Аллах мой! Прости ми!” Това ще спаси четящия и хората около него от страдания, беди и болести. Много хора са изпълнявали това и винаги са се възползвали.” Когато си лягаш, легни на дясната си страна и прочети Е’узу и Бесмеле, āйет-ел-курсй веднъж, сūra Ихляс три пъти, Фāтиха един път, последните две сури от Корāн-и керйм, които започват с Кул-е’узу, един път, и след това кажи **“тевеккелту алеллах ля хавле велй куввете илля биллях.”** Нашите големци са четяли тази молитва, която се нарича **“келиме-и темджйд”**, за да отблъснат джиновете. После трябва веднъж да се каже молитвата истигфār, т.е. **“Естагфируллахел’азйм, еллезе ля иляхе илля хув ел хаййел каййўме ве етўбу илейх”**, след това **“Аллахуммагфирлй ве ли-вāлидейе ве лил му’минйне вел му’минāt”** веднъж, един салеvāt и **“Аллахумме раббенā āтинā фиддунйя хасенетен ве фил- āхирати хасенетен ве кнā азāбеннār би-рахметике йā Ерхамеррāхимйн”**, след това да се каже **“Истигфār”** веднъж, три, десет, четиридесет или седемдесет пъти, и келиме-и тевхйд един път, и след това да се заспи. Не е нужно да се прекара безсънна нощ, за да се кажат тези молитви. За да се помогне на болен човек при възстановяване, трябва да се чете седемдесет пъти истигфār и да се духне към главата на болния, когато се приключи, и да се направи кратка молитва. За да се приемат молитвите, човек трябва да кланя намāз, да отбягва харāмите и да е с абдест. Мустехаб е да се прави истигфār и молитва с абдест. О, Аллах мой, Най-великият сред великите! Аз вярвам в Теб както е повелил Мухаммед **“алейхисселйм”**. Моля те, приеми ме! Прости ми! Ако Мухаммед **“алейхисселйм”** не ни беше информирал за Теб, ние, с този непълен разум,

нямаше да можем да постигнем честта да Те намерим сами и опознаем. Щяхме да бъдем по-низки от животните. Огънят в Ада щеше да бъде нашето наказание. О, велики Пейгамбере! Ти имаш безкрайни права над нас. Ти ни удостои с честта да опознаем нашия Господ. Ти стори да постигнем благото да станем мюсюлмани. Ти ни спаси от безкрайното изгаряне. Ето защо, безкрайни поздрави и молитви да бъдат от мен за теб! О, Аллах мой! Прояви милост към нашите родители, учители и онези, които са написали и разпространили книгите на суннитските учени, защото те ни накараха да опознаем този велик Пророк! *Амйн.*”]

Втората група от грехове са тези, които са между рабите. Правенето на покаяние зависи от това дали потърпевшият е простил на извършителя или не. В книгата **“Кимйā-и се’адет”** е написано: **“В един хадīs-и шерїф се казва: “Направете покаяние тайно за греха, който е бил извършен тайно! Направете открито покаяние за грях, който е извършен открито! Кажете вашето покаяние за онези, които знаят за вашия грях!”**

Следователно, безполезно е да се каже: “Може би той се е разкаял, може да се е отказал от вероотстъпничеството” за мъртъвци, които приживе не са вярвали в исляма и са причинявали страдание на мюсюлманите. Техните крайници, които са извършили жестокости, трябва да извършат добро. Трябва да се покаят словесно и да направят завещание, с което да спечелят сърцата на потиснатите. За вероотстъпниците, които не са се покаяли по този начин, не може да се прави добро предположение.]

Това, което тамошните хора, а може би и вие, не сте осъзнали е, че вие сте постигнали голямо благо, което Аллāху теāлā е предоставил специално за вас. Искам да кажа, че султанът на времето, от седем поколения насам, е сунитски мюсюлманин в ханефїтския мезхеб. Въпреки че нашето време е близо до края на света и далеч от времето на Расūлюллах, и въпреки че някои ученици, които учат знание, да са се приближили до държавниците и султаните от няколко години, за да задоволят своите амбиции и грозни желания, които произлизат от техните сърца, и въпреки че по този начин са причинили съмнения в тази стабилна религия и са отделили някои глупаци от правилния път, голямо щастие е да се види, че такъв султан с велика чест е изслушал и последвал вашите съвети. Обяснете му по пряк и непряк начин думите “истина” и “ислям” с техните значения, съвместими с вярата на ехли суннет вел джемā’ат! В присъствие на султана, доколкото това е възможно, кажете думите на учените по правилния път! Винаги търсете възможност за предаване на знанията за религия и мезхеб! Така истината за исляма и грозотата и покварата на ереса, заблудата и неверието ще излязат наяве. Неверието е заблуда – това е видно. Разумен човек никога не би го харесал. Без колебание трябва да се казва, че неверието е заблуда. Техните лъжливи божества, на които се покланят, трябва да бъдат отхвърлени. Няма съмнение, че истинският Бог е само Творецът на

небесата. Онези неща, на които неверниците се кланят и ги хвалят като създатели, създали ли са дори един комар? Те не могат да създадат нищо, дори всички те да се съберат на едно място. Нито едно от нещата, на които те се покланят, не могат да се защитят срещу ухапване на един комар. Те как ще спасят другите от вреда? Неверниците, като чува, че тези техни дела са лоши и реализираха своите недостатъци, казаха: “Нашите идоли и статуи ще се застъпят за нас пред Аллāху теāля. Ще ни доближат до Него. Ето защо служим на тях!” Колко са глупави само! Откъде са научили, че тези неодушевени предмети ще се застъпят за тях? Откъде са разбрали, че Аллāху теāля ще приеме посредничеството на тези идоли, които приписват за Негов съдружник, и които са Негови големи врагове? Тяхното състояние е подобно на състоянието на глупаци, които са помогнали на бунтовниците срещу правителството, но казват: “Когато изпаднем в затруднение, бунтовниците ще се застъпят за нас пред правителството.” Те са толкова глупави, че уважават бунтовниците и казват, че правителството ще им прости чрез тяхно застъпничество. Въпреки това, те трябваше да помогнат на правителството и да потушат бунта. Само така щяха да се доближат до правителството, да бъдат по правилния път и да постигнат безопасност и комфорт. Идиотите придават образи на няколко камъни със собствените си ръце и се покланят на това в продължение на години. Те очакват помощ от тях в Съдния ден. Следователно, неправилността на религията на неверниците е очевидна. [На 41-а страница от “Меснū’āt” е написано кога идолопоклонничеството се е появило за пръв път.]

Мюсюлманите, които са се отклонили от правия път, се наричат ехли бид’ат (реформатори). Правилният път е пътят на Мухаммед “алейхисселām” и четиримата му халифи “алейхимурридвāн”. В книгата “Гунйе” на Абдулкāдир Ге’лянй е написано следното: “В основата на всички седемдесет и две отклонени групи стоят девет секти, които са наречени хāриджити, шиити, му’тезилити, мурджиити, мушеббихити, джехмиййити, дирāриййити, неджāриййити и киябиййити. Никоя от тях не е съществувала по времето на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” и Чихār йār-и гюзйн (четирима халифи) “алейхимурридвāн”. Тяхната поява и разделение на различни групи се е случило след смъртта на Есхāб-и кирām, Тāби’йн-и изām и Фукахā-и себ’а.”

[Фукахā-и себ’а означава седемте велики учени. На 34-а страница в превода на “Теджрїд-и сарїх”, което е съкратеното издание на Бухārй, пише: “Тези седем големи учени на блажения град Медйна са били Са’їд ибни Мусеййиб, Кāсъм бин Мухаммед бин Ебй Бекр-и Съддйк, Урве-тебниз-Зубейр, Хāридже-тебни-Зейд, Ебў Селеме-тебни-Абдуррахмāн бин Авф, Убейдуллах ибни Утбе и Ебў Еййўб Сулеймāн “радияллāху анхум”.”]

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: “След мен ще има много разделения между мюсюлманите. Тези, които ще живеят в онези времена, да се държат здраво за моя път и пътя на Хулефā-и рāшидйн

“алейхимуридвāн”! Да избягват нещата, които ще се появят по-късно и ще се превърнат в мода, защото правенето на реформа в религията е отклоняване от правилния път. Промените, които ще бъдат направени в исляма след мен, са неверие.”

Този хадīs-и шерїф показва, че всички тези еретични мезхеби, измислени в исляма след Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” и Хулефā-и рāшидїн, са без никаква стойност. На тях не може да се има доверие. Да благодарим на Аллāху теāлй много, че ни е сторил от групата ехли суннет вел-джемā’ат, която ще бъде спасена от Ада, а не от отклонените седемдесет и две течения, които ще отидат в Джехеннема. Опази ни от попадане в техните грешни вярвания и не ни сторвай от онези, които издигат някои хора до нивото на божество [и казват: “Ти създаде! Искаме религия от теб!”] Нито пък ни е сторил от онези, които казват, че човек създава своите дела. Той не ни е направил и от тези, които отричат факта, че Аллāху теāлй ще бъде видян в Рая. В действителност, това виждане е най-голямата благословия сред всички блага на този свят и отвъдния. Той не ни е сторил и от онези две групи, които клеветят сподвижниците на най-високопоставения сред хората “салляллāху алейхи ве селлем”. Те мислят, че тези големци на религията са лоши, че били враждебно настроени един към друг, че криели тяхната вражда и злоба и се отнасяли един с друг лицемерно. Въпреки това, Аллāху теāлй в Корāн-и керїм съобщава, че сподвижниците “алейхимуридвāн” винаги обичали един друг. Тези две групи с техните убеждения няма да са повярвали в Корāн-и керїм. Те казват, че между тях е имало вражда и омраза. Нека Аллāху теāлй ги дари с разум и разбиране, и да им покаже правилния път! Благодарим отново на Аллāху теāлй, че не ни е сторил от онези, които казват, че Аллāху теāлй е материално същество, мислят Го за обект на време и пространство и оприличават Създателя на творенията. [Не ни е сторил и от тези вероотстъпници и глупаци, които са продали своята религия и свещените за предците неща за пари, пост, ранг, комфорт и наслада.]

Трябва да се знае, че управниците са като душата, а всички останали са като тялото. Ако душата е добра, тялото също ще върши праведни дела. Ако душата е лоша, тялото също ще бъде лошо. Следователно, да се работи, за да бъдат управниците добри [да се избират за управници онези, които не са ислямски врагове] е равносилно на това да се работи в полза на всички хора. Привеждането на човек по правилния път може да стане само, когато той бъде научен на исляма. Без значение по какъв начин, ние трябва да се стремим тези, които ще управляват хората, да бъдат мюсюлмани. След като бъдат мюсюлмани, ние трябва да ги информираме за вярата на ехли суннет вел-джемā’ат. Ние трябва да се борим за унищожение на еретичните идеи. Човек, който има щастието да прави това, става наследник на Пророците “алейхимуссалевāту веттеслїмāt”. Тази

възможност ви се е отдала безплатно. Оценете я! Колкото и да пиша по този въпрос, все ще е малко, но това е достатъчно за вас. Само Аллāху теāлā е Този, Който кара хората да постигнат всичко.

[В 39-и член от “**Меджелле**” се казва: “С течение на времето, правилата, които са базирани на обичаите, могат да се променят.” Въпреки това, правилата, които са базирани на насс (āйети и хадйси), никога не се променят. Не всеки обичай може да служи за доказателство в религията. За извеждането на правило от обичай се изисква той да не противоречи на насс, и да идва от праведните мюсюлмани от времето на селеф (първите мюсюлмани). Дори броят на тези, които вършат харāми, да се увеличи и харāмите да се превърнат в обичаи, те не стават халяли. Ако признаците на неверие се превърнат в обичаи и се разпространят сред мюсюлманите, те не стават ислямски обичаи. Те продължават да бъдат признаци на неверие. В обичаите и научните знания, които са мубāх, човек е необходимо да подражава на времето. Трябва да бъде в крак с тези, които напредват в техниката. Въпреки това, в знанията за религията и поклоненията не може да се следва времето. Знанията за вярата и религията не се променят с процеса на времето. Тези, които искат да ги променят и адаптират към времето, напускат ехли суннет и стават неверници или еретици.]

МНОГО ВАЖНО РАЗЯСНЕНИЕ

Всички хора, мъже и жени, трябва да спазват заповедите на Аллāху теāлā, т.е. фарзовете, и да отбягват забраните [т.е. харāмите] във всичко, което казват и вършат. Ако човек не отдава значение на изпълнението на някой фарз или отбягването на харāм ще загуби своята вяра и ще стане неверник. Един човек, който умира като неверник, ще бъде подложен на мъчение в гроба. В отвъдния живот ще отиде в Ада и ще гори там вечно. Няма вероятност и възможност да бъде опростен и изкаран оттам. Много е лесно човек да стане неверник. Има голяма вероятност човек да стане неверник във всяко слово или дело. Спасението от него обаче също е толкова лесно. Дори да не се знае за причината на неверие, човек ако прави истигфār веднъж дневно, т.е. ако каже “Естагфируллах”, той без съмнение ще бъде опростен. С други думи, ако се покае, казвайки: “О, Господи! Ако съзнателно или несъзнателно съм казал или направил нещо, което причинява неверие, разкайвам се за това! Прости ми”, той без съмнение ще бъде опростен. Ще бъде спасен от влизане в Ада. Всеки ден задължително трябва да се правят тези тебве и истигфār, за да може човек да се спаси от вечно изгаряне в Джехеннема. Няма друго задължение, което да е по-важно от това тебве. Когато се прави покаяние за греховете, където има и престъпени човешки права, тези права трябва да бъдат изплатени. При правене на покаяние за пропуснатите фарз намāзи, всички те трябва да бъдат наваксани.

Това писмо, написано до Молла Ибрахим, обяснява хадїса, в който се информира, че тази общност ще се раздели в седемдесет и три течения:

Обявено е в хадїс-и шерїф, че тази общност ще се раздели в седемдесет и три групи, седемдесет и две от които ще отидат в Ада. Той информира, че те ще изтърпят мъчение в Джехеннема, а не че там ще останат извечно. Безкрайното мъчение в огъня на Ада е характерно за онези, които нямат вяра, т.е. за неверниците. Всички седемдесет и две групи, поради изопачеността на вярата си, ще отидат в Ада и ще горят в зависимост от степента на грешните си убеждения. Седемдесет и третата група ще се спаси от огъня на Ада, защото няма грешка във вярата. Ако сред членовете на тази група има хора, които са извършили лоши дела и ако те не са били простени чрез покаяние или застъпничество, те също ще горят в Ада в зависимост от греховете. Всички тези, които са в споменатите седемдесет и две групи, ще отидат в Ада, но никой от тях не ще остане там завинаги. За разлика от това, не всички членове на седемдесет и третата група ще отидат в Ада. От тях, само тези, които вършат лоши дела, ще влязат в Джехеннема. Ние не трябва да наричаме “неверници” всички членове на седемдесет и двете еретични секти (ехли бид’ат), за които е оповестено, че ще отидат в Ада, защото те са ехл-и къбле. Въпреки това, тези от тях, които не вярват в тези ислямски догми, в които задължително трябва да се вярва, както и онези, които отричат тези правила на исляма, за които всеки мюсюлманин е чувал и знае, стават неверници. Учените на ехли суннет “рахметуллāхи теāлй алейхим еджма’їн” казват: “Ако от една дума или дело на един мюсюлманин могат да се разберат сто неща и ако деветдесет и девет от тези значения сочат неверие, а едно вяра, то ние трябва да вземем под внимание това едно нещо и да не го наричаме неверник.” Аллāху теāлй знае истината за всичко. Неговото Слово е най-надеждното.

Съобщено е, че бедните мюсюлмани от тази общност ще влязат в Рая половин ден преди богатите. Този половин ден е равен на петстотин земни години, защото един ден, изразен от Аллāху теāлй, е равен на хиляда години в земния живот. Този факт е ясно обявен в сūra Хадж. Само Аллāху теāлй знае защо е толкова дълго, защото в отвъдния свят не съществуват дните, нощите, месеците и годините на този свят. Бедните хора, за които е казано, че ще влязат рано в Дженнета, са тези бедняци, които се подчиняват на исляма и са търпеливи. Да се подчинява на исляма означава да се правят неговите заповеди и отбягват неговите забрани. Бедността също има степени. Най-високата се постига на нивото, наречено Фенā. Беднякът, който се намира на тази степен, знае (проумява), че всички, освен Него, е нуждаещо се. [Няма създание, което да не се нуждае от Аллāху теāлй (да не е бедно).] Тогава той забравя за всички създания. Той не си спомня за нито едно от тях. Човек, който е постигнал всички степени

на бедност, е по-високопостанен от онзи, който е постигнал няколко от тях. Именно поради тази причина, състоянието на човек, който е достигнал до степенята на фенā и е беден материално, е по-добро, по-ценно от това на човек, който е достигнал до фенā, но не е беден материално.

Трети том, 101-о писмо

Това писмо, написано до шейх Абдуллах, информира, че не е допустимо да се тълкуват и обясняват айетите в Корāн-и керīm според разбирането на философите.

Аллāху теālā да ви даде сигурност и да ви защити срещу бедности! Вие сте ни изпратили книгата **“Тебсїр-ур-рахмāн”**. Аз прочетох някои части в нея и сега ви я изпращам обратно. [**“Тебсїр-ур-рахмāн ве тейсїр-ул-менāн”** е книга по тефсїр. Тя е била написана от Зейн-уд-дїн Али бин Ахмед Ермевї, починал през 710-а година.]

Скъпи братко! Става ясно, че авторът на тази книга се е отклонил доста към пътя на древногръцките философи. Той ги държи почти на нивото на пророците **“алейхимуссалевāту веттеслїмāt”**. Значението, което е дал на едно знамение от сūra Хūd, се наби на очите ми. Той интерпретира знаменията като философията, без да следва знанията на пейгамберите. Той държи думите на пророците и словата на философите на едно ниво и казва: **“Според единодушието на пророците и философите”** за знаменията със смисъл: **“За тях в отвъдното няма”**, и казва: **“чувствайки или теоретически”** за айетата със смисъл: **“Мъчение само с огън.”** Каква стойност има единодушието на философите там, където е налице единодушието на пророците **“алейхимуссалевāту веттехиййāt”**? Каква стойност имат техните думи, които отричат мъчението в отвъдното и не са в съгласие със словата на пророците? Както съобщава и той, философите казват, че наказанието в овъдния живот е теоретическа възможност. Тези думи показват, че те отричат факта, че тялото ще усети мъчението! Въпреки това, пророците с единодушие казват, че мъчението ще бъде усетено. И на други места в книгата айетите от Корāн-и керīm са обяснени според изявленията на философите. Тъй като съдържа писания, които не са в съгласие с тези, написани от следващите пророци, тази книга носи скрита, а дори и съвсем явна вреда. Причиних ви главоболие с няколко изречения, защото сметнах за необходима да ви кажа това. Весселям.

Втори том, 19-о писмо

Това писмо е написано до Мїр Мухиббуллах. Дава съвети за стриктно следване на суннетите и отбягване на бид’атите.

Хамд да бъде за Аллāху теālā! Пращам саят за Неговия Пророк и селям за вас. Скъпи братко, сеййид Мїр Мухиббуллах! Състоянията на факїрите

тук са много добри. Безкрайна благодарност да бъде за Аллāху теāлā поради това. Правя ду'ā за вашето спасение, за да не се променя то и да напредвате по правилния път. В тези дни не ни съобщихте вашето състояние. Големината на разстоянието между нас затруднява връзката. Даването на наставление е първото задължение на нашата религия и е следване на пътя на най-високопоставения сред пророците “Нека най-високопоставените молитви и селями да бъдат за него и всички останали”. Човек, за да може да го следва, трябва да изпълнява неговите суннети, т.е. всички заповеди и забрани, и да избягва бид'атите, които той не харесва. Дори тези бид'ати да изглеждат светли, като засияването на зората, която унищожава тъмнината на нощта, всички те трябва да се отбягват, защото няма сияние в никой бид'ат. В тях няма лек за никоя болест, защото всеки бид'ат или унищожава някой суннет, или няма нищо общо със суннета. Въпреки това, тези бид'ати, които нямат нищо общо със суннета, са в повече от суннетите и следователно ги унищожават. Това е така, защото правенето на една заповед, в повече от повеленото, е равносилно на промяна на повелята. Следователно, всеки бид'ат, без значение какъв е, унищожава суннета и е в противоречие с него. Няма доброта и красота в нито един бид'ат. Искане ми се да знаех защо и как някои хора са нарекли “красиви” някои бид'ати, които се появили след като благодатта е била изпълнена в тази съвършена религия ислям, от която Аллāху теāлā е доволен? Защо не са проумяли, че когато нещо е станало съвършено, завършено и харесано, добавките към него не могат да бъдат красиви? Всяка промяна в нещо правилно е равносилно на отклонение и ерес. Ако те бяха осъзнали факта, че да се каже “красиво” за нещо, което се е появило по-късно в тази съвършена религия, би означавало да се каже, че тя не е достигнала до съвършенство или че благодатта не е била изпълнена, нямаше да могат да нарекат красив нито един бид'ат. О, Господи! Не искай равностойност от нас за нещата, които сме забравили или сгрешили! Пращам селям на вас и на тези, които са с вас.

[Думата “суннет” има три различни значения в нашата религия. Когато **Книга и Сунна** (Суннет) се кажат заедно, Книга означава Корāн-и керīm, а Сунна са хадīs-и шерїфите. Когато се каже **фарз и суннет**, фарз означава заповедите на Аллāху теāлā, а суннет – повелите на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”. Когато думата суннет се използва самостоятелно, това означава ислям, т.е. всички заповеди на исляма. Книгите по фикх ни научават на този факт. Например, в “**Мухтасар-и Кудūrї**” пише: “Този, който познава суннета най-добре, ще стане имām.” Когато се обяснява това писание, в книгата “**Джевхере**” се казва: “В този контекст суннет означава ахкām-и ислямийе (т.е. заповедите и забраните на исляма).”

От всичко това се разбира, че за пречистване на сърцето е необходимо да се подчинява на исляма, което от своя страна означава да се правят неговите заповеди и да се избягват неговите забрани и бид'ати.

Бид'ат означава нещо, което е било измислено в религията на по-късен етап. Те са неща, които не са съществували по време на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” и четиримата му халифи “радияллāху анхум”, и които са били измислени по-късно в исляма, и хората са започнали да изпълняват като поклонения. Например, при условие, че веднага след намаз е необходимо да четете Аят-ел-кюрси, бид'ат е да се рецитира Салятен тунджйнā и друга молитва преди това. Те трябва да се изпълнят след Аят-ел-кюрси и тесбйхите. След като се завърши намаз или молитва е бид'ат да се прави седжде преди ставане. Бид'ат е да се четете езāн чрез високоговорител. Високоговорителят е инструмент, който издава звук. В речниците, например в “Мунджид”, пише: “Инструментите, които издават звук, се наричат мизмār.” Високоговорителят е вид мизмār. В книгата “Хād-ид-дāллйн” пише: “В един хадйс-и шерйф, поместен в “Хилйетул-евлия” на Ебӯ Ну'айм Исфехāнй, се казва в обръщение към шейтāна: “Твоят муеззин е мизмārът.” От този хадйс-и шерйф се разбира, че езāнът по високоговорител е шейтāнски езан. Всяка промяна или реформа, направена в исляма, е бид'ат. Но не е бид'ат да се използват неща като вилици, лъжици и вратовръзки, да се пие кафе и чай, и да се пуши тютюн, защото това не са ибāдети, а обичаи в категорията мубāх. Те не са харāми. Тяхното използване не става причина за неизпълняване на заповедите на исляма или извършване на забраните. В книгата “Хадйкатун-недиййе” пише: “Ако бид'атът е нещо, което не се отнася до религията или поклоненията, и ако е нещо, свързано с обичаите, нашата религията не го отхвърля. Ако не се прави с възнамерение за поклонение не става бид'ат, т.е. ако не се прави за постигане на близост до Аллāху теāлй, и ако се мисли само за правене на нещо земно в ядене, пиене, носене на облекло, ползване на превозно средство, изграждане на жилище и в грижите за дома, освен ако това не пречи да се прави ибāдет или не става причина за вършене на грях. Нашата религия не забранява това.” Има три вида бид'ати:

1- Най-лошият бид'ат е да се използва – без липса на крайна необходимост (липса на друг изход) – нещо, за което ислямът казва, че е признак на неверие. На 467-а страница в “Берйка” и на 696-а страница в “Меджмā'ул-енхур” пише, че учените се казали: “Допустимо е да се използват за заблуждаване на неверниците в Дār-ул-харб.”

2- Вярвания, които са в противоречие с тези, които предават учените на ехли суннет “рахметуллāхи теāлй алейхим еджма'йн”, също са лоши бид'ати.

3- Реформите, извършени в името на поклоненията, са бид'ати в делата и са тежки грехове. Учените са разделили бид'атите в делата на хасене и

сеййие. Имām Раббāнī “рахметуллāхи алейх” не е нарекъл “бид’ати” онези от тях, които учените са нарекли хасене. Той ги е назвал “суннет-и хасене”. Той е нарекъл “бид’ати” тези, които те са нарекли “бид’ат-и сеййие” и е съобщил, че са много лоши. Вахабитите, от друга страна, нарекли “сеййие” бид’атите хасене, а тези, които ги вършат, назовали “неверници” и “езичници”.]

Трети том, 22-о писмо

Това писмо, написано до молла Максūd Али Тебрїзї, обяснява, че нечистотата на неверниците се отнася до нечистота на техните души и вероубеждения, и че техните тела и крайници могат да бъдат чисти.

Всяка възхвала принадлежи на Аллāху теālї. Пращам селям на избраните от Него чисти хора. О, състрадателни братко! Ние не можахме да разберем защо ни изпратихте тефсїра “Хюсеин Вā’изї”. В него, при разясняване на 29-о знамение на сўра Тевбе, се казва: “Тъй като вероубежденията на неверниците са мръсни, те самите без съмнение са мръсни.” Учените на ханефїтския мезхеб са обяснили по същия начин, т.е. те са казали, че Аллāху теālї е обявил “съдружаващите са мръсни”, защото техните сърца и вярвания са мръсни. Написано е в тефсїра “Хюсеин”, че някои учени са казали: “Тъй като неверниците не се пазят от мръсотия, те не са чисти.” Въпреки това, въпросното тълкувание не е правилно, защото повечето от днешните мюсюлмани също не се пазят от мръсотия. Невежите сред мюсюлманите, също като неверниците, не обръщат внимание на чистотата. Ако неизбягването на мръсотия (неджāсет) правеше човек мръсен, то това много щеше да затрудни мюсюлманите. В действителност е заявено, че “Няма затруднения в исляма!” Макар да пише в тефсїра “Хюсеин”: “Абдуллах ибни Аббāс “радияллāху анхумā” каза, че телата на съдружаващите са мръсни като кучета”, предания на големци в исляма от този вид, които са в противоречие с онова, което всички други казват, са многобройни. Тези знания по някакъв начин трябва да се адаптират към главните предания. Как може телата на неверниците да бъдат мръсни, при условие, че Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е ял храна в дома на един еврей? Той се е почистил с вода от съда на един политеист. Омер “радияллāху анх”, по същия начин, се е почистил с вода от съда на една християнка. Ако се каже: “Тези неща може би са извършени преди знамението да бъде низпослано”, то предположението не се приема за отговор – трябва да се докаже, че това наистина е така. Дори да се докаже, това не удостоверява, че те са мръсни, и че нещата, които докосват, ще бъдат мръсни и харām. Следователно, това показва, че техните убеждения са мръсни, защото пророците никога не правят нещо, което е харām или ще бъде харām в тяхната или в другите религии. Т.е., те не използват нещо, което ще бъде харām на по-късен етап, макар сега да е

халял. Например, по-рано е било позволено (халял) да се пие вино, но по-късно е станало харām. Въпреки това, никой пророк не е пил вино. Ако по-късно щеше да бъде обявено, че телата на неверниците са мръсни като кучета, то Мухаммед “алейхисселām”, който е Любимият на Аллāху теālā, никога не би докосвал техните съдове, камо ли да пие вода или яде нещо от тях! Освен това, ако нещо е мръсно от само себе си, то е мръсно винаги. Не може да се помисли за мръсно веднъж и чисто друг път. Ако телата на многобожниците бяха мръсни, те винаги щяха да останат мръсни и Мухаммед “алейхисселām” никога нямаше да ги докосва, камо ли да пие вода и яде храна от тях! Освен това, онова което е неджāсет-и айн (мръсно по природа), си остава мръсно винаги. То никога няма да бъде допустимо, преди или след това. Ако самите неверници бяха мръсни (неджāсет-и айн), те трябваше да са такива и по-рано, и Расūлюллах “салляллāху алейхи ве саллем” щеше да се отнася и по-рано с тях в съответствие с този принцип. Ако първото не е налице, как ще е налице второто? Нещо повече, това ще причини голяма трудност на мюсюлманите ако те приемат телата на неверниците за мръсни. Нека Аллāху теālā да даде безкрайни добрини на учените от ханефйтския мезхеб, защото те са улеснили делата на мюсюлманите и са ги спасили от вършене на харām. Как би могло да се приеме за правилно да се говори лошо за тези велики учени и да не се харесва техния точен тефсīр, вместо да им се благодари? Може ли да се каже нещо против муджтехидите? Те ще бъдат възнаградени с един севāб дори за грешните си иджитхāди. Мюсюлманите, които действат в съответствие с техните погрешни заключения (иджитхāди), ще бъдат спасени от мъчение. Ако неверниците са мръсни, то нещата, които те докосват и правят, също ще бъдат мръсни и забранени (харām). Тези, които наричат неверниците “мръсни”, ще са нарекли “харām” за храните и питиетата, които те готвят. Ето защо, тези, които твърдят това, не могат да спасят самите себе си от този харām. Особено за мюсюлманите в Индия ще е почти невъзможно да се опазят. Тъй като навсякъде мюсюлманите са в контакт с неверниците, трябва да се даде най-лесната фетвā. Дори ако това не съвпада със собствения мезхеб, трябва да се каже лесна фетвā от друг мезхеб. На 185-о знамение от сūra Бакара се казва по смисъл: **“Аллāху теālā иска да ви накара да вършите лесни неща. Той не иска онова, което е трудно”** и в 28-о знамение на сūra Нисā се казва по смисъл: **“Аллāху теālā иска вашите поклонения да бъдат лесни. Човек бе сътворен слаб, неиздръжлив.”** Харām е да се предизвикват затруднения на мюсюлманите. Това е забранено и е нещо, което Аллāху теālā не харесва. Учените в шāфи’итския мезхеб са дали фетвā, която дава разрешение за нещата, които са трудни в техния мезхеб, да бъдат извършени в съответствие с ханефйтския мезхеб. По този начин те са улеснили делата на мюсюлманите. Така например, според шāфи’итския мезхеб зекятът следва да се даде на хора от всички групи, които са

изброени в 60-о знамение на сѹра Тевбе. От тези осем групи, неверниците, чиито сърца трябва да се приобщят към исляма [длъжностните лица, които събират зекят и длъжниците, които трябва да бъдат спасени от робство] не съществуват днес. Тѣй като не е възможно да бъдат намерени и дадени на тях зекят, учените на шāфи’итския мезхеб “рахметуллāхи теāлй алейхим еджма’йн” са издали фетва, според която трябва да се дава зекят в съответствие с ханефйтския мезхеб, защото според него е достатъчно да се даде на една от тези групи.

[По същия начин, в изпълнението на гусюл абдест е фарз в ханефйтския мезхеб да се изплаква устата, да се измие пространството между зъбите и зъбните кухини. Тѣй като водата не може да проникне през покритията и пломбите, гусюлът на онези, които имат от тях, не става сахйх (валиден) и остават джунуб. От друга страна, в шāфи’итския и мāликитския мезхеб не е фарз да се изплаква устата. Ако човек в ханефйтския мезхеб си покрие или пломбира зъбите поради зарѹрет (необходимост), той трябва да възнамери от сърце по време на гусюл “О, Господи! Извършвам гусюл според шāфи’итския или мāликитския мезхеб!” Така гусюлът става валиден (сахйх) и човек може да изпълнява намāз в чисто състояние. На 709-а страница в “Хадйка” пише: “Допустимо е да се следва друг мезхеб в абдеста или гусюла. За целта е необходимо да се спазват правилата на въпросния мезхеб. Ако не се спазват всичките му принципи, няма да бъде позволено (джāиз) да се прави таклйд (следва). Допустимо е да се прави таклйд дори след като се извърши дело, което не съответства на собствения мезхеб. Например, на Хазрети Ебѹ Юсуф му е било казано, след като е откланял петѣчния (джума) намāз, че една мъртва мишка е била намерена в кладенеца, с чиято вода той е извършил гусюл абдест. При това той е отговорил: “Нашият гусюл е сахйх (валиден) според шāфи’итския мезхеб, защото в един хадйс-и шерйф се посочва, че когато някаква мръсотия попадне във вода, която се равнява на куллетейн, тя не става мръсна, освен ако едно от трите му свойства не се промени.” Куллетейн е количеството на водата, която се побира в две големи делви, т.е. 500 ритли вода, което пѣк се равнява на 220 кг. Книгата “Берйка”, обяснявайки тази точка, пише, че е допустимо да се следва друг мезхеб, когато възникне зарѹрет (крайна необходимост, липса на друг изход). В книгата “Дурр-ул-мухтār”, в края на главата “Времена за намāз”, пише: “При наличие на зарѹрет се следва друг мезхеб.” Докато обяснава това, Ибни Āбидйн казва: “Тук се съобщава един от двата иджтихāда. Според второто заключение (кавл), когато е налице харадж (затруднение), без значение дали има зарѹрет или не, следва се един от другите три мезхеба. Това е предпочитаният иджтихāд. Когато има някаква трудност, ако собственият мезхеб показва някаква леснина или извинява неизпълнението на съответното дело, няма нужда да се имитира някой друг мезхеб.” Цитирайки от книгата “Хусн-ут-тенеббух фит-тешеббух”, на 211-а

страница в “Хадїка” се казва: “Кагото нечий нефс не иска да прави това, което е лесно, то за него е полезно да действа в съответствие с рухсатите (леснините), оставяйки азїмета (трудното). Но това не трябва да води до търсене на рухсатите, защото събирането на лесните части на мезхебите, което се нарича телфїк, е харām и е равносилно на следване на нефса и шейтāна.”]

Ако самите съдружаващи (мушрици, политеисти, многобожници) бяха мръсни (неджс), те следваше да не бъдат чисти и след приемане на вярата. Следователно, те са назовани неджс, за да се разкрие, че техните сърца са мръсни (нечисти). Когато те приемат ймāна (вярата), тази мръсотия се отстранява и те стават чисти. Това, че техните вярвания и сърца са мръсни, не означава, че телата им са мръсни. Този айет декларира, че неверниците са неджс. Тези факти не се променят. Промени могат да бъдат направени в заповедите и забраните, а не в същността на фактите. [В книгата “Берїка”, обяснявайки греховете, които се вършат с език, се казва: “Аллāху теāля е направил несх, промяна в двадесет айета, съобщаващи заповеди и забрани. Той не е направил никакви промени в късас (знанията за предишните хора и народи) и фактите.”] Тъй като фактите не се променят, неверниците трябва винаги да са неджс. Това е мръсотията на съдружаването, тяхната вяра. Ето така ще е възможно да се направи тефсїр в съвместие с главните (основни) знания. По този начин няма да има противоречие между знанията. Няма да бъде харām да се докосват неверниците и техните вещи. Един ден, докато обяснявах това, изрецитирах петото знамение на сўра Мāиде, където по смисъл се казва: **“За вас е халял да ядете онова, което е сготвено и заколено от хората на Писанието, т.е. юдеите и христиияните.”** Точно тогава вие казахте, че тук се има предвид неща като жито, нахут и леща, които са разрешени (халял). Днес, ако един от мюсюлманите при тези условия харесва тези ваши думи, аз не мога да кажа нищо против него, но ако се прояви разбиране ще се види, че истината е очевидна. Следователно, проявявайки милост към мюсюлманите, ние не трябва да приемаме неверниците за мръсни, нито да считаме за мръсни мюсюлманите, които имат връзки и търговия с безверниците. Ние не трябва да избягваме храната и питиетата на въпросните мюсюлмани, предполагайки, че са станали мръсни, и не трябва да поемаме по пътя на отделяне от вярващите. Това състояние не е израз на предпазливост, а напротив, усилието за изчистване на него е израз на предпазливост. Нека да не ви причиня повече главоболия.

(Превод на) Стих:

Казах всичко накратко, постарах се да не раня сърцето ви.

Имам още много да ви кажа, но се страхувам да не раня сърцето ви.

Пращам ви селям.

Молитва, която се чете сутрин:

“Аллахумме ма есбаха бй’мин ни’метин ев би-ехадин мин халкъке, фе минке вахдеке, лй шерйке леке, фе лекел хамду ве лекешшукр.”

36-Отговори за един студент

Това е опростеният превод на писмо, написано като отговор за един студент от страна на Абдулхакѣм Арвѣсѣ “рахметуллѣхи алейх”, когато той е бил професор ординарий по тасаввуф в “Медресе-тул-мутехассисѣн” (иляхиятски факултет), което се е намирало в двора на благословената джамия на султан Селим.

Ако можете с всички сили се опитайте да излезете от областта на всемогъщество на Аллѣху теѣлѣ! Но не можете! Извън тази област е небитието, а то също е под Негова сила.

Веднѣж един човек е поискал наставление от Ибрахим бин Едхем “рахметуллѣхи алейх”, при което той му е казал:

“Ако приемеш шест неща, то нищо, което правиш, няма да ти навреди.

Това са:

1- Когато искаш да извършиш грях, не яж от Неговото препитание! Нима ще е правилно да ядеш от Неговото препитание и да не Му се подчиняваш?

2- Когато искаш да бъдеш непокорен спрямо Него, напусни Неговата власт! Подобава ли да се намираш под Негова власт и да си Му непокорен?

3- Когато искаш да не Му се подчиниш, не върши грях там, където те вижда! Прави грях, където не те вижда! Не е правилно да се намираш в Неговото владение, да ядеш Неговото препитание и след това да грешиш там, където Той те вижда!

4- Когато Ангелът на смъртта дойде, за да отнеме душата ти, помоли го за време, докато се покаеш! Ти не може да изгониш това меляике. Покай се, преди той да дойде и докато си в състояние да го направиш! Това време е сега, защото Ангелът на смъртта идва неочаквано.

5- Когато двата ангела Мункер и Некѣр дойдат да те разпитат в гроба, върни ги обратно, за да не ти зададат въпроси!

Когато човекът е казал: “Това е невъзможно”, шейхът е рекъл: “Щом е така, отсега подготви отговори за тях!”

6- В Деня на възкресението, когато Аллѣху теѣлѣ повели: “Грешниците да отидат в Ада”, ти кажи, че няма да идеш!

Човекът, който е задал въпроса, казал: “Никой няма да ме послуша” и направил покаяние, като никога не го е нарушил до края на живота си. Има божествено влияние в думите на евлиите.

Ибрахим бин Едхем “рахметуллѣхи алейх” е бил попитан: “Аллѣху теѣлѣ заявява: “О, раби Мои! Искайте от Мен! Ще приема вашите

молитви и ще ви дам онова, което желаете.” Въпреки това, ние искаме, но Той не дава.” Ибрахим бин Едхем в отговор е казал: “Вие се молите на Аллāху теāлā, но не Му се покорявате. Познавате Неговия Пророк “салляллāху алейхи ве селлем”, но не го следвате. Четете Корāн-и керīm, но не следвате неговия път. Възползвате се от благословиите на Аллāху теāлā, но не отправяте благодарност. Знаете, че Раят е за тези, които се покланят, но не правите подготовка за него. Знаете, че Той е създал Ада за непокорните, но не се пазите от него. Виждате какво се е случило с вашите бащи и деди, но не вземате поука. Не виждате собствените си недостатъци, а търсите недостатъците на другите. Такива хора трябва да са благодарни, че не валият камъни върху тях, че земята не ги поглъща, и че не вали огън от небето! Какво друго може да искат? Това не стига ли като отплата за техните молитви?”

[Аллāху теāлā в 60-о знамение на сūra Му’мин казва по смисъл: “Молете се, ще приема!” т.е. “Искайте, ще ви дам!” За приемане на молитвата са нужни пет неща: Човекът, който моли, трябва да бъде мюсюлманин; да притежава ехли суннитска вяра; да страни от вършене, и особено, ядене и пиене на забранени (харām) неща; да изпълнява фарзовете, и особено петкратния намаз, да голее по време на рамазан, да дава зекят; да научи причината, която довежда до желания резултат и да се захване за нея. Аллāху теāлā създава всичко посредством някаква причина. Когато бъде поискано нещо от Него, той изпраща причината, която довежда до това желание, и създава влияние в тази причина. Човек използва тази причина и се сдобива с това, което иска. Той разваля Своя обичай в името на евлиите Си, когато те отправят ду’ā или когато се иска в тяхно име, и дава желаното нещо без посредничеството на някаква причина, като керāмет на тези възлюбени раби.]

Както вие не сте дошли от небитието към този свят на съществуване по собствено желание, така и не може да отидете там по своя воля. Очите, с които виждате; ушите, с които чувате; сетивата, с които усещате; разума, с който мислите; ръцете и краката, които използвате; всички пътища, по които ще минете; всички места, на които ще бъдете, с други думи, всички средства и системи, свързани с тялото и душата ви, са все собственост и създания на Аллāху теāлā. Вие не може да откраднете и присвоите нищо от Него. Той е Хайй и Каййūм, т.е. Той вижда, знае, чува и поддържа всяко същество в съществуване всеки един миг. Дори и за момент Той не е в нехание за състоянието и контролирането на всички тях. Никой не може да открадне Неговата собственост. Той никога не е безсилен в наказване на непокорните спрямо заповедите Му. Не би имало значение, ако например, нямаше хора на земята, както няма на Луната, Марс и другите небесни тела. Неговото величие не би намаляло заради това.

В един хадїс-и кудсї се казва: **“Ако вашите предци и потомци; млади и стари; живи и мъртви; хора и джинове, бяха като най-послушния Ми раб, величието ми няма да се увеличи. И обратното, ако всички бяхте като Моя враг, който се противопоставя на Мен и презира Моите пророци “алехимусселям”, величието ми няма да намалее. Аллāху теāлā не се нуждае от никой от вас. Що се отнася до вас, вие, за да съществувате и за да се поддържате в съществуване, и във всичко, което правите, винаги се нуждаете от Него.”**

Той изпраща светлина и топлина от Слънцето. Той отразява слънчевите лъчи от Луната. Той от черната пръст създава какви ли не сладки цветове, благоуханни цветя и красиви лица. От вятъра излива дъх, който облекчава сърцата. От звездите, които са на много години разстояние, сипе дъжд от сияния върху земята, от която сме дошли и в която ще бъдем погребани накрая. Чрез много вибрации Той създава влияния в частиците ви. [От една страна, той превръща мръсотията, която не харесвате и се отвърщавате, в почва чрез най-малките, най-презрените същества (микроорганизмите). Тази почва, върху която стъпвате, я превръща в протеини, т.е. в белтък, посредством фабриката на растенията. От друга страна, чрез комбиниране на водата в почвата със задушливия газ на въздуха, отново в завода на растенията и чрез съхраняване в тях на енергията, която Той изпраща от небето, създава скорбялата и захарите, и мастните киселини, които са източниците на енергията, която задвижва машината на тялото ви.] По този начин, в растенията, които се появяват по нивите, пустините, планините и край реките, и в животните, на които дава възможност да живеят на земята и на дъното на моретата, Той създава препитанието, т.е. храната, която ще отиде в стомаха ви и ще ви нахрани. Чрез създаване на химична лаборатория във вашите бели дробове, Той отделя отровата от кръвта ви и на нейно място поставя полезния кислород. Чрез създаване на физични лаборатории в мозъка ви, информацията, идваща от вашите органи на възприятието и нервите, се събира там. И както Той е поставил магнитната енергия в метала, така е поставил силата на разума в мозъка ви и нематериалните сили в сърцето ви. Посредством тях, различни планове, заповеди и действия се приготвят за един миг. Той кара сърцето ви да работи денонощно чрез влияния, които приемате за много сложни и необикновени, и прави реки от кръв да потекат в кръвоносните ви съдове. Той създава какви ли не пътни мръжи във вашите нерви, които изумяват мозъка ви. Той крие капитали в мускулите ви. С посредничеството на още много необикновени явления оборудва и завършва тялото ви. Той създава и монтира всичко в ред и хармония, на която вие давате имена като физични закони, химични реакции и биологични събития. Той поставя центрове на сила във вас. Той подготвя необходимите предпазни мерки в душата и съзнанието ви. Той също така дарява съкровище като интелекта, средство за разграничение като разума, оръдие като размисъла и ключ като

волята. За да може да използвате всеки един от тях правилно, Той ви е дарил със сладки и горчиви стимули, наклонности и страсти. И като още по-голяма благодат, Той е изпратил ясни заповеди чрез верни и надеждни пророци. В заключение, за да работите с машината на вашето тяло и за да се възползвате от нея, Той ви дава необходимите инструкции. Той не прави всичко това, защото има нужда от вас, вашата воля или помощ, а за да ви направи щастливи, като ви отличава със специална степен сред Неговите създания. Ако вместо да остави на ваша воля ръцете, краката и всички крайници, които може да използвате, Той ги беше използвал по собствено желание, както е в случая с биенето на сърцето ви, разширяването на белите дробове и циркулацията на кръвта; ако той ви беше контролирал с рефлексии и действия, като ви беше оставил с парализирани ръце и крака; ако всички ваши действия бяха вибрации и всяко ваше движение беше потрепване, можеше ли да претендирате, че притежавате себе си и нещата, които ви е поверил? Ако Той ви беше накарал да се движите само под влияние на външни сили, като неодушевените създания, или под влияние само на външни и вътрешни сили, подобно на животните, без разум и размисъл, и ако Той беше поставил в устата ви залък от благословиите – които носите във вашите домове – щеше ли да можете да го поемете и изядете?

Мислите ли за вашето състояние преди и след като сте се родили? Къде бяхте и в какво бяхте по време на създаването на тази земя, на която живеете, ядете и пиете, ходите и се забавлявате? На тази планета, на която откривате средствата, които са лек за вашите страдания и начините за защита срещу атаките на враговете, хищните отровни животни, страховете, горещината, студа, глада и жаждата. Къде бяхте, докато камъните и почвата на този глобус бяха изпичани с жарта в пещите на създаването и докато водата и газовете се дестилираха в химичните лаборатории на всемогъществото? Мислите ли изобщо за това? Къде бяхте; докато континентите, които твърдите, че са ваши, бяха прецеждани и отделяни от моретата; докато планините, реките, платата и хълмовете бяха постилани? Къде и в какво състояние бяхте, докато силата на Аллāху теālй изпаряваше горчивите води на моретата и ги превръщаще в облаци в небето; докато дъждовете, които валяха от тези облаци, [хранителните вещества, изготвени от мълните и слънчевата енергия] бяха поемани от изгорялата и изсушена почва, и докато тези вещества [под влияние на светлинните и топлинните лъчи] си взаимодействаха и подхранваха клетките на живота?

Днес те казват, че сте произлезли от маймуните и вярвате в това, но когато кажат, че Аллāху теālй създава, дарява с живот и умъртвява, не искате да повярвате.

О, човече! Какво си ти? Какво беше в кръвоностите съдове на баща ти? Едно време, когато беше във вените на баща ти, когато обиждаш с думи като “малоумен” и “изостанал”, защо му причиняваше неудобство? Кой те

задвигваше тогава и защо го безпокоеше? Ако той беше поискал, би могъл да те изхвърли в едно сметище, но не го направи. Той те скри като нещо, което му бе поверено. Той те остави в една чиста розова градина, където ще бъдеш хранен обилно, и дълго време се грижи за твоята безопасност. Ти защо държиш отговорен баща си за твоите проблеми, а не мислиш, че дължиш една благодарност към него и твоя Създател? Освен това, ти защо хвърляш повереното на теб в сметище, омърсявано от всички? Когато всичко около теб отговаря на твоите желания, защо вярваш, че създаваш всичко това с твоя интелект, знание, сила и мощ, и че създаваш всички постижения? Ти забравяш за великата задача, която Аллāху теāлā ти е дал, и напускаш тази работа, и претендираш, че си собственик на всичко това, което ти е поверено от Него. Искаш да гледат към теб като към собственик на това и могъщ, и се представяш за такъв. От друга страна, когато околността не следва твоите желания, и когато външните сили започнат да надделяват над теб, тогава не виждаш в себе си нищо друго освен съжаление и разочарование, безсилие и отчаяния. Тогава твърдиш, че не притежаваш никаква воля и сила, че всичко е подвластно, и че си като автоматична машина със счупена пружина. Ти приемаш съдбата, не като **“илм-и мутекаддим”** [изначално знание], а като **“джебр-и мутехакким”** [деспотична принуда]. Докато приказваш това, сигурно забелязваш, че устата ти не е като грамофона.

Когато не сложат от любимите ти ястия на трапезата, ти избираш дали да ядеш от сухия хляб или да умреш от глад. Ти ядеш от сухите хапки, които не са натъпкани в устата ти насила. Хем ядеш, хем пък решаваеш, че не правиш нищо! Не проумяваш ли, че ръката и устата ти се движат под твой контрол, а не са неволеви движения. Въпреки че притежаваш самоконтрол дори в такива моменти, като този, когато си принуден [да ядеш], ти приемаш себе си като принуден, пленник, с една дума – като нищожество – пред външни сили, които те обезсилват.

О, човече! Ти, който твърдиш, че си **“ВСИЧКО”**, когато нещата вървят добре, и когато успехът и победата са с теб, или **“НИЩО”** [нищожество], което е играчка в ръцете на съдбата, когато нещата вървят зле за теб, кое от двете неща си? Ти всичко ли си или си нищо?

О, сине на Āдем! О, човече, което плуваш в несъвършенство и непокорство! Вие не сте нито всичко, нито нищо! Във всички случаи сте нещо междинно. Да, вие без съмнение сте далеч от качеството да създавате и да властвате над всичко и да ги побеждавате. Но вие притежавате неотречима свобода и възможност, и желание и избор, които не ви правят принудени. Всеки от вас е длъжностно лице, което има индивидуални или колективни задължения, под командата на Аллāху теāлā, Който няма подобен и съдружник, и Който е абсолютен и безусловен собственик. Може да изпълнявате вашите задължения по правилата и разпоредбите, определени от Него, в рамките на длъжностите, възложени от Него,

съобразявайки се с отговорностите и средствата, които Той е създал и поверил. Само Той е Командирът, само Той е Владетелят, само Той е Собственикът. Няма друг командир като Него, друг Владетел като Него и друг Собственик, който да му е съдружник. Освен ако целите и намеренията, които сте възприели ревностно и се борите за тях; борбите, които сте започнали; старанията, които сте положили; гордостите, които сте изпитали; и постиженията, които сте постигнали, ако не са в Негово име, са винаги лъжливи и празни. Тогава защо давате място за лъжи в сърцата си и се отклонявате към политеизма (ширк)? Защо не се подчинявате на заповедите на Аллāху теāлā, Който е несравнимият Владетел, и не Го приемате за Творец? Вместо това, вие тичате след хиляди въображаеми божества (идоли) и се давите в мъки и страдания. Към каквото и да се стремите, онова, което ви води, не е ли някаква цел, избор и убеждение? Защо търсите тази цел в някой друг освен Аллāху теāлā? Защо не насочвате тази вяра към Аллāху теāлā и делата, които са резултат от тази вяра?

Когато приемете Аллāху теāлā като абсолютен Господар и работите без да нарушавате доверието и сигурността, наистина толкова много ще се заобичате и ще се подкрепяте като братя. Какви хубави неща ще създаде милостта на Аллāху теāлā от това братство? Всяко благо, което ще спечелите, е резултат от братството, което се появява от вярата в Аллāху теāлā, и от Неговата милост и благоволение. И всички проблеми или беди, с които се срещате, са резултат от ярост, омраза и вражда. А те, от своя страна, са наказание за непознаването на Аллāху теāлā, жестокостта и несправедливостта. А това пък е следствие от стремежа за основаване на закони сами и следване на такива, които се състезават с Аллāху теāлā, с други думи, липсата на истинска вяра само в Аллāху теāлā.

Накратко, основната причина за страданията, които са обгърнали човечеството, е съдружаването и политеизмът. Тъмнината на безредието, обхванало хоризонтите на човечеството, въпреки напредъка в знанието и науката, е резултат от неверието и липсата на взаимна обич. Освен ако не се заобичат, хората, без значение колко усилие полагат, няма да избягат страданията и бедите. И, освен ако те не опознаят Аллāху теāлā, не Го заобичат, Не Го приемат за абсолютен Господар и не Му се подчинят, не ще могат да се заобичат един друг. Каквито и неща да се помисли, освен Аллāху теāлā и Неговия път, всички те са пътища, които водят до разделение и окаяние. Не виждате ли, че тези, които отиват на джамия, обичат един друг, а тези, които отиват на механа, се бият?

Каквото и да заобичате и на каквото и да се покланяте, освен Аллāху теāлā, знайте, че то си има противоположност и всички те се намират под силата и волята на Аллāху теāлā. Той е единственият Владетел, който не разполага със съдружник, подобен, противоположен или еквивалент. Само

Неговият еквивалент е невъзможен, т.е. еквивалентът е същество, чието съществуване е невъзможно.

Каквото и да следвате, на когото и да се покланяте и обичате, и приемате за господар, знайте, че и то ще гори заедно с вас.

Меркез-и дāире-и ифляс ве бй невай
Сер шār-ъ сахбай-ъ ходгāmй ве нā āшинāй
ессеййид
Абдулхакīm Арвāsй

37-Втори том, 31-о писмо

В това писмо, написано до хадже Шерефуддйн Хюсеин, се дава наставление:

Хамд на Аллāху теāлй! Селям да бъде за избраните от Него раби! Скъпи синко! Възможността е съкровище. С други думи, времето е много ценно. Тези ценни времена не бива да се харчат за безполезни неща. Трябва да се изпълняват дела, от които Той е доволен и харесва. Ние трябва да извършваме петкратен намāз без да мислим за земни неща и с джемаат (групово). Не бива да се пропуска техеджуд намāзът. [Да се кланя техеджуд означава да се кланя нāфиле намāз през нощта. Онзи, който има фарз намāзи за наваксване, трябва да кланя казā и през нощта.] Трябва да се прави истигфār призори и да не се изпитва наслада от следване на нефса. Човек не бива да се подмамва от временните наслади на земното, а да мисли за смъртта и за ужасите и страха в отвъдното. С други думи, трябва да обърнем лице от земното към āхирета. Със светски дела трябва да се занимава само колкото е крайно необходимо, а през останалото време да се правят само неща, с които да се спечели отвъдното. Казано накратко, сърцето трябва да се спаси от обичане на други, освен Аллāху теāлй, а тялото и крайниците да се украсят със следване на заповедите на исляма.

Това е всичко, а всичко останало е нищо.

[В хадйс-и шерйфите, написани в “Ма’рифетнāме”, се казва: “Щастлив е онзи човек, който е напуснал земното, преди то да напусне него.”, “Аллāху теāлй сторва земното да е прислужник за онзи, който желае отвъдното и работи за него.”, “Онзи, който работи само за земно, получава това, което му е в съдбата, но делата му стават объркани, а страданията многобройни.”, “Много е странно да тича зад земното онзи, който знае, че отвъдното е вечно.”, “Земята е създадена за вас, а вие за отвъдното! А в отвъдното, от друга страна, няма друго място освен Рая и огъня на Ада.”, “Да бъде погубен онзи, който обожавя парите и храната!”, “Аз не мисля за това, че ще станете бедни. Не

страдам за това! Аз се страхувам от това, че подобно на народите преди вас, ще придобиете земно в големи количества, няма да се подчинявате на Аллāху теāлā и ще станете врагове един друг.”, “Страстта към имота и славата причинява по-голяма вреда на човек, отколкото двама гладни вълци, нападащи стадо овце.”, “Напусни земното, за да те заобича Аллāху теāлā. Не се цели в имота на другите, за да те обича всеки!”, “Земята е като мост, по който трябва да се премине. Не се мъчете да го ремонтирате, а веднага преминете през него!”, “За земното работете колкото ще останете тук, за āхирета работете колкото ще останете там!”

Земята е една нетрайна сянка. Онзи, който ѝ се довери, ще съжaliaва. Дори тя да остане с теб, ти няма да останеш с нея. Преди да напуснеш земята, изкарай нейната любов от сърцето си. Онзи, който не се подмамва от земните наслади, ще постигне благата на Рая. Ще бъде ценен и уважаван на двата свята. Земята е една развалина. Нейните сладки питиета са като мираж. Благата ѝ са отровни, радостите ѝ носят тъга. Тя износва телата, увеличава желанията. Бяга от онзи, който я гони, а тича зад този, който бяга от нея. Земята е като меда, а онези, които падат в нея, са като мухите. Благата ѝ са нетрайни, а състоянията променливи. Не може да се разчита на нея и на онези, които са ѝ пристрастени, защото в тях не се среща вярност и спокойствие. Изкарай от сърцето си любовта към нетрайното, за да се сдобиеш с безкрайното. Странно е как човек, който познава себе си, може да се пристрасти към нея. Грешниците прегръщат нея, а покорните несвършващото. Тялом бъди тук, а духом в отвъдното. Онзи, който изоставя желанията на нефса, се изчиства и постига спасение от бедите. За онзи, който оставя необичаните от Него неща, Аллāху теāлā ще даде по-добри от тях. Човек, който е осъзнал нейната същност, не страда за проблемите ѝ. Който я проумее, се пази. А който се пази от нея, опознава своя нефс. А който опознае своя нефс, намира своя Господ. Земята става прислужничка за онзи, който служи на Аллāху теāлā. Тя е като сянката на човек. Ако я гониш – бяга, ако бягаш от нея – тя те гони. Земята е място на страдания за онези, които я обичат. А за онзи, който не се подмамва от нейните наслади, е място на благословии. Тя е място на печалба за покланящите се. Тя е място на мъдрост за поучаващите се. Тя е място на спасение за познаващите я. Тя е като Рай в сравнения с майчината утроба, а сметище в сравнение с āхирета.

Всичко, което е преди смъртта, се нарича земя (дунйā, земно). Тези от тях, които носят полза след смъртта, не се броят за земно, а за āхиретско, защото земята е като нива за отвъдния живот. Земните неща, които не служат за отвъдното, са вредни. Такъв е случаят с харāмите, греховете и прекаляването с мубāхите. Нещата в земния живот, ако се използват съгласно повелите на исляма, стават полезни за отвъдното. Хората, които правят това, ще се сдобият и със земни удоволствия и с āхиретски блага.

Имотът нито е лош, нито е добър. Дали ще е лош или добър (т.е. дали ще носи загуба или полза) зависи от онзи, който го управлява. Следователно, земните неща, които са проклети, са онези неща, от които Аллāху теāлā не е доволен и се използват за неща, които рушат отвъдното. Състоянието на онези, които забравят за себе си и Господаря, и са подвластни на насладите и страстите, са като това на пътника, който по време на път си губи времето с екипировката, оглавника и храната на своето животно, и изостава от своите приятели. Остава сам сред пустинята и го застига гибел. Ако човек забрави защо е създаден, ако се подмами от украсата на земния живот и не се подготви за āхирета, ще бъде въвлечен във вечна беда. Обичта към земното пречи на човек да се готви за отвъдния живот, защото сърцето, мислейки за него, забравя Аллāху теāлā. Тялото, в стремежа си да го спечели, не може да прави поклонения. Земното и отвъдното са като изтока и запада. Който се доближава към едната посока, той се отдалечава от другата. Ако един човек не прави поклонения и в печалбата си не обръща внимание на заповедите и забраните на Аллāху теāлā, това показва, че той е пристрастен към земното. Аллāху теāлā ще сложи студенина в сърцата на хората относно този човек и никой няма да го обича. Тука свършва превода от **“Ма’рифетнāме”**.

Думата “дунйā” има арабски произход. В научното знание означава “най-близкото нещо”. Тъй като земното кълбо е по-близо до нас от слънцето, луната и звездите, то се нарича земя (дунйā). Животът преди Съдния ден е по-близък до нас отколкото живота след Съдния ден и затова първото се нарича земен живот, а второто отвъден. Думата “дунйā” в ислямското знание означава “най-вредното и лошо нещо”. Когато се каже земно се има предвид нещата, които изкарват човек от исляма, харāмите и мекрūхите. Мубāхите, когато стават пречка при следване на исляма, също се причисляват към земно. Да се усеща любов (мухаббет) означава да се обича и да се желае компанията на нещо, и да се усеща радост от това. Човек никога не забравя онова, което обича. Мястото на любовта е сърцето. Сърцето е сила, която се намира в мускула, който също наричаме сърце. Човек научава всичко със своя разум (акъл). Той се намира в органа, наречен мозък. Човек напуска религията ако обича и харесва неверието, харāмите и мекрūхите, и ако не харесва фарзовете и суннетите. Това се брои към земните неща. Човек, за да бъде мюсюлманин, не бива да отдава значение на земното, т.е. харāмите. Онзи мюсюлманин, който спаси сърцето си от земна мисъл, се нарича сāлих (праведен). Състоянието, в което се забравя мā’сивā, т.е. всичко освен Аллāху теāлā, дори това да е халял или мубāх, се нарича “фенā филлях”. Мюсюлманин, който се сдобие с него, се нарича вели или евлия (възлюбен, приближен раб на Аллāху теāлā). Евлия, който се старае да стори хората мюсюлмани и праведни раби, се нарича муршид. Евлията научават всичко. В следване на исляма и вършене на земните дела те използват своя ум. Не грешат в своите

изчисления, занаят и търговия. Въпреки това, мислите в тяхното съзнание не влияят по никакъв начин на сърцето. Онова сърце, което обича земното и се сееща за него, е болно. Да се изчисти сърцето означава да се спаси от обичане и мислене за нещата, които казахме, че са земни. Лекарството на болестта на сърцето е следването на повелите на исляма и многократното споменаване (зикр) на Аллāху теāлā, т.е. мислене за Неговите имена и качества, и поместване на всичко това в сърцето. Компанията или четенето на книгите на муршид-и кямилиите (великите, истинските ислямски учени) улеснява това лечение. Тези компании и книги са причини за постигане на земно и āхиретско щастие. Видно е че събранията и книгите, които не са полезни за това лечение, са фалшиви и вредни, и довеждат до гибел.

Хазрети имām Раббāнй в 275-о писмо от първи том на **“Мектūбāt”** казва: “Вие постигнахте това благо чрез научаване на ислямските знания и разпространяване на законите на ислямското право (фъкх, фикх). В онези места се беше установило невежество и бид’атите се бяха разпространили. Аллāху теāлā ви благослови с обичта на възлюбените Си раби. Той ви стори средство за разпространение на исляма. Ето защо направете всичко възможно, за да преподавате религиозни знания и разпространите правилата на фикха. Тези две неща са в основата на всички щастия. Те са посредници за извисяване и причини за спасение. Старайте се много! Изявете се като човек на религията! Покажете правия път на тамошните хора, като им повелявате повеленията и възбранявате забранените от исляма неща! В 19-о знамение на сūra Муземмил се казва по смисъл: **“Това без съмнение е наставление за онзи, който иска доволството на Господа си (Аллāху теāлā)!”**]

38- Втори том, 89-о писмо

Това писмо, написано до сеййид Мйр Мухибуллах, информира, че в земния живот е необходимо да се прави това, което ще бъде от полза за отвъдния живот.

Хамд на Аллāху теāлā! Нека Аллāху теāлā да държи нас и вас в правилния път на предците ви! Като милостиня на любимия му Пророк “aleyхиссалāту vessелāм”, най-високопоставения сред хората, да приеме нашата молитва! Състоянията и делата на факирите тук са много добри. Ние винаги отправяме хамд и благодарност на Аллāху теāлā и безкрайни салева̀ти и селями на Неговия Пейгамбер. Правя ду’ā на Аллāху теāлā, за да сте в безопасност, да се намирате по правилния път и да напредвате. Скъпи и милостиви братко! Времето за печалба изтича. Всеки момент скъсява живота ни и моментът на смъртта се приближава. Ако ние не се вразумеем днес, утре не ще спечелим нищо освен въздишки и съжаления. В моменти на няколкодневно здраве ние трябва да се опитаме да живеем съгласно сияйната религия! Само по този начин ще има вероятност за

спасение. Земният живот е време за работа. Времето за комфорт и удоволствие ще дойде по-късно. Там ще се получи отплатата за това, което е извършено тук. Прекарването на времето за работа в забавление е като несеене на семе и неполучаване на реколта за земеделеца. Страхувам се да не ви причиня главоболие с повече писания.

Втори том, 58-о писмо

Това писмо, написано в отговор на Мухаммед Такий, дава информация за āлем-и мисāl, казва, че прераждането (реанкарация, тенāсух) не съществува, че душите не се предават (от човек на човек) и обяснява какво означават “кумūн” и “бурūз”.

Хвала на Аллāху теālā, Който е Господът и Собственикът на всички светове, и селями да бъдат за Мухаммед “алейхисселām”, който е най-високопоставеният сред пророците, и на всички негови чисти роднини и сподвижници! Ние бяхме отличени с честта да прочетем ценното ви писмо, плод на красивия ви морал и възвишена природа. Нека Аллāху теālā ви защити от всички недостатъци и дефекти! Вие питате за шейх Мухйиддйн-и Арабī “куддисе сиррух”, който предава един хадīs-и шерїф в книгата си **“Футūхāt-и меккийе”**. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” казва следното в този хадīs-и шерїф: **“Аллāху теālā създаде сто хиляди Āдеми.”** После Мухйиддйн Арабī “рахметуллāхи алейх” пише няколко неща, които е видял в āлем-и мисāl, и казва: “Когато правих тавāф (обикалях около) Кябе до мен имаше няколко души. Аз не ги познавах изобщо. По време на тавāф те рецитираха две арабски двустиишия. Смисълът на едното е:

**Години наред и ние като вас,
всички обикаляхме тази къща.**

Въз основа на този куплет ми хрумна, че тези лица може би са от āлем-и мисāl. Докато мислих това, един от тях ме погледна и каза: “Аз съм един от твоите деди.” Аз попитах: “Колко време измина откакто почина?” “Повече от четиридесет хиляди години” – отвърна той. Аз се очудих при този отговор и рекох: “Историците казват, че досега не са изминали седем хиляди години от времето на Āдем “алейхисселām”, башата на човечеството.” Той каза: “За кой Āдем говориш ти? Аз съм един от синовете на Āдем, който е живял много преди тези седем хиляди години.” Когато чух това, аз се сетих за гореспоменатия хадīs-и шерїф.”

[Внимание: Древните астрономи са заявили, че възрастта на земното кълбо, т.е. продължителността на времето от създаването му до Съдния ден, е равен на броя на планетите около слънцето по хиляда, т.е. седем хиляди години, понеже тогава са познавали само седем от тях. Седемте

хиляди години, които са написани в повечето книги по история и оттам преминали в някои книги по религия, идват от това. Някои пък са казали, че възрастта на земята е равна на броя на зодиите по хиляда, т.е. дванадесет хиляди години, а други са казали, че е равна на броя на меридианите по хиляда, т.е. 360 000 години. И трите цифри са предположения и теории. Идрис “алейхисселѧм” е казал: “Ние не знаехме възрастта на земята, въпреки че бяхме пейгамбери.”

Възрастта на земята е изписана като $360\,000 \times 360\,000$, т.е. 129 600 000 000 г. в книгата “**Мухтасар**”, в която Абдулвеххѧб Ша’рѧнѧ “куддисе сиррухумѧ” обобщава от “**Тезкире**” на Ебѧ Абдуллах Куртубѧ, един от големците на учените в Андалусия. Днешните учени в областта на природните науки смятат, че възрастта на земната кора, т.е. на земята е около 4,5 млрд. години чрез метод на име Радиоактивно датирание. С други думи, намира се съотношението на оловото и урана, съществуващи в настурана (уранинит), и се изчислява времето, което е било нужно за образуване на наличното количество олово от урана, който е разложен в олово. При това се използва разпадната константа на уран I.]

Скъпи синко! Знанията, с които Аллѧху теѧлѧ е дарил този фѧкир, са както следва: Всички ѧдеми, които са живели преди ѧдем “алейхисселѧм”, който е първият човек и първият пророк, са били в ѧлем-и мисѧл, а не в ѧлем-и шехѧдет. Има само един ѧдем в ѧлем-и шехѧдет, т.е. в този материален свят, който виждаме, и той е бил пророк. Ангелите направили седжде пред него. Аллѧху теѧлѧ е направил статуя на мъж от глина и я превърнал в плѧт и кости.

[Както знаем днес, Аллѧху теѧлѧ променя веществата в почвата, нитратите и фосфатите, в протеини (белтъци) чрез фабриката на растенията. Тези растителни протеини се превръщат в плѧт, кости и крайници в тялото на животните. Днес науката може да установи това. Заедно с това, с помощта на вещества, които ние наричаме катализатори, може да проведем химични реакции за една секунда, при условие, че нормално те протичат хиляди години. Тѧй като хората могат да изършат хилядогодишна работа за една секунда, то Аллѧху теѧлѧ, Който превръща веществата в глината във вещества, съдържащи се в плѧтта и костите, в рамките на няколко години, може да го направи и за един миг. Това се доказва много пъти и от науката. Аллѧху теѧлѧ е създал ѧдем, като превърнал глинените вещества в органи за един миг и му е дал душа. По същия начин, Аллѧху теѧлѧ, в Деня на възкресението отново ще събере тези елементи за един миг, ще направи човешкото тяло и ще му даде душата, която и без това е съществувала. Да умре човек означава душата му да напусне тялото. Душата не умира. В Деня на възкресението, заедно с всичко останало, душите ще бъдат унищожени, а след това пресъздадени отново. Днес, един интелигентен човек, който добре е проумял силата на Аллѧху теѧлѧ и е научил клонове на науката, като физика, химия и

биология, лесно може да осъзнае, като научен факт, създаването на Āдем “алейхисселѧм” и на всички хора и животни в Съдния ден. Преди един век мюсюлманите са вярвали в това без да го разбират. Днес ние виждаме това като един елементарен научен факт и естествено е че вярваме.

Аллѧху теѧлѧ е създал Ада и Рая и е заявил, че ще ги изпълни с хора и джинове. Поради тази причина, от Āдем “алейхисселѧм”, който е първият човек, на земята винаги е имало вярващи и неверници, и те винаги са били в конфронтация. Неверниците се покланяли на други неща, освен Аллѧху теѧлѧ, а вярващите са следвали пророците и книгите, изпратени от Него. Противно на това, което някои историци предполагат, и на това, което ислямските врагове си измислят, и показват по филмите, първите хора не са били неучи, невъзпитани, голи и диви. Да, сред древните хора е имало такива, които са били неграмотни и простовати, подобно на някои днешни диваци (наподобяващи онези от бронзовата епоха) в пустините на Азия и Африка, и в горите на Америка. Но нито всички днешни хора, нито всички древни не могат да бъдат наречени диваци само поради тази причина. Āдем “алейхисселѧм” и тези, които вярвали в него, са живеели в градове. Знаели да четат и пишат. Владеели занаяти като ковачество, предаване на конци, тъкане на платове, земеделие и приготвяне на хляб. Възрастта и височината на Āдем “алейхисселѧм” не са известни. Според едно предание той е живял хиляда години и е станал пророк на петстотин годишна възраст. Аллѧху теѧлѧ му е изпратил десет книги. Джебрѧйл “алейхисселѧм” е дошъл при него дванадесет пъти. Тези книги съдържали знания за вярата, речници на различни езици, заповед за извършване на намѧз един път през деня [в Ибни Āбидѧн е написано, че това е бил сутрешният намѧз], вземане на гусюл абдест, говеене, забрана за ядене на мърша и свинско, знания за много клонове на науката, познания по медицина, фармацевтика, математика, геометрия и др. Дори започнали да секат златни монети, експлоатирали мини и направили инструменти. Корѧн-и керѧм оповестява ясно, че корабът на Нѧх “алейхисселѧм” се е задвижил чрез силата на парата от своя пещ, която се е нагривала с огън. Без да се основават на никакви доказателства и наблюдения, а само за отричане на религиите и принизяване на пророците, някои историци твърдят, че първите хора са били диви и не знаели нищо. По този начин те искат да кажат, че пророците, като Āдем, Шис [Шйт] и Идрѧс “алейхимусселѧм”, са приказки и суеверия, и с това да изкарат мюсюлманските деца от вярата.

Друга група от атеистите се представят за учени в областта на природните науки и разпространяват своите вредни идеи под маската на науката. Например, те казват неща от рода на: “Клетката, която е основната градивна единица на всички живи същества, се е появила случайно от само себе си. С течение на времето се появили дребни растения и животни в морето, а след това на сушата, и най-накрая се

превърнали в хора.” По този начин те искат да кажат, че Āдем “алейхисселām” не е създаден от пръстта, че Корāн-и керīm и другите свещени книги са измислици [Аллах да пази от такава вяра!] и че би било в противоречие с науката да се вярва в съществуването на Великата сила, Която е создала първото живо същество. Такива неверници се наричат дехрии. Онези от тях, които се представят за мюсюлмани, се наричат зъндъци и фалшифи учени [фанатици в науката].

Колко жалки са тези фанатици! Да, физиологът Холдайн е предположил вероятността, че “Преди милиони години, в топлите морета, под влияние на ултравиолетовите лъчи на слънцето, от неорганичните газове са се появили органични съединения, и междувременно, първите молекули с еквипродуктивно качество, т.е. клетъчната молекула, която променя хранителните вещества в живи организми, се е появила случайно.” Но това е само една хипотеза, а не е някакъв експеримент или дори не е теория. Днес не съществува информация или дори една теория, която да показва как се е появила една молекула с еквипродуктивни качества. Научните знания се базират на наблюдения и проучвания. Научните събития първо се наблюдават с органите на възприятието или с инструментите, които ги укрепват, и се отгатват причините за тях. След това, тези факти се експериментират отново и се откриват ефектите и ролите на тези причини. Ако причината за дадено събитие и начина, по който се случва то, са известни, ние вярваме в тях. Но има и събития, причините за които не могат да бъдат разбрани чрез експериментиране. Изказват се много идеи, които могат да бъдат причини за тях. Тези идеи обаче, не са сигурни. Освен това, различните хора могат да интерпретират едно и също събитие по различен начин.

Обща идея, която може да обясни различните събития, които се обясняват чрез едни и същи причини, се нарича хипотеза. Чрез обясняване на много събития с една или повече хипотези, чрез достигане до нови събития посредством тях и чрез експериментиране и проучване на тези събития, онези от хипотезите, които изглеждат достоверни, получават името теории. Колкото една теория се опира на по-малко хипотези и обяснява повече събития, толкова по-съвършена става тя. В края на краищата, думите на Холдайн са само една хипотеза и са много далеч от това да бъдат теория. Ако хората не останат на сегашното ниво и придобият правилно знание по отношение на това как са били създадени първите живи същества, това ще бъде полезно за исляма, а не вредно. Защото всичко, живо и неживо, не е съществувало, а е било създадено по-късно. В едно знамение се казва по смисъл: **“Изследвайте как съм създал всичко. Открийте тънкостите в Моите дела! По този начин повярвайте в Моето съществуване, сила и безкрайно знание!”** Да, враговете на религията не само казват, че първото живо същество се е появило от само себе си, но те също твърдят, че Слънчевата система,

звездите, както и различните физични, химични и биологични събития са се случили от само себе си. Ехли суннитските учени са дали необходимите отговори в техните хиляди книги и са затворили устите на тези хора. С аргументи са доказали, че те грешат. Нашата религия съобщава, че Хазрети Адем е бил създаден от глина. Тя не обяснява по какъв начин са били създадени другите животни и растения, че хипотезата на Холдайн да вреди на религията. Дали той казва, дали Дарвин или Ибни Сйнā (Авицена), Аллāху теālя е Този, Който задвижва, прави и създава всичко. Всички форми на енергия са прояви на Неговата сила. Онова, което оставя човек без вяра, е да поддържа убеждението, че събитията се случват от само себе си, че животните са еволюирали от първоначалните едноклетъчни организми в по-сложни форми на живот, и най-накрая се превърнали в хора. Науката не доказва това, нито пък учените казват така.

Един пасаж от книгата **“Техāфут-ул-фелāсифе”** на имām Газālй е преведен от арабски на турски и е поместена на 45-а страница от книгата **“Ма’рифетнāме”**. Там се казва: “Думите на учените [в природните науки] са три вида. Думите от първия тип обясняват фактите, които са научени с експерименти и открития. Въпреки думите, които използват, да са в съгласие с исляма, тяхната формулировка е грешна (изразяват се по грешен начин). Така например, те казват: “Нищо не може да се движи от само себе си. Има сила, която задвижва всяко тяло. Тези сили са природните сили. Всичко е направено от природата.” От друга страна, ислямът казва: “Нищо не може да се движи само по себе си. Има сила, която задвижва всяко тяло. Тези сили са прояви на силата на Аллāху теālя. Всичко е направено от Аллāху теālя.” Както може да се види, ислямът и науката казват едно и също нещо, но използват различни наименования. Ние не се противопоставяме на тези техни думи. Ние ги приемаме само след промяна на имената. Думите от втория вид са неща, за които ислямът не дава знание, а повелява: “Проучете и разберете!” Дали ние вярваме в техните думи от този тип или не, не става причина за губене на вяра. Например, те казват, че лунното затъмнение се случва, когато земята застане между слънцето и луната, и могат да изчислят неговото време. Когато Луната е срещу Слънцето, тя изглежда ярка, но когато сянката на Земята падне върху Луната, тя не може да получи светлина от Слънцето – затъмнява се и става невидима. А слънчевото затъмнение, от друга страна, се случва, когато Луната застане между Земята и Слънцето, и по този начин пречи на Слънцето да бъде видно от земната повърхност. Те казват, че лунното затъмнение се случва в средата на арабските месеци, а слънчевото затъмнение се случва в първия или последния ден на месеца. [Слънцето, Земята и Луната имат сферична форма, подобна на динята, и всички те се движат в първото небе. Древните физици са казвали, че всяка една от седемте планети се намира в едно от небесата. Въпреки това, в сūra Тебāреке е обяснено, че всички звезди, заедно със земното кълбо, се

намират в първото небе.] Ние не се противопоставяме и на тези думи на учените, които са от втория тип. Онези, които се противопоставят на тях, като казват, че мюсюлманите не трябва да вярват на тези думи, ще са положили усилие за отслабване и унищожаване на исляма. Защото ако някой каже, че те не са в съгласие с исляма, докато правилата и експериментите на аритметиката, физиката и химията доказват тяхната истинност, учените ще се осъмнат не в своите думи, а в истинността на исляма, мислейки, че той не е в съгласие с науката. Както се вижда, вредата на един невеж човек, който иска да помогне на исляма, без да знае начина за това, е по-голяма от тази на ислямските врагове, които системно и организирано нападат исляма. [По същия начин, Мухаммед Осман ефенди от Медина, в книгата си **“Басйрет-ус-саликйн”**, издадена през 1341 [1923] г. в Истанбул, отрича въртенето на земята, наричайки сахйх хадйсите “мевдӯ”. Той подвежда младежите. За разлика от това, в много книги ислямските учени, например Ебӯ Бекр Рāзй в **“Курийет-ул-Ерд”** и **“Шерх-и Мевāкъф”**, са доказали, че земята се върти и има сферична форма. Учените по фикх са установили правила след като този факт е бил разкрит. В 22-о знамение на сӯра Бакара се казва по смисъл: **“Вашият Господ стори земята като постеля за вас.”** В **“Тефсйр-и Азйзй”** се казва: “Той стори земята спокойна и неподвижна, за да живеете и спите на нея.” В 15-о знамение на сӯра Нахл се казва по смисъл: **“Положих на земята планини, за да не ви люлее.”** Тефсйрът **“Сāвй”** обяснява това като “Той е създал планините, за да не се движи земята и да не ви причини неприятности.” и в **“Бейдāвй”**: “Преди създаване на планините, земята е била кълбо без никакви възвишения. По време на завъртане или поради други причини, тя се е разклащала. Когато са били създадени планините, те възпрепятствали това.” В 64-о знамение на сӯра Му’мин се казва по смисъл: **“Аллах стори за вас земята обиталище.”** Както се вижда, āйетите на Корāн-и керйм и книгите по тефсйр ни информират, че земната повърхност е неподвижна и удобна като легло. Това, че нейната повърхност е неподвижна не означава, че земята не се върти около оста си и около слънцето. Днес, тези две движения на земята са известни със сигурност и на тяхна база се изчисляват времената за намāз.] Имām Газālй продължава и казва: “Когато се срещнем със събития, за които е доказано с изчисления и експерименти, че са верни със сигурност, ние трябва да тълкуваме (те’вйл) āйетите и хадйсите така, че техните значения да се адаптират към тях. Такива те’вйли са правени много пъти. [Нека споменем също, че не е работа за невежи хора като нас да дават значения на āйетите и хадйсите. За да бъде човек учен по религия, т.е. за да имат значение в исляма неговите думи, той трябва да е достигнал до степената на иджитихād. Няма такъв учен на света днес. Сега невежи хора пишат книги по религия с различни намерения, и чрез даване на значения на āйетите и хадйсите на случаен принцип, казват: “Аллāху теāлй казва така” и “Пророкът

“салляллāху алейхи ве селлем” повелява това”. Превръщат исляма в играчка. Ние не трябва да купуваме и четем книгите по религия от този вид. Ние трябва да намерим и да четем книги, които съдържат непроменените думи на ислямските учени, но колко е жалко, че такива книги почти не съществуват днес. От друга страна, горчива истина е, че повечето книги, на които се пишат имената на големците в исляма и които се продават като преводи на техни книги, съдържат добавки, промени и извадки, които правят тези книги вредни за четене. Още по-жалко е да се види от някои съществуващи книги, някои от които са добре познати, е че невежите хора са извършвали тази дейност от векове, адаптирали āйетите и хадīsите към грешните научни знания в техните времена и по този начин са давали грешни и дори смешни значения.] Ислямските врагове най-много се радват, когато видят мюсюлманите да отричат факти, които са доказани от науката и които са очевидни, наричайки това “неверие”. Това е така, защото по този начин те ще бъдат подпомогнати в подвеждане на младежите. При условие, че учените казват, че материята, клетките и всички живи и неживи същества са се появили от небитието, то дори да твърдят, че животът се е появил случайно в океаните или по друг начин, това не вреди на исляма, защото Аллāху теāлā е Този, Който прави всичко.”

Техните думи от третия тип са неща, които не са съгласни с това, което е обявено ясно в исляма. Всички тези неща са хипотези, т.е. предположения или измислици под завесата на науката, плодове на инат и чист фанатизъм. Това; че всичко е създадено от нищо; че тялото на Āдем “алейхисселāм”, което е било направено от глина, се е превърнало в плът и кости, и оживяло; че Аллāху теāлā съществува и притежава качества, и нещата, които ще се случат в Съдния ден, са в рамките на принципите на вярата. Човек не трябва да вярва в неща, които не съответстват на тях или рушат вярата. Един истински учен (в природните науки) никога не би произнесъл дума, която да не е в съгласие с тези принципи, защото те не са неща, които са в противоречие с науката. Необходимо е да се убедят всички да вярват в тях и да се опровергават онези, които твърдят обратното.”

Децата на Āдем “алейхисселāм” са се размножили и разпространени в Арабия, Египет, Анадола и Индия. По време на Нūх “алейхисселāм” те всички били удавени в потопа. Само тези на борда на кораба са били спасени. Хората се размножили от тези оцелели. В резултат на това те се разпространили из Азия, Африка, Европа, Америка и Океания, т.е. по целия свят. Тази миграция се е състояла едновременно по суша и по море на големи кораби. Може би е имало пътища от Азия до Америка и окенските острови в онези времена.

С научния прогрес, факти, на които мюсюлманите са вярвали без да ги виждат и разбират, един по един започват да се разкриват чрез науката. Днес, например, следните теории се преподават в училищата на Европа и

Америка: “Днес е признато в науката, че е имало пътища между южните континенти в старите геоложки периоди. Известният метеоролог Алфред Вегенер, който е основал теорията за Тектониката на плочите, е казал, че петте [днес шест] континента са били съединени по-рано, като по-късно плавно са се разделили. Като разчита на зоогеографски експеримент, друг професор е предположил, че е имало парчета земя между континентите, подобно на мостове. Според Вегенер, континентите са били съединени по време на палеозойската и мезозойската ера. До края на палеозой животните са пътували по суша между Южна Америка и Африка, и между Азия [директно от Индия] и Австралия. След еоцена животните, които са живели в Африка, са преминали в Южна Америка по суша.”

Може да бъде разбрано и чрез науката, че Āдем “алейхисселѧм” е създаден от глина, че хората са се разпространили по земята от Сирия, Ирак и централна Азия. Някои историци, които не пишат факти, а пропаганди, и които тичат не след истината, а зад политическите облаги, все още сляпо и упорито клеветят исляма и ислямските учени, но природните науки и научните факти разкриват все по-ясно величието и истинността на исляма от ден на ден.]

Аллѧху теѧлѧ е създал образа на всичко в Āдем “алейхисселѧм”. Той притежава много качества и сили. Дълго преди да го създаде, Аллѧху теѧлѧ е създал едно от неговите качества (лятѧфе) във негова форма за дълго време в ѧлем-и мисѧл, дал му неговото име и разкрил всичките му дела и потомци, които ще дойдат до края на света, заедно с техните имена. Всички те са живели, когато е дошло тяхното време. Те дори са починали, настъпил е Съдният ден за тях, преминали са Равносметката и са отишли в Дженнета и Джехеннема. След много дълго време, когато Аллѧху теѧлѧ е пожелал, още едно от качествата на Āдем “алейхисселѧм” е било създадено в ѧлем-и мисѧл, както преди, и когато е свършило и неговото време, е започнал срокът на третото качество. И когато е свършило неговото време, четвъртото качество е било изпратено в ѧлем-и мисѧл. Това е продължило по въпросния начин и когато всички качества и сили преминали, най-накрая, Āдем “алейхисселѧм”, който е събрал всички качества и сили в себе си, е бил създаден в ѧлем-и шехѧдет, т.е. в света на материята. Аллѧху теѧлѧ го е сторил ценен. Стотиците хиляди Āдеми, които дошли преди него, са били части и начала на този Āдем “алейхисселѧм”. [Това може да се сравни с изгрева, когато качествата на лъчите на слънцето постепенно започват да стават видими.]

Дядото на Мухйиддѧн Арабѧ “куддисе сиррух”, който е починал преди четиридесет хиляди години, е съществувал в ѧлем-и мисѧл като едно от силите и качествата на дядо му в ѧлем-и шехѧдет. Той е посетил Кяабе в ѧлем-и мисѧл, защото Кяабе, подобно на всичко друго, си има образ, подобие в ѧлем-и мисѧл. Въпреки този факир [т.е. имѧм Раббѧнѧ “куддисе сиррух”] да мисля и търся много, не мога да видя повече от един Āдем в

āлем-и шехāдет. Не мога да видя нищо освен образите в āлем-и мисāl. Човекът, който е казал, че е живял преди четиридесет хиляди години, и че е един от неговите деди, показва, че Āдемите, съществували преди Āдем “алейхисселām”, са образите на неговите сили (лятйфе) и качества. Те не са същества, различни от него, защото синовете на други Āдеми не могат да бъдат деди за синовете на този Āдем.

След като чуят за това събитие и за други подобни, някои хора с болни сърца и оскъдни познания предполагат, че това е тенāсух (реанкарнация). По този начин те твърдят, че светът е извечен и че не е създаден от небитието, и отричат факта, че той ще бъде унищожен отново и че ще дойде края на света. Някои неверници, които смятат себе си за шейхове и муршиди, вярват в реанкарнацията (прераждане). Те казват, че душата напуска тялото, преди да достигне до съвършенство, и влиза в друго тяло. Те вярват, че душите престават да преминават от тяло в тяло след достигане до съвършенство чрез прераждане, и измислят истории за метемпсихоза. Въпреки това, човек напуска исляма ако повярва в реанкарнацията, т.е. в преминаването на душата на мъртвеца в дете в ново прераждане. Онзи, който казва, че съществува метемпсихоза, няма да е повярвал в ислямската религия, т.е. ще престане да бъде мюсюлманин. Те не разбират; ако душите достигнат до съвършенство чрез метемпсихоза, то за кого е Адът, кой ще бъде изтезаван там? Да се вярва в това е равносилно на отричане на Джехеннема и дори на съживяването след смъртта, защото според тях душата няма повече нужда от тялото, което е било средство за нейното усъвършенстване. Думите на тези фалшиви шейхове са идентични с думите на древните философи [и днешни спиритуалисти и медиуми]. Философите не са вярвали в съживяването на телата и са казвали, че благословиите в Рая и мъките в Ада са само за душите. Тези хора [фалшиви шейхове] са по-лоши и от тях, защото философите отричат метемпсихозата и казват, че мъчението ще е само за душата, а тези хора, от своя страна, хем вярват в реанкарнацията, хем отричат мъчението в отвъдното. Според тях наказанието е характерно само за този свят и е с цел очистване на душите. [Джиновете могат да влизат в статуи и в телата на болни хора и деца, и да говорят. Това е наблюдаван факт. Хората предполагат, че тези, които говорят по посочения начин, имат две души. Това предположение е равносилно на вярване в реанкарнацията.]

Въпрос: Според някои предания, идващи от Емйр (Хазрети Али) “керремаллāху веджхех” и от някои евлии “каддесаллāху есрāрехумул’азйз”, те са направили удивителни неща години преди да дойдат в света. Ако кажем, че прераждането не съществува, как ще обясним тези събития?

Отговор: Делата, които са извършени от тези големци, са направени единствено от техните души. Аллāху теālй е дал човешки образ на техните души и те са вършили дела като хора. Техните благословени души не са

влезли в други тела. Реанкарнация, от друга страна, означава, т.е. вярват, че душата на човек е имала връзка с друго тяло преди да влезе в сегашното. Не е въпрос на метемпсихоза, когато душата придобие образа на тяло. Мелаякетата и ангелите придобиват човешки образи, но това няма нищо общо с прераждането. Това не е влизане в друго тяло.

Както Аллāху теāлй дава на ангелите и джиновете силата да приемат различни форми, така Той дава тази сила и на душите на любимите раби. Няма нужда от друго тяло. [Въздухът винаги съдържа водни пари и те са невидими. Бялата пара, която излиза от вряща вода или от тръбата на един котел, не е влага. Това са миниатюрни капчици вода. Безцветните газове са невидими. Както безцветната атмосферна влага кондензира във вид на капки в студено време, което ние наричаме роса, така и душите могат да приемат форми, които могат да се видят.] Според това, което чуваме и четем, много евлии са наблюдавани на различни места по едно и също време да правят различни неща. И тук по същия начин техните души и други сили, качества (лятйфе) приемат човешки форми и се виждат като различни тела. По същия начин, например, някои хаджии са казали, че са видели един евлия в Каябе и са говорили с него, други казали, че са го видели в Багдат в същия ден, както и някои други са казали, че са срещнали същия евлия в Истанбул в един и същи ден. Но този евлия е живял, да кажем, в Индия и никога не е напускал родния си град. Тук отделните сили и качества на велията придобиват различни форми. Понякога той не знае за тези събития. Когато му кажат, че са го видели, той отговаря: “Грешите! Бях у дома си тогава. Аз не съм посещавал тези страни, не познавам тези градове и не знам кои сте вие.” По същия начин, някои хора са искали помощ от евлии, живи или мъртви, за да се спасят от страхове и опасности. Те са виждали, че тези големци идват там веднага и помагат. Понякога тези евлии “каддесаллāху теāлй есрāрехумул азйз” знаят за оказаната помощ, а понякога не. [Това състояние е било наблюдавано особено много по време на войни.] Душите и силите на тези големци са онова, което помага. Техните сили приемат образи понякога в āлем-и шехāдет, а понякога в āлем-и мисāl. Ето така хиляди хора всяка нощ сънуват Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” и се възползват от него. Всичко това са неговите сили и качества, които са приели образи в āлем-и мисāl. По същия начин, сāликите (хората по тасаввуфския път) се възползват от образите на техните водачи (муршиди) в āлем-и мисāl и се спасяват от проблеми.

Ехй-зāде Абдулхалйм ефенди в книгата си **“Рийядуссāдāt фй исбāt-ил-керāmāt лил-Евлия-и хālел-хайāt ве ба’дел-мемāt”** доказва, че евлияите показват керāмети и след смъртта.

Това не е въпрос на възраждане, когато евлияите правят кумўн и бурўз, защото в метемпсихозата (се вярва, че) душата се свързва с друго тяло, за да му даде живот и за да го дари с чувство и възможност за движение. Но

при бурӯз, душата не се свързва с друго тяло за тази цел. Прави го, за да го усъвършенства и извиси неговата степен. Факт е, че и джиновете се свързват с телата на хората, но тази връзка не е предназначена за оживяване на човека, защото той е жив и чува преди джинът да се свърже с него. След свързването, в някои действия и думи на това лице започват да се проявяват качествата и делата на джина. Големците на евлиите “каддесалләху теәлә есрәрехумул азйз” не са казали нищо за кумӯн и бурӯз, и по този начин не са станали причина за въвличане на неуките в погрешни убеждения.

Според този факир няма нужда от кумӯн и бурӯз. За да превъзпита един невеж човек, муршидът може да отрази високите си качества в това лице със силата, дадена му от Алләху теәлә, без да извършва бурӯз. Чрез теведжух и внимание може да ги постави в него. Така човекът, който е с ниски степени, се издига и достига до съвършенство (кемал). Той се спасява от лошите качества и се сдобива с добри. За въпросното дело не са нужни кумӯн и бурӯз изобщо. Това е толкова голямо благо, че Алләху теәлә дарява с него, когото пожелае. Неговите благословии са твърде многобройни.

Някои хора казват, че душите се предават (от човек на човек). Те твърдят, че когато душата достигне до съвършенство, тя може да остави собственото си тяло и да премине в друго. Те разказват следните неща за пример: “Починал е един млад мъж, който е бил съсед на човек, който е достигнал до съвършенство и се е сдобил с тази сила. Душата на този човек е оставила остарялото си тяло и е преминала в мъртвото тяло на младия мъж. Тялото на стареца е умряло, а младежът е възкръснал.” Тези думи не са верни. Това са истории за метемпсихоза. Влизането на една душа в тяло, с цел да му даде живот, е тенәсух. Разликата между преселването на душата и метемпсихозата е тази, че онези, които вярват в реанкарнацията, твърдят, че душата е несъвършена и достига до съвършенство чрез прераждане, докато първите считат душата за перфектна и казват, че тя може да се пресели в друго тяло след като достигне до съвършенство. Според този факир вярата в предаването на душите е по-лоша от вярата в метемпсихоза, защото те твърдят, че метемпсихозата е за усъвършенстване на душата. Освен, че тези думи са грешни, то защо душата трябва да премине в друго тяло след като достигне до съвършенство? Защо трябва човек, който е достигнал до съвършенство, да премине в млади тела, за да гледа и да се наслаждава на света? Постигналата съвършенство (зрялост) душа не би искала да влезе в тяло, а напротив, тя би искала да се отърве от него, защото целта на душата от влизане в тялото е постигната и тя е станала зряла. Освен това, в предаването на душите (те вярват, че) първото тяло умира, а второто оживява. Въпреки това, първото тяло трябва да бъде възнаградено или измъчвано в гроба. Съживяването на второто тяло би означавало

настъпване на Къямет още в земния живот и подлагане на равносметка. Тези, които вярват в предаването на душите, не знам дали изобщо вярват в гробното мъчение и Съдния ден? Жалко е, че тези неверници са се представили за хора на религията и се опитали да научат на другите на религия чрез своите книги и списания. Те се опитват да направят младежите неверници като тях самите. О, Господи! Опази ни от вярване в такива писания и попадане в заблуда! Не ни отделяй от нашата скъпа религия и ценна вяра! Само ти може да опазиш човек от това неверие и отклонение.

Добавка: Между другото, нека да кажем няколко неща и за *әлем-и мисәл*. Този свят е най-широкият от всички. Всичко, което се намира във всички светове, има образ в него. Също така, всички неща, значения и мисли, които се случват в ума и въображението, имат образ в този *әлем* (свят). Нашите учени са казали, че няма подобен на Алләху теәлә, но Той има пример. Този факир съм написал в писмата си, че на степената на свършен *тензйх*⁴, Той, както няма подобен, така няма и пример. В знамението от сүра Нахл, където се казва по смисъл: **“Не давайте примери за Аллах”**, има намек за тази степен. Човекът се нарича *“әлем-и сагйр”* [малък свят]. Всичко в *әлем-и кебйр* [голям свят] има копие, пример в човека. Копието, подобие на *әлем-и мисәл* в *әлем-и сагйр* е човешкото въображение, защото всичко има копие в нашето въображение. Също така, всяко едно от състоянията и степените на сәликите, които напредват по пътя на тасаввуфа, има образ във въображението. Въображението е онова, които ги информира за техните състояния. Ако то не съществуваше или не изпълняваше своето задължение, суфиите не биха узнали техните състояния. Именно поради тази причина, тези, които достигат степените отвъд образите (зълл), остават невежи и объркани за собствените си състояния, защото човешкото въображение може да показва образите на зълловете. Въображението не може да излезе отвъд рамките на зълловете. Ние казахме, че Зәт-и иләхй (същността на Алләху теәлә) няма образ в *әлем-и мисәл*. Следователно, може ли да има божествен образ във въображението, което е копие (пример) на *әлем-и мисәл*? Ето поради тази причина, това, което постига човек по отношение на същността на Алләху теәлә, е невежеството, незнанието, непознаването. Нищо не може да се каже за нещо, което не се знае. Поради тази причина е казано: “Тези, които познават Алләху теәлә, не са в състояние да говорят.” Хората говорят за известните неща. Ето защо, много неща се казват в света на зълловете. Тези, които напускат този свят, стават безмълвни. Такива са състоянията на тези, които се изкачват към зълловете и същностите на делата, качествата и имената на Алләху теәлә. Както се вижда, всичко, което може да съществува във въображението, произлиза от зълл. Но тъй като те са

⁴ **Тензйх** – Неприписване на несвършено качество на Алләху теәлә.

признаците на Търсения [т.е. на същността на Аллāху теālā], те стават причина за знание, наречено илм-ул-йакън. Познанията, наречени айн-ул-йакън и хакк-ул-йакън се появяват над зълловете, отвъд въображението. За спасение от знанията на въображението е необходимо да се премине пътя и степените, наречени сейр-и енфусъ, подобно на пътя сейр-и āфākъ, и да се напредва отвъд āфāk и енфус. Повечето евлии достигат дотук едва след смъртта. Невъзможно е за тях да се отърват от въображението в този свят. Много малко избраници сред големците на евлиите биват удостоени с това благо още живи. Техните знания не се смесват с въображение, въпреки че са в този свят. Те постигат матлӯб (търсения) без негово посредничество. Проявленията на същността на Аллāху теālā (Зāt-и илāхъ), които проблясват като светкавици и изчезват за другите, са постоянни за тези големци. Те постигат “Васл-и урйāнъ”.

**Да е честито за онези, които това благо са постигнали,
Нека жалките и бедни хора, които обичат, да се наситят с няколко
хапки!**

Въпрос: Някои хора на сън виждат образите на āлем-и мисāl и въображението, и сънуват, че са станали велики владетели или че са заели високи позиции. Или сънуват, че са станали големи учени в религията и всички се събират около тях, за да учат знание. От друга страна, нито едно от тези неща не се е случило в āлем-и шехāдет, т.е. когато са будни. Тези сънища верни ли са или са безсмислени и неоснователни?

Отговор: Тези сънища не са празни и неоснователни. Това означава, че лицето, което сънува, притежава способности за постигане на позиции или за ставане на учен, но тези склонности не са толкова силни, че (сънуваните неща) да станат факти в āлем-и шехāдет. Ако това състояние укрепне с времето, с благословията на Аллāху теālā то може да се превърне в реалност. Ако не стане достатъчно силно, за да се случи в āлем-и шехāдет (материалния свят), то остава като образ в āлем-и мисāl. То се вижда там според силата си. Случаят е същият със сънищата на пътниците на тасаввуфа. Те сънуват, че са на високи степени, на степените на евлиите. Ако това състояние се превърне в реалност в āлем-и шехāдет, те ще са постигнали много голямо благо. Но ако остане само като образ в āлем-и мисāl, това няма да има никаква стойност. Клошарите и хамалите сънуват, че са станали съдии и паши, но не получават нищо, когато се събудят. Техните сънища не носят полза за тях, освен че причиняват скръб и съжаление. Следователно, ние не трябва да разчитаме на сънищата, а да се радваме за онова, които постигаме в будно състояние.

**Аз обичам слънцето, само за него говоря.
Нямам работа с нощта, за какво ми е съня.**

Ето защо нашите големци не са отдали никакво значение на сънищата и не счели за необходимо да тълкуват сънищата на своите ученици. Те оценили това, което се постига в будно състояние. Ето защо те са отдали значение на онова, което постоянно се вижда и приели за печалба непрестанното чувство на присъствие на Аллāху теāлā. За тях е нещо обичайно да не се сещат за нищо освен Аллāху теāлā. Тази духовна зрялост не е трудна и далечна за онези, които в началото са вкусили от нещата, които ще бъдат постигнати накрая.

40- Трети том, 31-о писмо

Това писмо, написано до Молла Бедреддйн, дава информация за āлем-и ервāх, āлем-и мисāl и āлем-и еджсād, и обяснява мъчението в гроба.

Хамд да бъде на Аллāху теāлā. Селям да бъде за избраните и обичани от Него раби! Вие ни казвате следните неща: “Душата е била в āлем-и мисāl преди да се свърже с тялото. След напускане на тялото, тя ще се върне отново там. Следователно, мъчението в гроба ще се състои в него. Тамошните болки ще се усещат като чувствата в сънищата. Освен това, тази информация има различни клонове. Ще ви напиша много неща по този въпрос ако ми позволите.”

Отговор: Трябва да се знае, че тези илюзии и безпочвени думи са толкова далеч от истината. Страх ме е, че тези мисли ще ви отклонят от правилния път. Въпреки че нямам никакво време, ще се постарая да ви напиша няколко думи по въпроса. Само Аллāху теāлā е Онзи, Който напътва хората.

Скъпи братко! Светът на създанията се дели в три групи: āлем-и ервāх, āлем-и мисāl и āлем-и еджсād. Āлем-и мисāl се нарича още āлем-и берзах, защото се намира между āлем-и ервāх и āлем-и еджсād. Този свят е като огледало. Истинските същества и значения в другите два свята придобиват красиви образи в него, защото всички истини и значения в другите два свята си имат по един характерен образ в āлем-и мисāl. Този āлем не съдържа от само себе си никаква материя или значение. Образите и формите тук са отражения от другите āлеми. В огледалото няма никакви фигури или форми. Когато един образ бъде видян там, това означава, че той идва от друго място. Такъв е случаят и с āлем-и мисāl. Когато това бъде проумяно добре, ние ще кажем, че душата също беше в собствения си свят преди да се свърже с тялото. Светът на душите (āлем-и ервāх) е повисокопоставен от āлем-и мисāl. Когато душата влезе в тялото и се влюби в него, тя слезе в този свят на материята. Тя няма нищо общо с āлем-и мисāl. Както душата не е имала връзка с āлем-и мисāl преди да се свърже с тялото, така и няма да има нищо общо с него след като свърши нейната връзка с тялото. Само от време на време, когато Аллāху теāлā пожелае,

някои състояния на душата се виждат в огледалото на този свят. Оттук се разбира дали нейните състояния са добри или лоши. Кешфове и сънищата се появяват по този начин. Друго събитие, което се е случвало много пъти, е че човек вижда образите в āлем-и мисāl преди да престанат да функционират сетивата му. Когато душата се отдели от тялото, тя се извисява ако е добра или слиза надолу ако е лоша. Между нея и āлем-и мисāl няма връзка. Āлем-и мисāl е свят, който се вижда, а не е свят, в който има същества. Има два свята, където има същества. Това са āлем-и ервāх и āлем-и еджсād, т.е. светът на душите и материалният свят. Онези неща, които се намират в тях, не са единствено образи – те самите съществуват също. В āлем-и мисāl, от друга страна, няма никакви същества. Той е само като огледало за съществата в āлем-и ервāх и āлем-и еджсād. Когато сънува, човек вижда мъките и болките в āлем-и мисāl. Той вижда образа на мъчението в āлем-и мисāl, което е заслужил. Тези неща му биват показвани, за да се събуди от неханието и да се съвземе.

Мъчението в гроба не се състои от виждане на образите в āлем-и мисāl, както става по време на съня. Гробното наказание не е като съня. То не е образа на мъчението, а е самото мъчение. Освен това, дори да се каже, че болката, която се изпитва на сън е самата болка, то тя е като другите болки в земния живот. Гробното мъчение, от друга страна, е от болките на отвъдното. Тези две болки не си приличат изобщо, защото земните мъки са нищожни в сравнение с āхиретските. Нека Аллāху теāлй да ни опази от тези мъчения! Ако една искра от мъчението в отвъдния свят дойде на земята, тя ще изгори и унищожи всичко. Да се мисли, че гробното мъчение е като болките, които се изпитват на сън, е следствие от неразбиране на мъчението в гроба. Тя се появява, когато се бърка самата болка с нейния образ. Това грешно предположение може да бъде породено и от мисълта, че мъките в следващия свят и светските мъки са едни и същи. Това е твърде грешна представа – неправилна и дефектна – това е очевидно.

Въпрос: В 42-о знамение на сūra Зумер се казва по смисъл: **“Аллāху теāлй отделя душата на човек от тялото му по време на смъртта, а на онези, които не са умрели – в съня.”** От това знамение става видно, че както душата на човек се отделя по време на смъртта, така се отделя и по време на съня. Следователно, как може да е правилно твърдението, че мъките в съня са като светските мъки, докато мъченията в гроба са като болките в следващия свят?

Отговор: Раздялата на душата от тялото по време на съня е като веселото напускане на родината от страна на човек, който отива на пътешествие, за да се весели. Този човек ще се върне в дома си щастлив. Мястото за пътешествие на душата е āлем-и мисāl. Има интересни и приятни неща, които ще види в този свят. Не е така случаят, когато душата напуска тялото по време на смъртта. Това напускане е като на човек, който напуска родината си, която е опустошена и къщите ѝ са разрушени.

Именно поради тази причина, душата не изпитва болка и страдание, когато се отделя от тялото по време на съня. Напротив, тя изпитва щастие и спокойствие. За разлика от това, при раздялата по време на смъртта се изпитват големи болки и трудности. Родината на спящия човек е светът. Към него прилагат земните дела. От друга страна, светът на умиращия човек рухва и той се преселва в отвъдното. Към него прилагат āхиретските дела. Ето защо в един хадīs [предаден от Дейлемī “рахметуллāхи алейх”] се казва: **“Когато човек умре, за него наставка Къймет.”**

Внимавайте да не се отклоните от вярата на ехли суннет, предадена от суннитските учени, като се поддавате на кешфове в въображението и нещата, които се виждат в āлем-и мисāl. Нека Аллāху теālй да възнагради премного тези велики учени за тяхната работа! Не се доверявайте на сънищата и илюзиите, защото без да се следва тази група, която ще се спаси, е немислимо спасението от мъките на āхирета. Тези, които искат да бъдат спасени в Съдния ден, трябва да се откажат от собствените си мисли и да направят всичко възможно, за да следват тези големци. [Хиляди книги, разкриващи правилната вяра на учените на ехли суннет, са били написани на всички езици. Сред тях арабската книга “Емālй касйдеси” и нейното арабско разяснение “Нухбе”, и персийската книга “Турпуштй рисālеси” са известни. Много полезни са турската книга “Биргивй васийетнāмеси” и касйдата “Ехли суннет” на Хюсеин Хилми Ъшък. Тази касйда е поместена във “Фāидели Билгилер” и “Джевап Веремеди”.] Задачата на пратеника е да каже това, което знае. Виждайки отпуснатостта във вашите писания, аз се изплаших много, че ще се подведете от илюзиите и ще бъдете въввлечени в бедата на изоставяне на пътя на тези големци, и ще бъдете отвлечени от потока на вашите кешфове. Ние се осланяме на Аллāху теālй от злините на нашите нефсове и поквареността на делата ни. Шейтāнът е нашият голям враг. Трябва да бъдете много внимателни, за да не ви отклони от правилния път! Не измина дори година откакто се разделихме. Какво стана с вашата стрикност в следването на Сунната на Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” [т.е. на пътя, показан от учените на ехли суннет] и делата, които показвах, че единственият начин за спасение е придържането към пътя на тези големци? Колко бързо сте ги забравили! Вие се влачите зад илюзиите си. Аз разбирам, че срещата ни ще закъснее много. Трябва да устроиш живота си по такъв начин, че надеждата за спасение да не изгасне! О, Господи! Съжали ни! Благослови ни с добри дела! Селям да бъде от нас за тези, които са на прав път.

Това писмо е написано до мирзѧ Убейдуллах от страна на Мухаммед Ма'сѹм “куддисе сиррух”. То подчертава необходимостта от даване на наставление и важността на джихада.

Някои хора предполагат, че тасаввүф означава да се грижи човек само за собствените си дела и да не се занимава с никого. Това не е вярно. Тази мисъл е причина за отваряне на рана в исляма. Чудя се, онези, които говорят по този начин, за кого се сещат като се каже тасаввүфски учен? Ако се сещат за големците, които са свързани към пътя на Ебѹ Бекр Съддѹк “радияллѧху анх”, то да знаят, че в техните книги е написано, че пътят на тези големци се състои в следване на Сунната и отбягване на бид'атите. От друга страна, емр-и ма'рѹф (повеляване на повелените от исляма неща), нехй-и мункер (възбраняване на забранените от исляма неща), бугд-и филлях (необичане в името на Аллах) и джихад фй себйлиллях (джихад в името на Аллах) са от суннетите на Пророка ни “салляллѧху алейхи ве селлем”, а дори от вѧджибите и фарзовете на исляма. Следователно, неизпълняването на емр-и ма'рѹф е равносилно на напускане на пътя на тези големци. Ето защо, имѧм Мухаммед Бехѧеддйн Бухѧрй “куддисе сиррух”, който е един от тях, е казал: “Нашият път се състои от следване на урве-и вускѧ, т.е. на пътя на Расѹлюллах “салляллѧху алейхи ве селлем” и дирите на неговия Есхѧб.” Поради тази причина, малко дело, което е сторено, следвайки този път, носи голяма печалба. Този, който се отделя от този път, попада в големи опасности. Ако тасаввүфът се състоеше от изоставяне на емр-и ма'рѹф, Мухаммед Бехѧеддйн Бухѧрй “куддисе сиррух”, който е един от големците в тасаввүфа, не би направил емр-и ма'рѹф на своя учител Сеййид Емир Гилял “рахметуллѧхи алейх”. Макар, че е израз на неблагоприличие за един ученик да се меси в делата на своя учител, той пак е направил емр-и ма'рѹф. Събрал е учените на Бухара и в присъствието на всички е доказал, че не е приемливо в исляма да се повтаря името на Аллѧху теѧля на висок глас. Обяснил на своя учител значението на отбягването на това. Тѹй като е бил много набожен и влюбен в правдата, неговият учител приел думите му и се отказал да го прави. Тасаввүфските учени са написали хиляди книги, за да съобщят нещата, които ще карат хората да постигнат спасение или ще ги вѧвлекат в гибел. Какво изразяват тези дела, ако не емр-и ма'рѹф? Хѧдже Му'йнуддйн Чештй, един от големците в тасаввүфа, е бил посъветван от своя учител със следните неща: “Пътят на Приятеля е много тѹнѹк и опасен. Съветвай всички и ги информирай за опасността!” Защо Шейх-и екбер Мухйиддйн Арабй “куддисе сиррух” е забранявал суфиите по негово време да слушат музика и танцуват, докато е бил онзи, който е разпространил (знанието за) вахдет-и вуджѹд по цял свят? Някои от тях се подчинили на него и се отказали, докато други не се подчинили и не спрели да вършат това, но в крайна сметка признали вината си. [Написано е в “Хадйика” и книгата “Хедиййе” на Ехй Челебй, че: “Фарз е да се прави

емр-и ма'рӯф, но е необходимо да се отбягва онзи, който довежда до фитне.”]

Гавс-и самедāнī сеййид Абдулкāдир Джейлāнī “куддисе сиррух” дава подробна информация за емр-и ма'рӯф в книгата си **“Гунйет-ут-тāлибīн”**. На едно място той казва: “Да предположим, че един човек вижда някой друг да върши грях и знае, че има вероятност да пострада ако се опита да го възпре от това. В този случай дали ще бъде джāиз да го възпре? Да, това ще бъде джāиз според нас. Дори ще бъде много ценно. Той ще бъде възнаграден сякаш се е борил с неверниците заради Аллāху теāлā. Особено ако се прави за спасяване на пострадалите от гнета на жестоки управници или за разпространение на вярата, когато неверието е обхванало страната. Учените също съветват да се изпълнява емр-и ма'рӯф в такива моменти.” Ако големците сред евлиите и имāмите на тасаввуфа бяха пренебрегвали емр-и ма'рӯф и нехй-и мункер, щяха ли да ги напишат в техните книги и да обръщат такова голямо внимание на тях? Хазрети Абдулкāдир Джейлāнī казва: “Нещата, които са съвместими с Корāна, хадīsите и разума, се наричат ма'рӯф, а несъвместими мункер.” [В книгата **“Берйка”**, докато се обясняват греховете, причинени от езика, се казва: “Нещата, които са забранени от нас (āйетите и хадīsите) и с единомушието на муджтехидите, се наричат мункер.”] Всеки един от тях има две разновидности. Нещата от първия вид са очевидни. Знаят ги и учените, и обикновените хора. Ма'рӯф са фарзове, като изпълняване на петкратен намāз всеки ден, говеене през месец рамазан, даване на зекят и ходене на хадж. Мункер са харāми от рода на блудство, пиене на алкохолни напитки, кражба, джебчийство, плащане и вземане на лихва и др. Всеки мюсюлманин трябва да повелява онова, което е в първата група, и да възбранява онова, което е във втората група. Вторият вид мункери и ма'рӯфи са известни само на учените, като например в какво и как да се вярва в Аллāху теāлā. Нещата от този вид ги заповядват или възбраняват учените. Ако един учен ги е заявил, то онези, които не са учени, но имат сила да сторят това, могат също да оповестят тези знания. Мункерите от втория тип се състоят предимно от отклонения, отнасящи се до вярата. Всеки мюсюлманин трябва да се придържа стриктно към убеждението на ехли суннет и да отбягва неверните убеждения, т.е. заблудата и бид'атите във вярата. Човек, който не е учен в религиозното знание, не трябва да спори с ехли бид'ат (еретиците), трябва да се отдалечи от тях и да не ги поздравява. Той не трябва да ги посещава в щастливите за тях мигове, не трябва да извършва намāзите на техните погребения и не трябва да проявява милост към тях. Тъй като тяхната вяра е еретична, той трябва да знае, че усещането на неприязън към тях е вид поклонение (ибāдет). Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” в един хадīs-и шерйф казва: **“Ако човек погледне остро заради Аллах онзи, който има бид'ати т.е.**

отклонения във вярата или поклоненията, Аллāху теāлā ще изпълни сърцето му с вяра и ще го опази от страх.”

[В книгата **“Кенз-и махфй”** се казва: “Забранено бе да се живее на места, където невежеството и неморалността, т.е. бид’атите и греховете си ширят. Тези, които мигрират, за да опазят своята религия, са били благовестени с Дженнет. Вāджиб е да се мигрира от една улица, където не остане нито един праведен човек, и където покварата и бид’атите се увеличат, в друга улица, или от такъв град в друг. Ако мюсюлманите във всички градове биват нападани, те трябва да се преселят в друга ислямска държава. Ако няма такава страна, те трябва да мигрират в друга страна, където се зачитат човешките права и където поклоненията могат да бъдат изпълнявани свободно. Това е така, защото тези, които останат да живеят там [т.е. сред еретиците и грешниците] ще бъдат подложени на същата беда, която ще ги връхлети. В 25-о знамение на сūra Енфāl се казва по смисъл: **“Бойте се от фитнето и бедата, които заедно сполетяват онези, които угнетяват и тези, които не угнетяват.”**]

Фудайл бин Ияд “рахметуллāхи теāлā алейх”, един от големците в тасаввуфа, е казал: “Аллāху теāлā не приема поклоненията на тези, които обичат онези, които се ангажират с бид’ати в думите и делата, и изкарва вярата от сърцата им. Дори ако този, който не обича ехли бид’ат, да има малко извършени поклонения, надявам се, че Аллāху теāлā ще му прости. Ако на път срещнеш еретик, промени пътя си.” Отново той е казал: “Чувал съм от Суфян бин Уейне да казва: “Аллāху теāлā се разгневява на онзи, който присъства на погребението на еретик, докато той напусне погребението.” Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Ако някой човек изкара един бид’ат или извърши такъв, нека да бъде проклет от Аллāху теāлā, мелаякетата и всички хора. Нито фарзовете, нито нāфиле ибāдетите на такъв човек не се приемат.”** Тук свършват думите на Абдулкāдир Джейлāнй.

Ако пътят на софиййе-и кирām (тасаввуфските учени) се състоеше от това да не се месиш на никого, един от тях не би казал: “Когато не се извършва никяр сред софиййе (суфиите), няма да остане добро у тях.” Шейх-ул-ислям Хиревй Абдуллах Енсārй е казал: “Суфиите наричат никяр правенето на емр-и ма’рūф и нехй-и мункер.” [Писано е в **“Нефехāt”**, докато се говори за живота на Ебū Са’йд Харрāз, че големецът, който е казал: “Когато не се извършва никяр...” е Ебūл Хасен Али бин Мухаммед Музеййен.] Тези, които клеветат водачите на тасаввуфа, говорейки това, не мислят ли защо Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите са пълни с описания на наградите и мъченията в отвъдния свят? Човек, който вярва в тежките мъчения, подготвени за грешниците, няма ли да поиска да защити братята си по религия от тази опасност? Няма ли да му покаже пътя на спасение от горчивото мъчение? Ако има пропаст или огън пред един сляп човек, или ако някой друг човек е на път да пострада от някоя земна опасност, тези

хора (които твърдят горепосоченото) без съмнение ще ги предупредят и ще покажат пътя на спасението. Няма да ги оставят на произвола. Следователно, защо да не предупредят за мъчението в отвъдното, което е по-болезнено, тежко и безкрайно, и защо да не покажат пътя на спасението? От всичко това се разбира, че този човек, който не предупреждава другите и не показва правилния път, не вярва в мъчението на отвъдния живот и Съдния ден.

Ако Аллāху теāлā обичаше никой да не се меси на никого, Той не би изпратил пророци, не би оповестил религии, не би призовал хората към исляма, не би уведомил, че другите религии са грешни и не би унищожил с мъчение онези, които не са повярвали в предишните пейгамбери. Той щеше да остави всеки да прави каквото си иска, не би заповядал нищо на никого и не би измъчвал неверниците. Защо Аллāху теāлā заповяда на мюсюлманите [т.е. на ислямската държава] да изпълняват джихād срещу неверниците [тези, които пречат на хората да чуят за исляма и да станат мюсюлмани], докато в джихāда има мъки и смърт не само за неверниците, а и за мюсюлманите? По каква причина са изредени достойнствата на джихата, на държавите, които правят джихād, и на мъчениците в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите? Защо е заповядано да се нападат жестоките управници, които проявяват ислямска вражда? Защо е повелено да се причиняват неприятности на тях и да се воюва с тези създания на Аллāху теāлā? В действителност, Той повели на човек да е враг на своя нефс, и оповести, че нефсът е враг на Аллāху теāлā. Защо Той нарече джихād-и екбер (голям джихād) борбата с нефса и защо стори Неговите одобрение и близост да зависят от този джихād? Защо Аллāху теāлā не остави нефсовите на техния произвол? От това се заключава, че те са враговете на Аллāху теāлā. Той иска да се отмъсти на Неговите врагове. Поради Неговата безкрайна милост, Аллāху теāлā е изпратил първо пророци “aleyhimussalewātu wetteslīmāt”, а след това евлии и учени на тяхно място. С обявяване на Своите награди и наказания, посредством техните езици и писалки, Той не остави повод за извинение и оправдание. Никой не може да промени волята и обичая на Аллāху теāлā. Редът във вселената не може да бъде разрушен с думите на онези, които не знаят и не виждат истината. Ако Аллāху теāлā беше пожелал, Той би дарил с напътствие всички и би ги поставил в Рая. Но Той пожела в извечността да напълни Ада с хора и джинове. Онзи, който осъзнае величието на Аллāху теāлā, не може да Го пита за причината.

**Кой от страх може да продуми нещо,
Какво може да направи освен да се предаде?**

Тези, които следват Пророка, ще го последват и в призоваване на хората и при изпълняване на емр-и ма'рӯф и нехй-и мункер. Този, който не ги

прави, няма да го е последвал. Ако свирепите неверници не бяха врагове на Аллах, чувстването на вражда към тях (бугд-и филлях) нямаше да е фарз и нямаше да е първото нещо, което да сближава човек към Аллāху теāлā, и нямаше да е онова, което допълва вярата, и нямаше да е причина за спечелване на виляйета (приближеността към Аллāху теāлā) и постигане на доволството и обичта на Аллāху теāлā. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Най-доброто поклонение е да се обичат мюсюлманите, защото са мюсюлмани [т.е. заради тяхната вяра] и да не се обичат неверниците, защото са неверници [т.е. заради тяхното неверие].”** Когато Аллāху теāлā е попитал Мӯсā “алейхисселām”: **“Какво направи за Мен?”**, той е отговорил: “О, Господи, за Теб извърших намāз, говях, дадох зекят и споменах Твоето име многократно.” При това Аллāху теāлā е заявил: **“О, Мӯсā! Твоите намāзи са бурхāн (доказателство, разграничаващо истината от заблудата). Твоите оруджи са щит срещу Ада. Зекятът е сянка, която ще те опази от горещината на Съдния ден. Многократното споменаване на Моето име е светлина, която ще те опази от мрака в гроба и Съдния ден. Т.е., всички тези неща са полезни за теб, а какво направи за Мен?”** Мӯсā “алейхисселām” помолил: “О, Господи! Кажи ми делото, което е за Теб!” Аллāху теāлā е отговорил със знамението, чийто смисъл е: **“О, Мӯсā! Обича ли приятелите Ми заради Мен и прояви ли вражда към враговете Ми заради Мен?”** Така Мӯсā “алейхисселām” е осъзнал, че делото за Аллах е **хубб-и филлях и бугд-и филлях.**

Любовта изисква да се обичат приятелите на любимия и да се чувства вражда към враговете му. Тази обич и вражда не са по силите и желанието на онези, които обичат истински. Те се появяват от само себе си, без да се полага усилие за това. Приятелите на любимия изглеждат красиви, а враговете изглеждат грозни и лоши. По същия начин, любовта, която се случва в онези, които се поддават на красивите образи на земното, изисква същото. Ако онзи, който твърди, че обича, не стои далеч от враговете на своя любимец, той не се счита за правдив. Такъв човек се нарича мунāфик, т.е. лъжец. Шейх-ул-ислям Абдуллах Енсārī “куддисе сиррух” е казал: “Един ден Ебул-Хусейн бин Шем’ун обиди моя учител Хусрī. От този ден насам аз чувствам в сърцето си студенина към него.” Ще бъде подходящо тук да се спомене поговорката на големците: “Ако не се чувстваш обиден към човека, който е ранил твоя учител, то кучето е по-добро от теб.” Тези две условия на любовта са обявени в Корāн-и керīm и хадīs-и шерīфите. [Тези, които желаят, могат да прочетат персийския оригинал или арабския и турския превод на 29-о писмо.] Както се разбира от тези знамения, обичането на враговете на Аллāху теāлā отдалечава човек от Него. Докато човек не се отдалечи [от враговете], той не може да постигне близост [с приятелите]. Но това не трябва да води до вражда към Есхāб-и кирām, както става при някои хора (шиитите). Враждата трябва да бъде към

враговете. Враждата към приятелите е отхвърлена. Тъй като всички от Есхāб-и кирām са били удостоени с честта да постигнат компанията и присъствието на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”, и благословиния му поглед, лек за сърцата и душите, те са обичали един друг и чувствали вражда към неверниците. Всички те са били любимци на Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”. Враждата към дори един от тях може ли да бъде условие за постигане на любов към Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”? Тези, които смятат това, да не би да имат предвид враждата вместо любовта?

Въпрос: Тези от евлиите “каддесаллāху теālй есрāрехумул’азйз”, които вярват във вахдет-и вуджӯд, са казали: “Всичко в този свят е огледало, отразяващо Аллāху теālй. Във всички тях не се вижда нищо освен свършените качества на Аллāху теālй. Следователно, ние трябва да приемаме всичко за добро, да обичаме всичко и да не смятаме нищо за лошо. Казано е, че не съществува абсолютно зло на света!”

[Пантеистичната философия на холандския философ Спиноза се основава на плагиатство от книгите на мюсюлманите по вахдет-и вуджӯд.]

Отговор: В Корāн-и керйм е повелено ясно да не се обичат неверниците, да се чувства от сърце вражда към тях, а към харбиите (граждани на държави, които са във война с ислямска държава) да се проявява остро поведение и да се воюва с тях. В това не може да има съмнение. Без значение какви са неверниците, за нас е фарз и крайно наложително да следваме Корāн-и керйм. Нашата работа е с насс, а не с фусс. [Т.е. нашата работа е с Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, а не с книгите на евлиите. Например, кешфове на Хазрети Мухйиддйн-и Арабй, които са в противоречие с насс (Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите), не може да бъдат доказателства за нас.] Спасението от Ада в Съдния ден и постигането на вечно спасение зависи от насс, а не от фусс. Въобразявките, сънищата, кешфове и вдъхновенията в сърцата на евлиите не може да заемат мястото на насс. Онези, които имат грешни кешфове или вдъхновения, са длъжни да опитат да адаптират себе си към насс и да действат според него, дори той да не съвпада с тяхните съвест и кешф. Те трябва да се молят на Аллāху теālй непрекъснато, за да възникнат правилни кешфове и очите на сърцата им да се украсят с праха на краката на пророците. Също така, нека да кажем и това, че тези евлии, които признават вахдет-и вуджӯд, разделят съществата на степени. Те казват, че всяка степен има различни състояния и закони. Не игнорират законите на кесрет (множество, създания) [т.е. не пропускат да следват исляма], които са в основата на исляма. Знаят, че отказването на това е равносилно на напускане на исляма. Тъй като извършването на емр-и ма’рӯф и приемането на грешниците и неверниците за лоши е от правилата на кесрет, както и останалите правила на исляма, те знаят, че онези, които ги игнорират, са мулхиди и зъндъци. Също така, тези, които казват, че няма

абсолютно зло, трябва да кажат, че има зло в едно отношение. Тъй като ние трябва да знаем неверниците за лоши и да ги отбягваме, това зло в едно отношение е достатъчно.

Тези, които познават вахдет-и вуджӯд, не ядат отрова. Те не позволяват и на другите да ядат. Те убиват скорпионите и змиите и казват на другите да се пазят от тях. Те обичат онези, които се подчиняват на тях и не харесват тези, които не ги слушат. Джелиледдйн Рӯмӣ “куддесе сиррух”, който е един от големците на тези, които познават вахдет-и вуджӯд, казва следното в “Месневӣ”:

**В момента виждам онзи, който не вярва в това,
с главата надолу в Ада.**

Тези големци искат и предпочитат вкусните храни, превъзходните питиета, изящните платове, докосващите гласове, благоуханните аромати, красивите пейзажи и приятните образи пред безвкусните и грозните. Те защитават и се грижат за тези, които са близки с тях, и пазят тях и самите себе си от опасности. Те избират полезните неща и отбягват вредните такива. Те се опитват да получат това, от което се нуждаят. Те образуват децата си. Консултират се с други за важните си дела и не оставят техните дъщери и жени да излизат без да бъдат забулени, и не позволяват на другите да ги доближат. Те пазят децата си от лошите приятели. Те наказват угнетителите и враговете и предупреждават болните да се пазят от вредни храни. Това вахдет-и вуджӯд ли е или кесрет-и вуджӯд? Следователно, достойно и разумно ли е опитът за бягство от задълженията като раби към Аллāху теālй, чрез изтъкване на правилата на вахдет-и вуджӯд, и да се избягва спазването на правилата на кесрет по въпроси, отнасящи се до отвъдния живот (при условие, че е фарз) и да се спазват онези, които се отнасят до делата, свързани с този долен земен живот (при условие, че това е мубāх)? Причината за това е неверието в законите на исляма, пророците, Сетния ден и мъченията и богатата в него. Религиозността и стриктността в следването на правилата на исляма проличава ясно от книгите на тези от тях, които познават вахдет-и вуджӯд и притежават правилни състояния. Баща ми, който беше моят учител и причина за моята поява на света и щастие, беше много внимателен, докато изпълняваше абдест, тахāрет (почистване) и намāз. Стриктно спазваше техните едеби (мустехаби) и казваше: “Научих тези неща, виждай ги от баща ми. Не е лесно да се научат от книгите как да се спазват всички едеби, заедно с тънкостите в тях.” Баща му, дядо на този факир, беше човек на вахдет-и вуджӯд и беше ненадминат āриф в ма’рифетите на книгата Фусус. В същото време, той беше перфектен в спазване на ахкя̀м-и ислямийе. Той казваше, че е научил това поведение от своя учител хазрети Рукнеддйн Чештӣ, като е видял от него. Той е бил един от големците на вахдет-и вуджӯд и въпреки че състоянията и кешфовеите надделявали над него, за всички е било известно, че той е бил свършен в

следването на исляма. Хазрети Убейдуллах Ахрър е бил склонен към вахдет-и вуджӯд, но е бил ненадминат в спазване на повелите на исляма. Той често е казвал: “Ако аз бях шейх, нито друг шейх нямаше да може да намери ученик за себе си, но на мен ми бе повелено да разпространя исляма, а не да стана шейх.” Шейх-и екбер Мухйиддин Арабӣ е бил сәхиб-и иснәд (думите му били доказателство) в науката хадїс и е достигнал степената на иджитхад в науката фикх. Той е казвал: “Със заповедта на Пророка ни “саллялләху алейхи ве селлем” **“Правете своята равностетка преди да са ви я направили”**, някои шейхове подлагат на равностетка сами себе си всеки ден и всяка нощ, за това, което са направили. Аз ги надминах в тази равностетка и претеглям това, което мисля, наред с делата ми.” Султән-ул-әрифйн Баязид-и Бистәмӣ и Сеййидуттәифе Джунейд-и Багдәдӣ, които може да се приемат като основатели и водачи на вахдет-и вуджӯд, адаптирали себе си, от главата до петите, на исляма. Когато Баязид е извършвал намәз, хъркането на гърдите му се е чувало. Всеки знае за думите на Халләдж-и Мансӯр. Заедно с това, той е извършвал хиляда рекята намәз всеки ден и всяка нощ, а през нощта на деня, когато е бил езекутиран, изпълнил пет стотин. [В **“Ма’рифетнәме”** се казва: “Евлиите имат две отличителни черти: уважение към повелите на Алләху теәлә и милост към Неговите създания.”]

Учудващо е, че някои от тези, които казват, че ние не трябва да се месим на никого и да не посягаме на ничия съвест, завързват близко приятелство с неверници, като евреи, джукии, брамини, мулхиди, зъндъци, арменци, [муртеди] и вероотстъпници, които са се отклонили в различни пътища. В същото време, те наричат изостанали и фанатици ехли суннитските мюсюлмани, които следват пътя на Расӯлюллах “саллялләху алейхи ве селлем”, и чувстват вражда към тези истински мюсюлмани, които са постигнали честта да бъдат благовестени с хадїсите **“Само те ще се спасят от Ада”** и **“Това са само тези, които следват моя път и пътя на Есхәба ми.”** Докато се сприятеляват с неверниците, те чувстват наслада от унизяване и унищожаване на тези истински мюсюлмани. Какъв вид е този вахдет-и вуджӯд, че те чувстват вражда към онези, които следват пътя на Мухаммед “алейхисселәм”, който е милост за световите, като същевременно са приятели с неверниците, към които Корән-и керїм заповядва да се чувства враждебност? Това не е ли чисто неверие и ислямска вражда?

Колко много усилия са полагали пророците, Есхәб-и кирәм, Тәби’йн и Селеф-и сәлихйн “радиялләху анхум еджма’йн”, за да изпълняват емр-и ма’рӯф и нехй-и мункер. Колко мъки и трудности са изтърпявали за тази кауза. Ако беше нещо добро в религията никой да не се меси на никого, то не би било казано, че отричането на греха от сърце е признак на вяра. Ето защо в един хадїс-и шерїф е казано: **“Възпрете с ръка грешника от вършене на грех. Ако не ви стига сила за това, предотвратете чрез**

думи. Ако не може да направите и това, не харесвайте (не одобрявайте това дело) със сърцето си! Това е най-ниската степен на вярата (ймāн).” Ако беше добро дело да не се изпълнява емр-и ма’рӯф, āбидът (човек, който върши много поклонения), който не е правил емр-и ма’рӯф на племето си, нямаше да бъде унищожен заедно с тях. По този случай се казва следното в един хадīs-и шерїф: “Аллāху теāля̄ заповяда на Джебрāйл “aleyхисселām” да унищожи един град в земята. Когато Джебрāйл му каза: “О, Господи! Един Твой раб в този град не е въстанал срещу Теб дори за миг. Той винаги се подчинява и върши поклонения”, Аллāху теāлям̄у отвърна: “Унищожи го заедно с другите, защото той нито веднъж не промени изражението на лицето си, когато видя грешниците.”

Въпрос: На 108-о знамение на сӯра Мāиде се казва по смисъл: “О, вярващи Мои раби! Пазете себе си! Не ще ви навреди онзи, който се е заблудил, ако сте на правия път.” Ако кажем, че тук не се позволява да се прави емр-и ма’рӯф, това правилно ли е?

Отговор: За да се намери правилния път, споменат тук, също е необходимо да се направи емр-и ма’рӯф и нехй-и мункер. С други думи, Аллāху теāля̄ в този āйет казва по смисъл: “О, вярващи Мои раби! Не ще ви навреди онзи, който се е заблудил, след като изпълните поклоненията, които повелих и извършите емр-и ма’рӯф и нехй-и мункер.” Написано е в книгите кога и защо това знамение е било разкрито, и са изредени много āйети и хадīsи, в които се заповядва да се прави емр-и ма’рӯф и нехй-и мункер.

Въпрос: Пътят на пророците се състои от емр-и ма’рӯф и нехй-и мункер, и джихād с неверниците. Пътят на евлиите не се ли състои от незасягане на ничия съвест?

Отговор: Тези неща са фарзове, повелени с насс. Заповедите са за всеки, а не за някои хора. Пророците, евлиите, учените и невежите са равни в извършване на заповедите. Нека да повторим пак, че спасението от Ада и постигането на безкрайно блаженство зависи от следване на пророците. Каквото и да получават евлиите в името на виляйет, любов, ма’рифет и курб-и иляхй, те ги печелят чрез следване на пророците. Всичко различно от този път е път на заблудата и шейтāна. Абдуллах ибни Мес’ӯд “радияллāху анх” е казал: “Един ден Пророкът “салляллāху алейхи ве селлем” начерта права линия за нас и каза: “Това е правилният път, който води човек до задоволството на Аллāху теāля̄”. След това нарисова криви линии като рибни кости от двете страни на тази линия и каза: “И това са пътищата, които шейтāнът е отклонил.” Следователно, ако човек иска да ходи по правилния път, без да следва пророците, със сигурност ще се отклони в кривите пътища. Ако той спечели нещо от това, то ще бъде истидрāдж, т.е. ще свърши в загуба и вреда. Убейдуллах Ахрār “куддисе сиррух” е казал: “Ако ми дадат всички кешфове и състояния,

които идват в сърцето, но не украсят сърцето ми с вярата на ехли суннет, ще знам, че съм погубен и съсипан. Ако ми пратят всички беди, но удостоят сърцето ми с вярата на ехли суннет вел джемā'ат, изобщо няма да страдам.” Ако състоянията и кешфове, които се случват на евлиите, се появят, когато се следва Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”, това ще стане като светлина върху светлина и фините тайни на исляма ще започнат да се разбират. Всички от Есхāб-и кирām “радияллāху теālā анхум еджма'йн”, селеф-и сāлихйн и големците в тасаввуфа са били в това състояние. Двете пътища в тасаввуфа, които се наричат нубувветски и виляйетски път, са всъщност един единствен път, показан от исляма, защото и двата правят човек да постигне съвършенство, при условие, че се следва Пророка “салляллāху алейхи ве селлем”. По същия начин, правилни са и думите “Пътищата, които водят човек към доволството и ма'рифета на Аллāху теālā са колкото вдишванията на създанията”, защото има път който води всеки образ към неговата същност, и всички създания имат различно айн-и сāбите, т.е. мебде-и теаййун, с други думи, за всяко същество различни имена на Аллāху теālā стават причина за създаване и поддържане в съществуване. Постигането на съвършенство чрез всички тези пътища зависи от следване на ахкām-и ислямийе. Този, който се отклони от исляма, спира да напредва или напуска пътя, с други думи, началото на всички пътища е ислямът. Това означава, че ислямът е като ствола на едно дърво, а всички тарйки (пътища) са като негови клони, тъкани, издънки, листа и цветове.

[Емр-и ма'рӯф може да се извърши по два начина. Еденият от тях е чрез слово, писания и всякакви медии. Въпреки това, фитне може да се породи с този метод ако извършителят няма достатъчно знания или не се съобразява със състоянието на отсрещния човек, традициите и законите. Другият подход е да се бъде примерен човек в поведението, чрез следване на високия морал на исляма. В днешно време, усмихнатото лице, милото поведение, ненакърняването на ничий имот и чест, спазването на законите и плащането на данъците и задълженията е най-ефективният и полезен метод за преподаване на исляма на другите. Поради тази причина се казва, че човек говори по-добре с поведението си отколкото с думи. Както се вижда, да се живее според красивия морал на исляма е най-добрият начин за извършване на емр-и ма'рӯф и нехй-и мункер. Това е равносилно на изпълняване на важен фарз и е ибāдет (поклонение). Тасаввуф е пътят, чрез който човек постига ихляс в поклоненията си към Аллāху теālā и добър нрав. Човек научава този път от муршид-и кямитите. Всяка наука има свои специалисти. Човек се учи на наука от нейния специалист. В науката тасаввуф специалисти са муршид-и кямитите. Специалистите в другите науки не се наричат кямил (съвършени).]

Това писмо, написано до Мухаммед Мурād, дава наставления и хвали вера' и таквā.

Хамд да бъде на Аллāху теāлā и селям за избраните и обичани от Него раби! Страхувам се, че моите скъпи приятели биха могли да бъдат измамани от украсените грехове на земния живот. Чувствам се притеснен мислейки, че те като деца биха се поддали на техните красиви и сладки образи. Изпитвам силно безпокойство, че с хрумване на прокълнатия дявол [и шейтāните сред хората] те биха могли да прескочат от мубāхите в съмнителните неща, и после от съмнителните в забранените, и така да изпаднат в срамно състояние пред техния Собственик. Необходимо е редовно да се прави тевбе и истигфār. Нещата, които са харām или съмнителни, трябва да бъдат приети като убийствени отрови. Стих:

**Накратно, искам да ти кажа само, че
къщата е твърде украсена, а ти си дете.**

Проявявайки щедрост и милост, Аллāху теāлā е сторил много неща мубāх (позволени) за Своите раби. Колко нещастни и жалки са тези, които не се задоволяват с мубāхите заради болните си души и развалени сърца, и напускат пределите на заповедите на исляма и протягат ръка към съмнителните и забранени неща, оставяйки неизчерпаемите мубāхи. Необходимо е да се спазват границите на исляма и да не се отива навън. Има много хора, които изпълняват намāз и говеят заради обичая и навиците. Но онези, които съблюдават границите на исляма и обръщат внимание да не попаднат в харāmите и съмнителните неща, са много малко. Онова, което разграничава тези, които се покланят правилно и искрено (с ихляс) от онези, които го правят като обичай и без искреност, е спазването на заповедите на Аллāху теāлā, защото искреният и неискреният намāз и орудж не се различават погледнато външно. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Основата на вашата религия е вера’”**. В друг хадīs-и шерīф се казва: **“Нищо не може да се сравни с вера’.”**

[Докато обяснява условията, на които трябва да отговаря имāmът, Ибни Абидйн казва: “Отбягването на съмнителните неща се нарича вера’. Въздържането от харāми се нарича таквā. Въздържането от повечето мубāхи, от страх да не се извърши нещо съмнително, се нарича зухд.” В края на книгата **“Хадїка”** пише: “В наше време стана трудно да се постигне вера’ и таквā. Понастоящем притежатели на таквā са тези; които пазят сърцата, езиците и другите органи от харām; не измъчват хората и животните; не карат други да работят за тях без пари и приемат, че всичко, което принадлежи на другите, е техен халял имот. Даден (конкретен) имот трябва да се приема за халял, освен ако за него не се знае със сигурност, че

той не е откраднат, придобит чрез лихва [хазарт, подкуп], гнет и измама. Това е така дори и конкретният човек да е известен с това, че придобива своя имот чрез тези харām неща. Когато (такъв човек) ти даде този конкретен имот (за който не знаем по какъв начин е придобит), допустимо е да се приеме, дори да е мулк-и хабīs (нечист имот). Ако за дадения имот е известно, че е харām със сигурност, то в никакъв случай не ще бъде позволено да се вземе. Ако човек смесва харām имоти, взети от различни хора, един с друг и със своя халял имот, или с неща, които са му поверени, и ако човек не може да отдели халял имота от харāmите, тази смес става негова собственост, която се нарича мулк-и хабīs (мръсен имот). Ако той е в състояние да разграничи харām имота (стоките, материалните придобивки), които са от харām, той трябва да ги върне на техните собственици или на техните наследници. Но ако не е в състояние да направи това, той трябва да ги възстанови. Компенсацията е възможна чрез даване на подобен имот от халял собствеността (на човека, който плаща), от която дава зекят. Ако не разполага с такъв (подобен, равен) имот, той следва да заплати стойността на имота в момента, когато е бил отнет. Преди компенсация не е позволено да се използва мръсния имот, защото не е пълна собственост (не се притежава в пълния смисъл на думата). Не се дава зекят от имот, който не е пълна собственост. След възстановяване, става мубāх да се използва. [Следва да се даде и зекят за него. Но в случай, че знае кой е собственикът, никой не може да го използва, преди да възстанови (компенсира), не може да дава милостиня и подарък. И не може да го причислява към нисāба за зекят. Ако човек не знае за собственика или неговия наследник, за него става вādжиб да даде като милостиня целия харām имот и частта, която е хабīs (мръсна, смесена). Ако собственикът се появи по-късно (или се узнае кой е), неговият имот трябва да бъде възстановен (компенсиран) също.] Ако той даде това имущество от харām на друг чрез продажба, подарък, отдаване под наем, даване на заем, изплащане на дълг или който и да е друг начин, за отсрещния не е джāиз (позволено) да вземе това ако знае, че е от харām със сигурност. Ако един беден човек, на когото си дал това имущество от харām под формата на милостиня, ти подари този имот, може да го използваш също. Не е допустимо да се взема мулк-и хабīs, когато собственикът е известен, както под формата на милостиня и дарение (подарък), така и чрез закупуване или отдаване под наем. Мулк-у хабīs няма да стане халял чрез тези методи. Ако едно лице е получило имущество, което е от харām и чийто собственик е известен, пари например, той трябва да го върне обратно. Ако собственикът е неизвестен, той трябва да бъде даден на един беден човек като милостиня. Ще бъде грях да го даде на някой друг. Не е допустимо на никого, с изключение на бедните, да приемат такова имущество. Има учени, които казват, че само наследникът може да наследи имот, за който се знае, че е от харām. За улеснения в покупко-продажбата е дадена фетвā

според иджитхāда на имām Керхй. Съответно, след като договорът за продажба е бил извършен без да се покаже с кои пари ще се извърши, стоката, закупена с пари (след това), за които се знае със сигурност, че са от харām, ще стане халял и чиста. Въпреки това, ако споразумението е направено, показвайки пари, за които е известно, че са от харām или са поверени от друг човек, и ако се дадат тези пари после, то купеното ще бъде харām. Ако купувачът покаже определени пари, но даде други или покаже други пари, но даде пари от харām, то купеното няма да е харām и мръсно.” Ибни Абидйн “рахметуллāхи теāля алейх”, обяснявайки кражбата, казва: “Гасб (кражба) означава да се отнеме нечий имот със сила или да се отрече нещо поверено. Гасбът е тежък грях. Ако настъпят някои промени с откраднатия имот, собственикът може да поиска да се даде имота и да се изплати стойността на тази промяна (да се изплати щетата), или да иска само стойността му. Крадецът трябва да го върне на мястото, където е откраднал. След компенсация е допустимо за крадеца да използва имота, но печалбата, която ще получи от продажбата на това, няма да е халял. Печалбата трябва да се дава като милостиня. Ако стоките присвоени от различни хора се смесят един с друг, или със собствеността на крадеца, и ако те не могат да бъдат разделени (разграничени), всички те ще станат мулк-и хабйс (мръсен имот) на крадеца. Но няма да е халял да ги използва докато не компенсира (изплати щетата). Чрез компенсация крадецът не може да се спаси от греха за кражба.” В разяснението на книгата “Дюрер”, Шернблāй казва: “Ако угнетителят смеси откраднатите стоки със собствените си стоки, те стават негова собственост. Ако неговото халял имущество, след погасяване на щетите на ощетените, надвишава границата нисāб, за него е необходимо да даде и зекят преди компенсацията. Ако сместа е в размер на нисāб, но няма собствен халял имот, който след компенсация да достигне до нисāб, за него не е необходимо да заплати зекят.”]

Въпреки, че нашите тамошни любимци са пристрастени към вкусната храна и красивите дрехи, истинската наслада и полза обаче е в това, което притежателите на вера’ (онези, които наред със забранените отбягват и съмнителните неща) ядат и носят.

Стих:

**Този, който дава “онова” на притежателите на постове,
дава “това” на притежателите на вера’.**

Разликата между “онова” и “това” е огромна, защото Аллāху теāля не харесва “онова”, а обича “това”. Освен това, в Съдния ден равносметката за “онова” ще е трудна, а за “това” лесна. О, Господи! Смили се над нас! Не ни отделяй от правилния път!

43-Втори том, 66-о писмо

Това писмо е написано на арабски език до Хън Хънън “рахметуллāхи теāлй алейх”, един от управниците в Индия. Дава информация за тевбе (покаяние), инāбет (правене на покаяние, след като човек се включи в пътя на един евлия), вера’ и таквā.

Започвам писмото си с Бесмеле. Т.е., за да мога да напиша това писмо, аз се доверявам на Аллāху теāлй, Който е толкова милостив и щедър. Всеки хамд, всяка благодарност е Негово право. Аз пращам селям на добрите хора, които Той е избрал и обича. Нашият ценен живот преминава във вършене на грехове, правене на грешки и безполезни неща. Ето защо, ще бъде добре за нас да говорим за тевбе, свеждане на глава пред Аллāху теāлй, вера’ и таквā. Аллāху теāлй в 31-о знамение на сūra Нūr казва по смисъл: **“О, вярващи! Покайте се всички пред Аллах! С покаяние може да се спасите.”** Той в 28-о знамение на сūra Тахрīm, който се намира в края на 28-и джуз, казва по смисъл: **“О, избраници, които сте повярвали! Върнете се към Аллāху теāлй! Покайте се искрено, т.е. не нарушавайте покаянието си! С такова тевбе вашия Господ може да ви прости и да ви въведе в Дженнети, пред чиито дървета и палати реки текат.”** В 120-о знамение на сūra Ен’ām се казва по смисъл: **“Изоставете и явния грях, и скрития!”** Фарз-и айн е за всички да се покаят за греховете си. Никой не може да избяга от покаянието. Как може някой да избяга, при условие, че всички пророци “aleyhimussalevāt vetteslīmāt” са правили тевбе? Мухаммед “aleyhi ve aleyhimussalevāt”, който е последният и най-велик от всички, е казал: **“В сърцето ми се появяват завеси [които стават пречка за идване на божествените сияния]. Затова казвам истигфār седемдесет пъти всеки ден.”** Ако няма човешки права в извършения грях, т.е. ако той е само между него и Аллāху теāлй, например прелюбодеяние, пиене на алкохол, слушане на музикални инструменти, гледане на чужди жени, държане на Корāн-и керīm без абдест, отклоняване в заблудени вероубеждения [като шиитите, нусайритите и вахабитите] и др., те могат да бъдат опростени с покаяние и истигфār, изпитване на срам за постъпката спрямо Аллāху теāлй и искане на прошка. Ако човек е пропуснал един от фарзовете без извинение, той трябва да го навакса, за да бъде опростен.

[Написано е в книгата “Тергīb-ус-саят”, че: “В един хадīs-и шерїф се казва: **“Ако един човек, без никакво извинение, изпълнява намāз след като е изтекло неговото време, ще гори осемдесет хукбета в Ада. Едно хукбе е осемдесет години. Една година е равна на триста и шестдесет дни, а всеки един ден е равен на осемдесет земни години.”** След изтичане на всяко време, необходимо за наваксване на пропуснатия намāз, грехът на този един намāз се увеличава многократно. Ако това са няколко намāза, положението ще се утежни съвсем. Пропуснатите намāзи, независимо по какъв начин, трябва да се наваксат в най-скоро време, да се

прави тевбе за прошка и да се моли много. Човек, който не изпълнява намаз, трябва да трепери и да се топи пред величието на Аллāху теāлā.

Заповедите на Аллāху теāлā се наричат фарзове, а забраните харāми. Извършването на фарзовете и отбягването на харāмите се нарича правене на поклонение (ибāдет). Аллāху теāлā обича тези, които правят поклонения. Той декларира в Корāн-и керīm, че такива раби ще ги въведе в Рая и ще им даде безкрайни благословии. Корāн-и керīm е словото на Аллāху теāлā, а не човешко слово. Човек, който извърши харām, ще гори в Ада. Харāмите имат степени. Наказанието за тежък харām ще бъде по-голямо. Един от най-сериозните харāми е да не се изпълнява един от петкратните намази на време. Човек, който не вярва, че намазът е харām, става кяфир. Неверникът не е мюсюлманин. Той ще гори вечно в Джехеннема. Човек, който пропуска намаз поради мързел, въпреки че вярва в него, не става кяфир. Той се нарича фāсък. Грешникът също е мюсюлманин. Той ще гори в Ада за известно време, защото е извършил харām. Ако човек не е извършил определен намаз в рамките на предвиденото за него време, за него е фарз да го навакса. Ако той не го направи, ще гори в Ада осемдесет хукбета за всеки намаз. Нито едно друго поклонение или благо дело няма да го спаси от Ада. Единственото нещо, което ще го спаси, е да научи един фарз на друг мюсюлманин. Освен това, той трябва да извършва и пропуснатите намази, и да не е известен сред хората с вършене на харāми. Например, харām е за една жена да излиза на улицата с непокрита глава, коса, ръце и крака. Ако човек я възпре от вършене на харām чрез даване на наставление или на правилна книга, написана от ехли суннитски учен, всичките му грехове ще бъдат опростени. Но той самият не трябва да върши никакъв харām. Само на такъв човек ще бъдат опростени намаз дълговете за казā и ще се спаси от горене в Ада. Всички книги, публикувани от Хакйкат Китāбеви, са правилни.]

Ако има човешки права в греха, за правене на тевбе е необходимо да се изплатят те преждевременно, да се прости човек с ощетения, да му извърши добро и да се помоли за него. Ако човекът, чиито права са били ощетени, е починал, човек трябва да се помоли и да прави истигфār за него, и да изплати неговите права на наследниците му (да изплати щетата) и да прави добро на тях. Ако неговите деца и наследници не са известни, той трябва да даде пари, равни на щетата, на бедните и мискйните⁵ като милостиня, и да възнамери севāба от това да е за душата на ощетения човек. Али “радияллāху анх” е казал: “Ебӯ Бекр “радияллāху анх” е правдив. Аз чух от него да казва, че Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е заявил: **“Ако човек, който е извършил грях, се покае и**

⁵ Мискйн- Човек, който не притежава средства повече от необходимите за еднодневна издръжка.

изпълни абдест, и след това изпълни намāз, и каже истигфār за този грях, Аллāху теālй без съмнение ще му прости, защото Аллāху теālй в 109-о знамение на сūra Нисā казва (по смисъл): **“Който стори зло или себе си угнети, а сетне помоли Аллāху теālй за прошка, ще открие, че Аллāху теālй е много милостив и опрощаващ.”** В един хадīs-и шерїф се казва: **“Ако човек извърши грях и след това съжали за своята постъпка, това съжаление ще стане кеффāрет (компенсация) за греха, т.е. причина за неговото опрощение.”** В друг хадīs-и шерїф се казва: **“Ако човек, който е извършил грях, направи истигфār и тевбе, но извърши греха отново, след което отново каже истигфār и тевбе, и след това го направи за трети път, и се покае отново, това ще бъде записано като голям грях, когато го направи за четвърти път.”** В друг хадīs-и шерїф казва: **“Мусеввифите са погубени.”** Т.е., онези, които отлагат тевбето, са претърпели загуба. Люкман Хакїм “радияллāху теālй анх” е бил евлия или пророк. Той е направил следното наставление на сина си: **“Синко, не отлагай покаянието за утре, защото смъртта идва внезапно!”** Имām Муджāхид е казал: **“Човек, който не прави покаяние всяка сутрин и вечер, ще е извършил зло на себе си.”** Абдуллах ибни Мубāрек е казал: **“Да се върне една стотинка от харām на собственика му е по-добре от даване на сто лири милостиня (садака).”** Нашите учени са казали: **“Да се върне една стотинка, която е била несправедливо отнета, на нейния собственик е по-голям севāб от шест стотин приети поклонения хадж.”** О, Господи! Ние угнетихме сами себе си. Ако не проявиш милост към нас, ако не ни простиш, ще изпадне в много лошо състояние!

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Аллāху теālй заявява: ‘О, рабе Мой! Направи фарзовете, които съм повелил и ще станеш най-изпълнителния (āбид) сред хората. Избягвай харāmите, които съм забранил и ще станеш притежател на вера’. Бъди доволен с препитанието, което ти давам и ще бъдеш най-богатия сред хората. Няма да имаш нужда от никого.”** Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал на Ебӯ Хурайра “радияллāху анх”: **“Бъди притежател на вера’ и ще станеш най-изпълнителния (посветения) сред хората!”** Хасен Басрї “рахметуллāхи алейх” е казал: **“Постигането на вера’ колкото една прашина е по-полезно от хиляда нāфиле оруджа и намāза.”** Ебӯ Хурайра “радияллāху анх” е заявил: **“В Съдния ден, тези, които ще са ценни при Аллāху теālй, са притежателите на вера’ и зухд.”** Аллāху теālй е казал на Муса “алейхисселām”: **“Сред тези, които се доближават до Мен и постигат Моята любов, няма като онези, които са притежатели на вера’.”** Някои от великите ислямски учени са казали: **“Ако човек не приеме следните десет неща като фарзове за себе си, той няма да стане притежател на вера’; той не бива да прави гъйбет; не бива да мисли лошо за мюсюлманите (сӯ-и зан); не бива да се подиграва с никого; не бива да гледа чужди жени и момичета; трябва да говори истината; да мисли за**

благата, които Аллāху теāля му е дал, за да не стане самонадеян; трябва да харчи имота си за неща, които са халял – той не бива да ги дава за харām; той трябва да желае позиции и постове не за удоволствието на своя нефс, а за правене на добро на хората; той трябва да приеме като първо свое задължение да извършва петкратен намāз всеки ден; той трябва да научи добре вярата и делата, съобщени от ехли суннитските учени, и да адаптира себе си към тях. О, Господи! Увеличи светлината и напътствието, с които си ни дарил! Прости ни! Ти си Всемогъщия!”

О, мил и щедър братко! Ако човек постигне честта да направи тевбе за всички свои грехове и да постигне вера’и таквā [т.е. успее да се опази от всички забранени и съмнителни неща], той ще е получил голямо благо. Ако не може да се постигне това благо, то правенето на тевбе за някои грехове и отбягването на някои харāми също е благословия. Може би берекетът и сиянията на тези неща ще се отразят и върху останалите, и така ще стане възможно да се направи покаяние за всички грехове и човек да стане притежател на пълна вера’. Големците са казали: “Ако нещо не може да се постигне напълно, то поне не бива да се изпуска изцяло.” О, Господи! Отреди ни да правим неща, които Ти харесваш! Като милостиня от страна на Мухаммед Мустафā “aleyхи ве aлейхим ве аля āл-и куллин минессалевāти ефдалюхā ве минеттеслīmātī екмелюхā”, който е най-високопоставен сред пророците и водач на притежателите на величие и чест, не ни лишавай от благото да бъдем в Твоята религия и да Ти се подчиняваме!

[Милиарди хора са живели на този свят. Те са живели определено време и после са умрели. Някои от тях били богати, някои бедни! Някои красиви, а други грозни. Някои от тях били угнетители, а други угнетени. Всички техни състояния са изчезнали и потънали в забрава. Някои от тях са повярвали, а останалите са били неверници. Те или ще изчезнат завинаги, или ще бъдат съживени след края на света и ще бъдат подложени на безкрайна мъка ако не са повярвали. За разлика от тях, мюсюлманите няма да изпитат нито една от тези мъки. Неверниците обаче, ще бъдат хвърлени в безконечно и твърде болезнено мъчение. Тези от хората, които са умрели като вярващи, в момента са в пълно спокойствие и лекота. Що се отнася до неверниците – те изпитват ужаса при мисълта, че ще горят в пламъци без да има край за това. О, човече! Помисли добре! След няколко години и ти ще си един от тях. Както предишните години се превърнаха в спомени за теб, така и когато умреш, целият ти живот и всички твои дела и старания ще се превърнат в спомени. Ще бъдат като сънищата. Когато дойде това време, от коя група би искал да бъдеш? Не може да кажеш, че не искаш да бъдеш от нито една. Няма възможност за това! Без да имаш право на избор и ти ще бъдеш сред мъртъвците! Дори безкрайното горене да е само вероятност, би ли искал да си в пламъци за вечни времена? Нито разума, нито науката не са пречка за вяра в съществуването на Аллāху теāля, Рая и

Ада. Те не казват, че такива неща не може да съществуват. Неверниците не са в състояние да изтъкнат доказателства с разума и науката в подкрепа на тяхното неверие. Въпреки това, доказателствата, които разкриват необходимостта от вярата, са безкрайно много. Световните библиотеки са пълни с книги, които разкриват тези аргументи. Измамени от техните нефсове и страсти, неверниците отричат. Те не мислят за друго освен за своите удоволствия. Въпреки това, ислямът не забранява удоволствието. Той е забранил опасните последици от удоволствията. Ето защо, човек, който е разумен, би постигнал удоволствията си чрез пътя, показан от Аллāху теāлā. Той ще се украси с морала на исляма. Ще върши добро на всички. Той ще отговори с добро и за онези, които му вършат зло. Ако не успее да стори това, той поне ще бъде търпелив, най-малко. Той няма да бъде разединител, а обединител. По този начин, той самият ще постигне добрини, лекота и спокойствие. Освен това, ще бъде спасен от вечните мъки на отвъдния живот. Както се вижда, приемането на исляма е предпоставка за всички спокойствия и щастия.[С други думи, трябва да се следват законите на исляма. Проявявайки голяма милост към Своите раби, Аллāху теāлā е повелил на тях да вършат полезни неща. Тези заповеди се наричат фарзове. Той е забранил вредните неща – те се наричат харāми. Съвкупността от всички фарзове и харāми се нарича ахкām-и ислямийе (правила на исляма). Религиите са проявления на милостта на Аллāху теāлā спрямо Неговите раби. Религиите са благословии. Молитвите на онзи, който следва исляма, без съмнения биват приемани. Тези, които не изпълняват намāз, гледат незабулени жени и ядат харām, е ясно, че не спазват законите на исляма. Молитвите на такива хора не се приемат. Човек, който вярва и следва исляма, ще получи благата на Аллāху теāлā и ще бъде щастлив. Неверникът остава лишен от това.] Приемането на исляма също е много лесно. Не е необходимо да се дават пари или имот на никого, нито пък да се върши трудно дело и да се иска разрешение от някого. Освен това, не е необходимо да се заявява вярата по открит начин. Да се повярва означава да се научат шест неща (условия на вярата) и да се повярва в тях от сърце. Лице, което е повярвало, ще се покори на заповедите на Аллāху теāлā. С други думи, той ще ги върши на драго сърце. По този начин той ще стане мюсюлманин. Накратко, всеки вярващ (му'мин) е мюсюлманин. Всеки мюсюлманин е вярващ (му'мин).]

44- Втори том, 82-о писмо

Това писмо, изпратено до Хāдже Шерефеддйн Хюсеин, дава информация за отбягване на харāмите и следване на повелите на исляма.

О, Господи! Унижи света в нашите очи и помести в сърцата ни величието и важността на отвъдния живот! О, разумни синко! Никога не се подвеждай от украсата на харāmите и техните бързосвършващи наслади! Бъди изключително внимателен, така че всички твои действия, мисли и постъпки да са съвместими с исляма! Постарай се да живееш под неговите светлини! На първо място е необходимо да се научи вярата, която учените на ехли суннет вел-джемā'ат "Аллāху теālā да ги възнагради изобилно за техните непрестанни усилия" са преподавали и написали в книгите, и да се коригира вярата в съответствие с това. След това ние трябва да научим правилата на фикха, да спазваме стриктно фарзовете и да бъдем внимателни за халялите и харāmите. Нāфиле ибāдетите нямат никаква стойност в сравнение с фарзовете. Мюсюлманите в наше време оставят харāmите и полагат всички сили, за да вършат нāфилета. Те отдават значение на нāфилетата [например, организират четения на мевлид, където мъжете и жените се намират заедно, или строят джамии, дават милостини и правят услуги], като считат изпълнението на фарзовете за ненужни и маловажни [например, извършване на петкратен намāз; говеене по време на месец рамазан; даване на зекят и ушур; погасяване на дългове; изучаване на халялите и харāmите; забулване на жените и момичетата (т.е. покриване на главата, косата, ръцете и краката), когато излизат на улицата; отбягване на думите на ислямските врагове, които рушат вярата и морала].

[Джерард, кметът на гр. Чарвю в провинция Лион, Франция, след като видя, че броят на мюсюлманите в джамията се увеличава ежедневно, а броят на французите, които отиват на църква, намалява, побесня от яд и срути джамията с булдозер. Вестниците с дата 18.08.1989 г. оповестиха тази диващина и мерзост. Невежи, глупави, долни и мръсни неверници от този вид никога не са чели една ислямска книга и ето защо не са наясно със сияйния път на исляма. Техните радио и телевизиозни предавания, и книги непрекъснато атакуват исляма. Ние не бива да позволяваме на тези медии да влизат в домовете ни, и трябва да защитим нашите чисти жени и невинни деца от техните нападки, лъжи и клевети! Ние не трябва да се подвеждаме от техните доукрасени лъжи, които хвалят свободата на вероизповеданието, човешките права и взаимната подкрепа!]

Те прахосват толкова пари за небивали неща, а не осъзнават важността от даване на дори и малко зекят на мюсюлманите. Въпреки това, те не знаят, че даването на една стотинка зекят на подходящите хора (обявени в Корāн-и керйм) е много по-голям севаб от даване на хиляди лири като милостиня. Зекятът е повеля на Аллах. Милостинята, от друга страна, се дава най-често за печелене на слава, почит и задоволяване на страстите на нефса. Когато човек върши фарз, лицемерието и показността не се намесват в самото дело. Но има много показност при изпълняване на нāфиле поклоненията. Именно поради тази причина, зекятът трябва да се дава открито. По този начин човек ще се опази от отклеветяване. Нāфиле

милостинята обаче трябва да се даде тайно, което ще увеличи вероятността за нейното приемане от Аллāху теāлā. С една дума, за спасение от вредата на земния живот няма друг начин освен стриктното следване на ахкя̄м-и ислямийе. Тези, които не могат да се откъснат от светски удоволствия напълно, да ги изоставят поне видимо. И за това е нужно човек да адаптира всички свои дела и думи на исляма.

[Неверниците и мутредите понякога вършат дела в съответствие с исляма, за да се сдобият с някои желания, и това носи земни изгоди и ги прави да живеят щастливо и в комфорт на този свят, но въпреки това, тези неща няма да донесат никаква полза за тях в Съдния ден, защото те не са били удостоени с ймāн (вяра). Необходимо е да има вяра, за да бъдат приети поклоненията и да се дава севāб за добрините. В книгата “Ифсāх” пише: “Най-ценни сред ибāдетите са онези, които са фарз-и айн. След фарзовете най-ценни са суннет намāзите според шāфиитския мезхеб; джихāд според ханбелитския мезхеб; ученето и преподаването на знание и след това джихāд в ханефйтския и мāликитския мезхеб.”]

45- Трети том, 17-о писмо

Това писмо, написано до една праведна жена, обяснява нещата, в които трябва да се вярва и насърчава поклоненията.

Хвала и благодарност за Аллāху теāлā, Който ни изпраща всяка благодат, и като най-голяма благодат ни даде честта да бъдем мюсюлмани и ни направи ценни, сторвайки ни от уммета (общността) на Мухаммед (*aleyхисселāм*)[*мир нему*]!

Трябва добре да се помисли и разбере, че само Аллāху теāлā е Онзи, Който изпраща всяка благодат. Само Той е Създателят на всичко. Все Той поддържа съществуването на всяко същество. Превъзходните и добри качества у рабите са Негови блага и добрини. Животът, разумът, знанията, силата, зрението, слухът и говорът ни са все от Него. Все Той е Изпращащият различните видове блага и добрини, които не могат да се изброят. Все Той е Този, Който спасява хората от трудности и страдания, приема ду'ите, премахва тревогите и бедите. Само Той създава препитанието и го изпраща до нас. Толкова е щедър във вършенето на добро, че не прекъсва препитанието на вършещите грехове. Толкова много прикрива греховете, че не излага пред всички престъпващите, които не се вслушват в заповедите и не отбягват забраните Му, и не разкъсва завесите на честта. Толкова много прощава и такава милост проявява, че не прибързва в наказването на заслужилите наказание и мъчение. Разпръсква благословиите и добрините Си и върху Своите приятели, и върху Своите врагове. Не щади нищо за никого. И като най-висша, най-ценна благодат, Той посочва правилния път, пътя на щастието и спасението. Насърчава ни към неотклоняване от правия път и влизане в Дженнета. Заповядва ни да

следваме Любимия Му Пейгамбер “салляллāху теāлй алейхи ве селлем”, за да можем да се сдобием с безкрайните благословии в Дженнета, неизчерпаемите наслади и Неговото задоволство, Неговата любов. Ето, благословиите на Аллāху теāлй са толкова очевидни, колкото е и слънцето. Добрините, които идват от другите, всъщност пак идват от Него. Той отново е Този, Който сторва другите посредници, дава им желанието и силата да вършат добро. Поради тази причина, Той е винаги Този, Който изпраща всички благословии, идващи отвсякъде и от всички хора. Да се очаква добро и благодееие от друг е като да се иска залог от депозитаря или милостиня от бедняка. Истинността и уместността на думите ни се знаят и от невежите така, както и от учените, и от дебелоглавите (тъпите) така, както и от интелигентните и разумните хора, защото всичко казано е видно. Дори не е необходимо да се помисли.

**Дори ако частиците на тялото ми започнат да благодарят,
не биха осъществили и една хилядна от благодарността към Теб!**

Ето защо за всеки е човешки дълг да благодари на Аллāху теāлй, Който изпраща всички тези благословии. Това е задължение, което се заповядва от разума. Но не е лека работа да се отдаде благодарността, която следва да се окаже на Аллāху теāлй от страна на хората, които са създадени от нищото; от хората, които са слаби, нуждаещи се, притежаващи недостатъци и несъвършенства. Що се отнася до Аллāху теāлй, Той винаги е съществувал и ще съществува. Пречист е от недостатъци и несъвършенства. Той е Притежателят на всички превъзходства. Хората нямат никаква прилика и сходство с Него. Могат ли рабите, които са толкова нищожни, да окажат благодарност, подобаваща на такова велико същество като Аллāху теāлй, която да е достойна за Неговата слава? Защото има много неща, които хората смятат за красиви и ценни, но Аллāху теāлй ги знае като зло и не ги харесва. Нещата, които смятаме за уважение и благодарност, могат да бъдат нехаресвани и долни. Поради тази причина, хората, със своите несъвършени умове и ограничен кръгзор, не биха успели да намерят нещата, чрез които могат да изразят благодарност и уважение. Ако начините за благодарност и уважение не се известят от Него, действията, които се считат за възхваляване, могат да бъдат оскърбяване.

Ето защо благодарността и човешките задължения към Аллāху теāлй, в които трябва да се повярва и които трябва да се изпълнят със сърце, език или тяло, са определени от Него и съобщени от възлюбения Му Пейгамбер “салляллāху теāлй алейхи ве селлем”. Задълженията на рабите, показани и заповядани от Аллāху теāлй, се наричат **ислям**. Благодарността към Аллāху теāлй се изразява чрез следването на пътя, посочен от Неговия Пейгамбер. Аллāху теāлй не приема и не харесва всяка благодарност, всяко поклонение (ибāдет), което е несъвместимо с този път, защото има много

неща, които хората смятат за красиви, но ислямът не ги харесва и съобщава, че са грозни.

Всяка религия, която Аллāху теāлā е изпратил, се състои от две части: и'тикад (вяра) и амел (дела). Вярата е била една и съща във всяка религия. Вярата е същността и основата на религията. Тя е ствола на дървото на религията. Делата, от друга страна, са като клоните и листата на дървото. [Вероубежденията, съобщени в предишните религии, са били осквернени с времето. Единствената правилна вяра днес е вярата, която е съобщена от ислямската религия.] Човек, който не притежава [тази правилна] вяра, няма да бъде спасен от Ада. Не ще бъде възможно за него да избяга от мъчението в отвъдния свят. Има надежда за тези, които нямат амел (дела) да бъдат спасени. Тяхното състояние зависи от волята на Аллāху теāлā; Той може да им прости, ако пожелае, или може да ги измъчва толкова, колкото те заслужават заради греховете си, и след това да ги изкара от Ада. Оставането вечно в Джехеннема е за тези, които не притежават правилната вяра, преподавана от ислямската религия, т.е. за тези, които не вярват в принципите на ислямската религия, която е предадена от Мухаммед "алеихисселām". Тези, които притежават тази вяра, но не са вършили делата, които е трябвало да изпълнят със сърце и тяло, няма да останат вечно в Ада, ако бъдат вкарани там.

Тъй като нещата, в които трябва да се вярва, са основите на религията, необходимо е за всеки да ги научи и преподава. [Изучаването на тези неща е първо задължение на всеки човек. Тези, които не учат знанията за вярата и делата в исляма и които не ги научават на децата си, няма да са изпълнили човешките си задължения. Всеки има право да ги научи. Това е най-важното сред човешките права.]

Тъй като заповедите и забраните на исляма не са основата, и тъй като те имат подробности, тяхното изучаване ще оставим за книгите по фикх [и морал], а ние ще се докоснем само върху най-съществените от тях, иншāаллāху теāлā.

[Ймāн и и'тикад са едни и същи неща. Обширната и дълбока наука, която дава знания за тях, се нарича илм-и келям. Учените по келям са много велики хора, както и техните книги са многобройни. Тези книги се наричат книги по акāид (акида). Нещата, които трябва да бъдат изпълнявани или отбъгвани със сърце и тяло се наричат ахкām-и ислямийе или само ислям. Клонът на знанието, информиращ за заповедите и забраните (ахкām-и ислямийе), които се отнасят до тялото, се нарича илм-и фъкх (фикх). Книгите по келям на четирите мезхеба са едни и същи, но техните книги по фикх са различни. Книгите, които са написани за хората, т.е. за необразованите (тези, които не са учили в ислямските медресета) хора, и които кратко и ясно описват знанията за вярата, морала и фикха, се наричат илмихāли. Първото задължение на всички мюсюлмани е да вземат илмихāлите, написани от благословените хора, които познават, обичат и

съблюдават религията си. След това те трябва да ги научат на децата и семействата си. Да се опита да се научи исляма от думите и писанията на невежи и отклонени хора, които се представят като хора на религията, е равносилно на това да се хвърлиш в Ада.]

НЕЩА, В КОИТО Е ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ДА СЕ ПОВЯРВА: Аллāху теāлй съществува със Своята същност. Неговото съществуване е от само себе си. Както Той съществува сега, така е съществувал винаги и ще продължи да съществува вечно. Не може да има небитие преди или след Неговото съществуване, защото Неговото съществуване е необходимо, т.е. Той е вāджиб-ул вуджūd. Не може да има небитие в този ранг. Съществуването на Аллāху теāлй може да се разбере чрез науката и разума. Първият начин се нарича лиммй. Аллāху теāлй е един. Това означава, че Той не разполага с партньор или подобен. Той не разполага с партньор в това да бъде вāджиб-ул вуджūd, в божествеността и в това да заслужава поклонение. Да има партньор би означавало Той да не е достатъчен и независим. Тези неща са недостатъци и дефекти. За онзи, който е бог и чието съществуване е необходимо, не може да става въпрос за недостатък. Той е достатъчен и независим, т.е. Той е от само себе си. Следователно, няма нужда от съдружник и подобен. Нуждата от партньор е недостатък, който е несъвместим с божествеността. Както може да се види, да се помисли, че Той има партньор е равносилно на това да се каже, че всички те са недостатъчни сами по себе си. Т.е. да се помисли за съществуването на партньор моментално разкрива невъзможността за съществуване на такъв. Това означава, че Аллāху теāлй няма подобен на Себе си, т.е. Той е един.

Аллāху теāлй притежава съвършени качества, т.е. качества, които не притежават никакви недостатъци. Те се наричат съфāt-и улюхиййе (божествени качества). Това са: хаят [съществуване], илм [знание], сем' [слух], басар [виждане], кудрет [всемогъщество], ирāде [воля], келям [слово] и теквйн [създаване]. Тези осем качества се наричат съфāt-и субūтиййе или съфāt-и хакйкиййе. Те също са вечни, т.е. не са се появили по-късно от небитието. Те съществуват отделно от Него. Така съобщават учените на ехли суннет "Аллāху теāлй да ги възнагради за тяхната работа". Нито едно от всички седемдесет и две групи, различни от ехли суннет, не могли да узнаят, че Аллāху теāлй отделно притежава и качества. Дори и някои големци в тасаввуфа, които са дошли на по-късен етап, макар да са от ехли суннет, казали, че качествата са идентични със същност на Аллāху теāлй, като по този начин заприличали на тези седемдесет и две (еретични, заблудени, отклонени) течения. Да, те не казват, че качествата не съществуват, както правят тези групи, но от думите им проличава, че вярват по този начин. Отклонените седемдесет и две групи мислят, че отричайки качествата на Аллāху теāлй те не Му приписват недостатъци. Техните мозъци приемат несъвършеното за съвършено и изпадат в

несъгласие с Корāн-и керīm. Аллāху теāлā да ги благослови с придържане към правилния път, към пътя на Корāн-и керīm!

Другите качества на Аллāху теāлā са или и'тибārī [приемат се за съществуващи] или селбī [невъзможно е да съществуват]. Например, къдем [несъществуване на небитие преди Неговото съществуване], езелийет [несъществуване на начало за Неговото съществуване], вуджūб [невъзможно е да престане да съществува] и улюхийет (божественост). Например, Аллāху теāлā не е тяло, вещество, материя и състояние. Той е безпространствен (пречист от недостатъка да се намира някъде). Не е обект на време. Той не е влязъл и не се е поместил в нищо. Той не е ограничен или заобиколен. Той не е в някоя посока и не е свързан с нищо. Той не прилича на нищо. Той няма подобен, партньор или противоположен. Той не разполага с майка, баща, съпруга или деца. [Който каже “Дядо Господ”, напуска исляма.] Всичко това са неща, които са характерни за създанията. Всички те са признаци за несъвършенство и дефекти. Всички те са съфāt-и селбиййе. Всички съвършени качества съществуват в Аллāху теāлā. Нито едно качество на несъвършенство не съществува в Него.

Аллāху теāлā знае всички цялости, фрагменти, големи и малки неща, частици. Той знае всяка тайна. Той знае най-малките частици в земята и небесата. Той е този, Който създава всичко. Разбира се, че ще знае онова, което е създал. Създаването изисква да се знае. Някои нещастници казват, че Той няма знание за частиците. Те предполагат, че е величие и съвършенство да не се знаят частиците. По същия начин, като казват, че Аллāху теāлā е създал нещо, което наричат акл-и фе'āl, волю-неволю, те мислят, че това е съвършенство. Те са толкова невежи, че приемат невежеството за съвършенство. Те предполагат, че е акт на величие да се направи нещо волю-неволю, подобно на силите, познати от физиката. Те са измислили нещо на име акл-и фе'āl. Казват, че всичко се появява от него. За тях Създателят на земята и небесата и на всичко в тях е неспособен и безсилен. Според този факир (имām Раббāнī) никой на земята не е по-невеж и долен колкото са те. Някои хора ги мислят за учени в положителните (природните) науки и предполагат, че те знаят нещо и казват истината.

Аллāху теāлā говори с едно слово от изначалността до безкрая. Всички Негови заповеди са от това едно слово. Всичките му забрани също са от него. По същия начин, всички неща, които е оповестил, и всичките му въпроси приозлизат от това слово. Книгите Теврāt и Инджил показват това слово. Също така, Зебūr и Корāн-и керīm посочват него. По същия начин, всички книги и сухуфи (малки книги), изпратени на другите пророци, са от това едно слово. Както изначалността и безкрая, въпреки тяхната необятност, се превръщат в един миг на този ранг – макар, че не е правилно да се нарече миг, но поради липса на друга се нарича миг – то словото, което се намира в този миг, е без съмнение една дума, дори буква,

а може би точка. Ние използваме думата точка, както и думата миг, поради липса на подходящи думи. В противен случай, не би било правилно да се каже и точка. Широтата и тяснотата в същността и качества на Аллāху теāлā са не като тези, които знаем и познаваме ние. Той е пречист от широтата и тяснотата, които са качества на създанията.

Вярващите ще видят Аллāху теāлā в Рая по непонятен за нас начин. Виждането на Онзи, Който не може да бъде разбран ще бъде по неразбираем начин. Може би виждащият ще изпадне в неразбираемо състояние и ще Го види така. Това е загадка, която в земния живот е оповестена на най-големите сред евлиите. Тази дълбока и трудна за другите тема е била разкрита на тях. Тази тема, с изключение на ехли суннет, не е разбрана нито от групите (отклонените 72 течения) сред мюсюлманите, нито някой сред неверниците. Всички, с изключение на тези големци, са казали, че Аллāху теāлā не може да бъде видян. Те се объркали, защото оприличили непонятните за тях неща на онова, което виждат. Очевидно е че тези сравнения ще дадат грешни резултати. [И днес много хора се хвърлят във вечна гибел, защото губят вяра поради тези неправилни критерии и сравнения.] Постигането на вяра в тези дълбоки теми става само с помощта на светлината на следване на Сунната (пътя) на Мухаммед “алейхисселām”. Как могат да бъдат удостоени с четта да видят Аллāху теāлā в Дженнета онези, които са лишени от вяра в това. Казано е: “Който отрича, остава лишен!” От друга страна, не е правилно да се мисли, че ще бъдеш лишен дори да си в Дженнета, защото ислямът казва, че всички в Рая ще видят. Не е казано, че някои от тях ще видят, а друга няма. Ние ще цитираме за тях отговора, който Мūsā “алейхисселām” е дал на фараона. В 51-о и 52-о знамение на сūra Tāhā се казва по смисъл: “Фараонът каза: “Какво стана с тези, които дойдоха преди нас?” В отговор (Мūsā “алейхисселām”) каза: **“Моят Господар знае за техните състояние и бъдеще. Това е написано в Левх-ил-махфūз. Моят Господ не греши в нищо и не забравя.”** Що се отнася до мен, аз съм просто раб като вас. Знам само толкова, колкото Той ми е научил.

Дженнетът също е създание на Аллāху теāлā, както всичко друго. Той не влиза и не остава в никое от Неговите създания, но в някои от тях се проявяват Неговите сияния. В други обаче тази способност липсва. Огледалото отразява образите на нещата, които се намират срещу него, но камъкът и почвата не могат. Аллāху теāлā има същата връзка с всички Свои създания, но създанията не са еднакви. Аллāху теāлā не може да се види на този свят. Този свят не е подходящ за постигане на това благо. Който казва, че може да се види, е лъжец и клеветник. Той не е успял да разбере истината. Ако тази благословия беше постижима на този свят, то Мūsā “алейхисселām” щеше пръв да Го види. Нашият Пророк “салляллāху алейхи ве селлем” бе удостоен с това благо в нощта Ми’рāдж, но това не се случи в този свят. Той влезе в Рая и видя там. С други думи, той Го видя в

āхирета, а не в земния живот. Той напусна земния живот, влезе в āхирета и Го видя.

Аллāху теāлй е Създателят на земята и небесата. Той е творецът на планините, моретата, дърветата, плодовете, находищата [микробите, животните, атомите, електроните и молекулите]. Както Той е украсил първото небе със звезди, така е украсил земята чрез създаване на хората. Той е създателят на простите вещества, елементите. Съединенията са се появили чрез Неговото сътворяване. Той е Този, Който е създал всичко от нищото. Всичко освен Него не е съществувало. Нито едно от тях не е изначално. Всички правилни религии разкриват, че всичко освен Аллāху теāлй не е съществувало, а се е появило по-късно и че няма нищо изначално освен Него. Те са казали че тези, които приемат другите за кадим (изначални), стават неверници. Худжет-ул ислям (доказателството на исляма) имām (великият ислямски учен) Газālй е казал в книгата си “Ел-мункиз-у анид-далйл” [възпроизведена чрез офсет от Хакйкат Китāбеви], че този, който приема някой друг освен Аллāху теāлй като извечен, става кяфир.

Корāн-и керйм съобщава, че онези, които смятат небесата, звездите и другите неща като извечни, са лъжци. Има много знамения, показващи, че световите са създадени от нищо. Колко долни са онези, които не вярват в Корāн-и керйм, като следват разума, който греши по всяко време. “Освен ако Аллāху теāлй не дари светлина на някого, той не може да стане просветен.”

Както хората са създания, така и всички техни дела и действия са създания на Аллāху теāлй, защото никой освен Него не може да направи или да създаде нещо. Как може едно същество да създаде друго, при условие, че то самото е създадено? Фактът, че си създаден е символ на безсилие и недостатъчно познание. Този, който има малка сила и знание, не може да създава и твори. В човешките дела това, което се пада в неговия дял, е неговият кесб (придобивка), т.е. неговите действия са станали с негова сила и воля. Аллāху теāлй е Онзи, Който е създал и направил това дело, а човекът е онзи, който го е придобил. Както се вижда, съзнателните дела на хората се случват с придобиване на раба и създаване на Аллāху теāлй. Ако придобиването и волята на човек не вземаха участие в действията му, те щяха да се превърнат в конвулсии (неволеви движения). [Те щяха да станат като действията на стомаха и сърцето.] Въпреки това, очевидно е, че волевите действия не са като тях. Разликата между съзнателните движения и конвулсиите произлизат от кесба (придобиването), въпреки че и двете са създадени от Аллāху теāлй. Проявявайки милост, Аллāху теāлй е сторил създаването на делата на рабите да зависи от техните намерения и желания. Той създава действието на човека, когато рабът пожелае. Именно поради тази причина човек е отговорен. Севāбът или грехът за това дело остават за него. Желанието,

което Аллāху теāлā е дал на рабите относно правенето или неправоето на дадено дело, е равно. Той е заявил ясно на Своите раби чрез пророците “алейхимуссалеvāту веттеслāмāt” дали правенето или неправоето на съответното дело е правилно. Човекът, който е свободен да прави или да не прави всяко едно от неговите дела, без съмнение ще избере едно от тях, следователно действието ще бъде добро или лошо, и той ще получи севāб или грях. Аллāху теāлā е дал на рабите си необходимата сила (енергия) и воля, за да могат да се подчиняват на Неговите заповеди и забрани. Няма нужда да дава повече, Той е дал колкото е необходимо. Който не вярва в това е човек, който не може да осъзнае елементарните неща. Понеже неговото сърце е болно, той търси оправдания, за да не следва исляма.

[Аллāху теāлā в изначалността е пожелал да даде на хората воля и да им позволи да избират свободно нещата, които искат да направят или не искат да правят. Той никога не принуждава хората да правят нещо. Хората притежават воля, защото Аллāху теāлā така е пожелал да бъде. Свободата на хората в правене на това, което желаят, показва както наличието на воля в тях, така и че Аллāху теāлā е пожелал да ги дари с тази воля в изначалността. Ако Той не беше пожелал хората да имат воля и ако не беше я създал в тях, хората нямаше да бъдат свободни, а принудени. Въпреки това, когато човек пожелае да извърши нещо, Аллāху теāлā също пожелава и го създава. Аллāху теāлā е създателят на делата, които хората са пожелали. Човек не може да създаде и направи нито едно свое желание. След като човек пожелае нещо, тогава Аллāху теāлā също го пожелава и го създава. Единствено Аллāху теāлā е Този, Който създава и прави. Няма друг създател освен Него. Да се нарече някой друг освен Него “създател” или да се каже “създаде” е грешно и е равносилно на приписване на съдружник с Аллāху теāлā, нещо, което Той забранява най-силно и информира, че тези, които казват това, ще изпитат най-силното и безкрайно мъчение.]

Всичко това, което сме изложили, са най-дълбоките тези на науката за вярата (илм-и келям). Техните най-лесни и ясни обяснения се състоят от това, което сме написали тук. Ние трябва да повярваме в нещата, които са съобщени от учените по правилния път (ехли суннитските учени). Не бива да се заемаме със спорове или разнищване относно тях.

Стих:

**Не може на всеки фронт да се атакува,
понякога трябва да се премине в отбрана!**

Смилявайки се над Своите раби, Аллāху теāлā е изпратил пророци “алейхимуссалеvāту веттеслāмāt”. Чрез тях Той е показал на рабите правилния път, пътя на безконечното блаженство и ги е призовал към Себе си. Той ги е поканил в Рая, мястото за Неговите доволство и обич. Колко жалки са тези, които не приемат поканата на такъв Дарител на блага. Колко глупави са онези, които са лишени от Неговите благословии. Всяка

информация, която тези велики хора (пророци) са предали от Аллāху теāлā, е истина. Необходимо е да се вярва във всички тях. Въпреки, че разумът е средство за намиране на доброто и истината, той не може да го намери сам – недостатъчен е. Той е станал пълен с идване на пророците “алейхимуссалеvātu веттеслāмāt”. За рабите не е останало място за оправдание и извинение. Първият пророк е Āдем “алейхисселāм”, а последният е Хазрети Мухаммед Расūлюллах “алейхи ве алейхимуссалеvātu веттеслāмāt”. Необходимо е да се вярва във всички пророци. Всички те трябва да бъдат приети като безгрешни и правдиви. Да се отрича един от тях е равносилно на отричане на всички, защото всички те са учили хората на същата вяра. Това означава, че основите на техните религии [знанията за вярата] са еднакви. [Вахабитите не вярват, че Āдем “алейхисселāм” е бил пророк. В началото на книгата “Кешф-уш-шухубāt” се казва: “Първият пророк е бил Нūх “алейхисселāм”.” Това е друго тяхно погрешно убеждение.] Йсā “алейхисселāм” не е починал. Когато евреите са поискали да го убият, Аллāху теāлā го е въздигнал жив на небето. Във време преди края на света ще слезе оттам [в Шам] и ще последва религията на Мухаммед “алейхисселāм”. Хазрети Хāдже Мухаммед Пāрисā, един от великите āрифѝ, превъзпитани от Хазрети Мухаммед Бехāеддāн-и Бухāрѝ, който е един от най-големите евлии и гмурци в океана на тасаввуфа, казва следното в книгата си “Фусūл-и ситте”: “Йсā “алā небиййинā ве алейхиссалāту vessелāм” ще слезе от небето и ще направи иджитхāд, който ще съответства на иджитхāда на имāм а’азам Ебū Ханѝфе, и ще каже халāл за това, което той е казал халāл, и харām за това, което той е нарекъл харām.”

МЕЛЯИКЕТА (АНГЕЛИ): Те са ценни раби на Аллāху теāлā. Някои от тях са били удостоени с предаване на знания на [другите меляикета и] пророците [сред хората] “алейхимуссалеvātu веттеслāмāt”. Те правят това, което е заповядано да се направи. Те не въстават, не ядат, не пият и не се женят. Те нямат пол и деца. Те са донесли (небесните) книги и страници. Тāй като те са надеждни, това, което предават, също е надеждно. За да се бъде мюсюлманин е необходимо да се вярва по този начин в меляикетата. Според мнозинството от учените по правилния път, възвишените сред хората превъзхождат възвишените сред ангелите, защото човешките същества се борят срещу дявола и нефса. Те напредват въпреки нуждите си. Но ангелите са създадени възвишени и без това. Меляикетата казват тесбāх и такдāс (т.е. споменават, възхваляват и прославят Аллāху теāлā), но само за високопоставените сред хората е присъщо добавянето на джихāда към тези дела. Аллāху теāлā казва следното в 94-о знамение на сūra Нисā по смисъл: **“Онези, които се борят в името на доволството на Аллāху теāлā (правят джихāд) с враговете на религията, жертвайки имот и живот, са по-високопоставени от тези, които седят и правят поклонения. На всички тях обещавам Дженнета.”**

Всичко, което Мухбир-и сәдък [този, който винаги казва истината, Пророкът ни] “салляллāху алейхи ве селлем” е съобщил за състоянията в гроба и Съдния живот, за Хашр [събиране на площада Арасāt след ставане от гроба], Нешр [разпределяне в Дженнета или Джехеннема след Равносметката] и за Рая и Ада, е истина. Вярата в отвъдния живот е условие на ймāна, като вярата в Аллāху теāля. Който отрече отвъдния живот става кяфир [враг на Аллах], като все едно е отрекъл Аллāху теāля.

Наказанието и притискането в гроба е истина. Който отрича това не става неверник, но става ехли бид’ат (еретик), защото няма да е повярвал в известните хадйси. [Такива хора отричат мъчението в гроба, защото те се съмняват в истинността на тези хадйси. Ако те ги бяха приели за хадйси, щяха да повярват. Поради тази причина те не стават неверници, а само се отклоняват от ехли суннет. Но онзи, който казва: “Аз не вярвам в мъчението в гроба, независимо дали има хадйси или не. Разумът и експериментите не потвърждават това.”, става кяфир. Хората, които отричат по този начин днес, стават неверници.] Тъй като гробът е преход между този свят и отвъдния живот, неговите мъчения са временни като земните, но са от вида на āхиретските. Това означава, че те в едно отношение са като светските, докато в друго отношение са като āхиретските болки. Мъчението в гроба ще бъде най-вече за тези, които цапат дрехите си при уриниране и за онези, които доносят между мюсюлманите. Двама ангели на име Мункер и Некйр ще задават въпроси в гроба. Трудно е да се отговори на техните въпроси. [Мункер и Некйр означава нещо, чиято същност е неизвестна.]

Денят, когато ще настъпи края на света, е истина. Той без съмнение ще настъпи. На този ден небесата ще се разкъсат на парчета, звездите ще се разпръснат, земята и планините ще се раздробят на парчета, и ще изчезнат. Корāн-и керйм съобщава този факт и всички групи сред мюсюлманите вярват в това. Този, който отрече, става кяфир. Дори той да показва неверието си красиво с помощта на някои илюзии или чрез заблуждаване на невежите чрез използване на знанието и науката, той пак е кяфир. Когато настъпи края на света, всички създания ще бъдат унищожени, след което ще бъдат пресъздадени и всички хора ще станат от гробовете си. Аллāху теāля ще възкреси костите, които са изгнили и превърнали в прах. В този ден ще бъде изградена Везна. Книгите с делата ще летят до техните собственици – за праведните ще дойдат от дясната страна, а за лошите от лявата. Хората ще преминат моста Сърāt, който се намира над Ада. Благочестивите от тях ще преминат и ще отидат в Рая, а злите ще паднат в Ада. Тези неща, които казахме, не са невъзможни. Тъй като Мухбир-и сәдък “салляллāху теāля алейхи ве селлем” е съобщил за тях, ние трябва да ги приемем моментално и да повярваме. Ние не трябва да изпадаме в съмнение, подвеждайки се от илюзии. Аллāху теāля декларира в 7-о знамение на сӯра Хашр по смисъл: **“Вземете това, което Моят Пророк**

“салляллāху алейхи ве селлем” ви е донесъл.” С други думи, вярвайте във всичко, което казва. В Съдния ден, с позволението на Аллāху теālā, добродетелните хора ще се застъпят (шефā’ат) за лошите, т.е. ще посредничат. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: “Моят шефā’ат е за онези от моята общност, които са с тежки грехове.” След равностметката неверниците ще отидат в Ада и ще бъдат мъчени там вечно. Вярващите ще останат в Рая и сред неговите блага вечно. Тези мюсюлмани, чиито грехове са повече от техните добри дела може да влязат в Ада, бивайки изтезавани там за известно време, но те няма да останат там завинаги. Човек с вяра колкото частица няма да остане вечно в Ада и благословен с милостта на Аллāху теālā ще влезе в Рая.

[В 209-а страница на книгата “Āменту шерхи”, написана от Кāдъ зāде Ахмед ефенди, пише: “В Ада има място на име Земхерйр, т.е. студен Джехеннем. Студът там е толкова яростен, че не може да се издържи дори за миг. Неверниците ще бъдат мъчени и хвърлени ту в студения, ту в горещия Ад. В шеста глава на четвъртата част на книгата **“Кимйā-и се’āдет”**, а също и в главата **“Равностметка за нефса”** в края на книгата **“Съдният ден и отвъдният живот”**, която е българския превод на **“Дуррат-ул-фāхира”** от имām Мухаммед Газālī, е написано, че в Земхерйр ще бъде мъчено със студ. Този факт също е посочен ясно и в хадйс-и шерйфите.

Атакувайки исляма с лъжи и клевети, невежите в религията казват: “Тъй като всички пророци са се появили в горещите страни, те винаги плашели хората с огън, като казвали, че средството за мъчение в Ада е огънят. Ако те бяха се появили на полюсите и в студените северни страни, те биха казали, че мъчението ще бъде осъществявано със студ.” Тези неверници са както невежи, така и глупави. В интерес на истината, ако те знаеха за Корāн-и керйм, ако бяха чували думите на големците в исляма и ако бяха малко разумни, биха станали мюсюлмани веднага. Поне може би щяха да се чувстват неловко при писане на тези безразсъдни лъжи. Нашата религия ни съобщава, че в Ада има изтезания със студ и че пророците са били изпратени не само до горещите страни, а до всички части на света, горещи или студени. Корāн-и керйм отговоря на въпросите, зададени на Пророка ни, в съответствие с познанията и разбиранията на хората, които са ги задали. Също така, той обяснява неизвестните същества в отвъдното, оприличавайки ги на тези, които хората са виждали и знаят. Тъй като мекканците не бяха чували за полюсите и страните, сковани от лед, би било безполезно да се говори на тях за мъченията със студ в Ада. Съществуването на информация, съвместима с тази тънкость, в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите става причина за днешните неверници да се отклонят съвсем.]

На последния дъх става ясно кой е вярващ, кой неверник. Много хора остават неверници през целия си живот, но накрая приемат исляма. По

същия начин, има хора, които прекарват целия си живот с вяра в сърцата, но накрая я губят. В Съдния ден се взема предвид състоянието по време на последния дъх. О, Господи! Опази ни от заблуда след като си ни напътил! Прояви милост към нас! Само Ти си Този, Който показва правилния път!

ЙМАН (вяра): Това е вярване от сърце в нещата, за които с единомушие се знае, че са от исляма, и да се потвърждава тази вяра с език. Фактите, в които трябва да се повярва, са: съществуването на Аллāху теālā и Неговото единство; Неговите книги и сухуфи (малки книги); пророци; ангели; Хашр (събиране на хората за Равносметка след ставане от гроба); Нешр (разпределяне на хората в Дженнета и Джехеннема след Равносметката); безкрайните блага в Рая, несвършващите мъки в Ада; разцепването на небесата; разпръсването на звездите; разрушаването на земята; задължителността на петкратния намāз; броя на техните рекяти; задължителността на зекята за имота; говеенето през месец рамазан и отиване на хадж в Мекка за онези, които имат сила за това. Необходимо е да се вярва, че е харām: да се пие вино (всякакъв вид алкохол); [да се яде свинско;] да се убие човек несправедливо; да не се подчинява на родителите; да се прелюбодейства; да се присвоява имота на сираците; да се взема и дава лихва[; за жените да излизат незабулени и да се играе хазарт]. Ако човек с вяра извърши голям грях, той не губи ймāна си и не напуска религията. Става неверник онзи, който казва, че е халял да се върши харām. Този, който извърши харām, става фāсък. Човек трябва да казва: “Аз съм мюсюлманин без съмнение.”, т.е. да каже, че притежава вяра. Човек не бива да казва Иншāаллах (ако Аллах пожелае), докато казва, че е му’мин (вярващ), защото това може да означава съмнение. Да, за последния дъх може да се каже Иншааллах, но е по-добре да не се казва по този начин.

Превъзходството на четиримата халифи е по реда на тяхното управление, защото всички учени по правилния път са казали: “След пророците “aleyhimussalewātu wetteslīmāt” най-високопоставен сред хората е Хазрети Ебӯ Бекр Съддйк “радияллāху анх”. След него е Хазрети Омер-ул-Фārӯк “радияллāху анх”.” Според този факир високопоставеността не зависи от притежаваните достойнства и добри качества. Зависи от приемане на исляма преди другите и жертване на имот и живот повече от всички други по пътя на исляма. Т.е. това зависи от това да бъдеш учител за онези, които ще дойдат на по-късен етап. Всички, които идват по-късно, научават за всяко нещо от предшествениците. Всички тези три качества са събрани в Хазрети Съддйк “радияллāху анх”. Той е приел исляма преди всички останали и е пожертвал своя имот и живот в името на религията. С това благо не е бил отреден друг освен него в общността. Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” близо до смъртта си е казал: **“За мен никой друг не жертва имота и живота си колкото Ебӯ Бекр. Ако бях избрал някого за приятел, това без съмнение щеше да бъде Ебӯ Бекр.”** В един

хадїс-и шерїф е казал: **“Аллāху теāлā ме изпрати при вас като пророк. Вие не ми повярвахте, но Ебӯ Бекр повярва. Той ми помогна с неговия имот и живот. Не го ранявайте! Отдайте му почит и уважение!”** В друг хадїс-и шерїф се казва: **“Няма да дойде друг пророк след мен. Ако беше дошъл, то без съмнение Омер щеше да стане пророк.”** Емїр [Али] “радияллāху анх” е казал: “Всеки един от Ебӯ Бекр и Омер е повисокопоставен от всички в тази общност. Този, който ме приема за повисокопоставен от тях, е клеветник. Както клеветниците биват пребивани, така бих го пребил и аз.”

Ние трябва да знаем, че войните между Есхāб-и кирām “aleyхимурридвāн” са били поради добри причини. Различията сред тях не са били по желание на техните нефсове или страстта за постигане на пост, позиция и власт, защото всички тези неща са злините на нефса (нефс-и еммāре). Техните нефсове са станали чисти в присъствие на Най-високопоставения сред хората “aleyхи ве aлейхимуссалеvāt”. Само да отбележим това, че във войните, които се състояли по време на халифата на Емїр “радияллāху анх”, той (Хазрети Али) е бил прав. Тези, които се отделили от него, са сгрешили, но тѣй като това е грешка в иджитихāда, не може да се критикува по никакъв начин, камо ли да бъдат наречени фāсѣци. Всички те са били правдиви. Всички техни предания в исляма са достоверни, приемливи. По отношение на коректност и надеждност, няма разлика между преданията на тези, които са били на страната на Емїр и онези, които не са били. Войните между тях не са причина за губене на доверие в тях. Следователно, ние трябва да обичаме всички тях, защото обичта към тях произлиза от обичта към Пророка ни “салляллāху aлейхи ве селлем”. В един хадїс-и шерїф се казва: **“Този, който ги обича, ги обича заради мен.”** Ние трябва да се пазим много от необичане и вражда към дори един от тях, тѣй като враждата към тях е равносилна на вражда към Пророка ни “салляллāху aлейхи ве селлем”. В един хадїс-и шерїф се казва: **“Онзи, който проявява вражда към тях, го прави, защото е мой враг.”** Уважаването на тези големци е равносилно на уважаване на Най-високопоставения сред хората. Омаловажаването на тях би било омаловажаване на него. За уважаване на думите на Най-добрия сред хората “aleyхиссальту vesselām” е необходимо да се уважава всеки от Есхāб-и кирām. Ебу Бекр-и Шиблї “куддисе сиррух”, един от големците сред евлиите, е казал: “Човек, който не оценява Есхāб-и кирām “радияллāху теāлā анхум еджмā’ин”, няма да е повярвал в Расӯлюллах “салляллāху aлейхи ве селлем”.”

А’МĀЛ-И ШЕР’ИЙЕ: След коригиране на нашето убеждение, ние трябва да изпълним заповяданите от исляма неща. Расӯл-и екрем “салляллāху aлейхи ве селлем” е казал: **“Сградата на исляма е изградена върху пет стълба. Първата от тях е да се каже “Ешхеду ен лā илāхе илляллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расӯлюх” и да се**

вярва в неговия смисъл.” Смисълът на това свидетелство е: “Знам и вярвам, като че ли съм видял, че няма друг бог, освен Аллāху теālā, Чието съществуване да е необходимо и да заслужава поклонение и подчинение. Знам и вярвам, като че ли съм видял с око, че Мухаммед “алейхисселām” е раб и пророк на Аллāху теālā. С негово изпращане са били отменени религиите на всички предишни пророци. Единственият път за постигане на вечно щастие се състои в следване на Мухаммед “алейхисселām”. Всяка негова дума му е съобщена от Аллāху теālā. Всички те са верни. Няма вероятност за грешка.” [Човек, който иска да стане мюсюлманин, първо трябва да изрази с думи Келиме-и шехāдет и неговото значение. След това той се научава как да извърши гусюл и намāз, а след това фарзовете и харāmите, когато е необходимо да се направи.]

Нещата, в които трябва да се повярва, ги написахме горе.

Второто условие на исляма и стълба на религията е да се изпълнява намāз пет пъти на ден. Намāзът е най-високопоставеното поклонение. Най-ценното поклонение след вярата е намāзът. Подобно на ймāна, неговата красота е от само себе си. Красотата на другите поклонения обаче не е от самите тях. Ние трябва да бъдем изключително внимателни при изпълняване на намāза правилно. Първо ние трябва да изпълним перфектен абдест, а след това да започнем намāз без да проявяваме отпуснатост. Ние трябва да се опитаме да изпълним по най-добър начин къраат [четене на Корāн-и керйм], руку [поклон чрез поставяне на ръцете върху коленете], седжде [поклон доземи], кавме [изправяне след руку], джелсе [изправяне и сядане между двете седждета] и другите места. Ние трябва да знаем, че е необходимо да се изпълни тумāнийнет [заставане в неподвижно състояние] на руку, седжде, кавме и джелсе. Трябва да изпълняваме намāз в началото на неговото време и да се избягва отпуснатостта.

Обичан раб е този, който изпълнява повелите на Собственика си, само защото те са Негова заповед. Израз на инат и неблагоприличие е да се закъснява при изпълняване на командата. Винаги трябва да държите до вас някоя книга по фикх на персийски, като например **“Тергйбуссалйт вейсейрул-ахкйм”** или всяка друга от същия вид. [Знанията в книгата **“Тергйбуссалйт”** са събрани от сто книги. В нея има три части. В първата част се дава информация за задължителността на намāза, във втората за абдеста, а в третата за неща, които развалят абдест. Тази книга може да се намери в библиотеката “Нур-и Осмāнийе”. Отново е отпечатана от книгоиздателство **“Хакйкат Китāбеви”**.] Ние трябва да научим религиозните въпроси от такива книги. [Който се учи на ислям от книги и списания, написани в името на печелене на пари от съмнителни хора, ще се научи на грешни неща. Ние трябва да намерим и прочетем книги, написани от благочестиви мюсюлмани в името на доволството на Аллах. Най-добрите турски книги за изучаване на исляма са книгите **“Биргивй**

васиййетнāмеси шерхи” и “Āменту шерхи” от Кāдъзāде. Също така “Мевкūфāt”, “Дурр-и Йектā шерхи”, “Ей, оул илмихāли”, “Мевāхиб-и ледуннийе терджемеси”, “Меджму’а-и зухдийе” и “Мифтāх-ул-Дженнет илм-и хāли”. Илмихāлът “Ислям йолу”, написан от Мухаммед Āтъф ефенди от Искилип, който е бил дерсиāм (учен) и директор в медресето “Фāтих”, е много полезен също. Тази книга е била отпечатана през 1959 г. Самият той е бил обесен през 1926 г. в Анкара. Тя е била отпечатана с ислямски букви. Човек, за да може да има доверие в една книга, не е достатъчно само да види нейното заглавие, а също така и кой я е написал.]

Ние не трябва да четем книгата “Гюлистāн” или книги за разкази преди изучаване на ехли суннитското вероубеждение и знанията по фикх (фъкъх). “Гюлистāн” и другите книги от този вид са безполезни в сравнение с фъкъхските книги. [Когато “Гюлистāн” е ненужен, чудя се какво да кажем за тези, които са пристрастени към вестниците и списанията на враговете на исляма?] Преди всичко е необходимо да се четат, изучат и научат на другите необходимите в исляма неща. Всичко в повече от това остава на второ място по важност. [Особено тези, които учат други неща преди да научат религията, и които полагат усилие, за да може техните деца да печелят пари, имоти и постове, вместо да ги учат на правилен ислям, толкова много грешат. Дали осигуряването на бъдеще се състои в печеле на тези неща или на доволството на Аллāху теāлй?]]

Ние не трябва да пропускаме техеджуд намāз освен ако не е налице крайна необходимост. [Техеджуд се нарича намāзът, който се извършва след изминаване на 2/3 от нощта до времето на имсāк. Техеджуд означава отказ от сън. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е изпълнявал техеджуд дори по време на война. Този, който има пропуснати намāзи, трябва да изпълнява тях по време на техеджуд. По този начин едновременно ще се изплати дълга по пропуснатите намāзи и ще се спечели севāба на техеджуд. Начинът на извършване на намāза техеджуд и другите нāфиле намāзи е записан в книгата ни **“Ислямската нравственост”**.] Ако ви е трудно да се събудите през нощта, наредете на някои от вашите служители да ви събудят тогава! След като станете няколко последователни нощи, ще го превърнете в навик и ще започнете да се събуждате от само себе си. Този, който иска да се събуди за техеджуд и сутрешен намāз трябва да легне веднага след нощния намāз и да не закъснее за сън, занимавайки се с безполезни неща. По време на техеджуд е необходимо да се направи тевбе, да се каже истигфār, да се помоли Аллāху теāлй, да се мисли за греховете, да си спомня човек за недостатъците, да се страхува от мъченията в Съдния ден и да трепери заради безкрайните болки на Ада. Той трябва много да се моли за прошка. По това време, а също и по всяко време, необходимо е да се каже **“Естагфируллахел’азъйм еллезй лй илйхе илля хув ел хаййел каййūме**

ве етѹбу илейх” по сто пъти и да се мисли за неговото значение. [“Азъйм” означава “съвършени същност и качества”. “Кебѣр” означава “съвършена същност”, а “джелѣл” – “съвършени качества”.] Човек трябва [т.е. може, желателно е] да го каже сто пъти след икинди намāз [след тесбѣх и ду’ā]. То може да се каже и без абдест. В хадѣс-и шерѣф се казва: **“Благовестявам онези, на чията страница ще има много истигфāри в Съдния ден.”** [Мухаммед Ма’сѹм Фāрѹкѣй, в 80-о писмо на втория том, казва: “Доказано и изпитано е многократно, че четенето на истигфāр е много полезно за спасение от мъки и страдания. Спасява от всички беди освен смъртта. А за онзи, чийто час е настъпил, помага да умре без болки и притестения. Оповестено е в хадѣс-и шерѣф, че казването на истигфāр спасява от всякакви трудности и увеличава препитанието. След всеки фарз намāз е добре да се каже три пъти и този брой (три) да бъде допълнен до седемдесет с казване на (шестдесет и седем пъти) “Естагфируллах”. Ако човек казва “Естагфируллах” и другите ду’и (молитви) само устно без да мисли върху тяхното значение и без отдаване от сърце, това няма да има никаква полза. След трикратно изричане, ако сърцето е чисто, то също започва да казва заедно с езика. Ако сърцето е почерняло от греховете, за да може и то да казва заедно с езика, трябва да се повтаря много пъти. Сърцето на човек, който не изпълнява ежедневните си намāзи и който яде харām, става черно. За да може и тези сърца да повтарят заедно с езика е нужно да се каже най-малко седемдесет пъти.”] По време на духā е необходимо да се извърши (суннет е) поне два рекята намāз. Техеджуд и духа намāзът може да се кланят най-много по дванадесет рекята. [В нāфиле намāзите през нощта се дава селям на втория рекят, а през деня на четвъртия.]

След всеки фарз намāз е добре да се опитате да рецитирате Āйет-ел-кюрсѣй. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Между Рая и човек, който рецитира Āйет-ел-кюрсѣй след фарз намāзите, няма препятствие освен смъртта.”** След всеки един от ежедневните пет намāзи трябва да се каже думата за тензѣх **“Субхāналлах”** тридесет и три пъти, за тахмѣд **“Елхамдулиллях”** тридесет и три пъти и за текбѣр **“Аллāху екбер”** тридесет и три пъти, и после **“Лѣ илѣхе илляллāху вахдеху лѣ шерѣке лех, лехулмулку велехул хамду йухѣй ве йумѣт ве хуве алѣ кулли шей’ин кадѣр”** един път.

Препоръчително е да се каже **“Субхāналлахи ве би-хамдихи субхāналлахил’азъйм”** сто пъти всеки ден и всяка нощ. Голям севāб е. Също така, необходимо е (добре е) да се каже веднъж сутрин и веднъж вечер молитвата **“Аллахумме мā есбаха бѣ мин ни’метин ев би-ехадин мин халкике, фе минке вахдеке, лѣ шерѣке леке, фе лекел хамду ве лекешшукр”** чрез заместване на “мā есбаха” с “мā емсā”. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Този, който каже тази молитва през деня, ще е изплатил благодарността за този ден. Когато той я**

казва през нощта, той ще е изплатил благодарността за тази нощ.” Не е необходимо да има абдест, когато се казва. Много полезно е да се чете всеки ден и всяка нощ.

Третото условие на исляма е да се дава зекята на имота. Без съмнение е необходимо да се дава зекят. Той трябва да се дава на драго сърце на места, които ислямът е повелил.

Аллāху теāлā, Който е истинският собственик на всички благословии и притежания, повелява богатите да дават на бедните мюсюлмани една четиридесета от богатата, с които Той ги е дарил, и обещава, че като отплата за това Той ще им даде много благословии и награди в пъти повече. [Той заявява по смисъл: “Без съмнение ще увеличи имота, чийто зекят е платен, и ще благословя да бъде използван за добро. Що се отнася до имота, за който не е бил платен зекят, Аз ще накарам да го изхарчите чрез беди и страдания; ще го отнема от вас и ще го дам на вашите врагове, и вие, виждайки това, ще горите от мъка!”] Ще бъде голям абсурд и упорство да не се дава такава незначителна част [за един от братята мюсюлмани по желание].

Неизпълняването на заповедите на Аллāху теāлā се причинява от болестта на сърцето. А болестта на сърцето е липсата на пълна вяра в исляма. За да бъде един човек “му’мин”, не е достатъчно да каже само келиме-и шехāдет [Ешхеду ен лā...]. Мунāфиците (лицемерите) [т.е. зъндъците, които се преструват на мюсюлмани, въпреки че те са неверници] също казват това. Знакът за съществуване на вяра в сърцето е да се изпълняват повелите на исляма с желание. Да се даде една златна монета на беден мюсюлманин с намерение за зекят е по-блажено от даване на сто хиляди златни монети като милостиня, защото даването на зекят е фарз, но тези, които са дадени без намерение за зекят, са нāфиле ибāдети. Нāфилетата нямат никаква стойност в сравнение с фарзовете. Те не са дори колкото капка вода в сравнение с морето. Дяволът, заблуждавайки мюсюлманите им пречи да вършат пропуснатите намāзи и показва на тях като нещо хубаво да изпълняват нāфилетата [да ходят на нāфиле хадж и умра]. Той пречи да се дава зекят, а разкрасява благодеянията, които попадат в категорията нāфиле. [Обещаните големи награди за суннетите и нāфилетата са за тези, които нямат изпълнени фарзове или имат, но са ги наваксали. Тези, които имат за наваксване фарзове, няма да получат никаква награда за нито едно поклонение, освен за фарзовете.]

Четвъртият принцип на исляма е да се говее всеки ден в свещения месец рамазан. Трябва без съмнение да се държи орудж всеки ден в благословения рамазан. Ние не бива да изпускаме този важен фарз поради никакви небивали причини. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Оруджът е щит, който защитава вярващия от Ада.”** Ако някой не може да говее поради неизбежни причини, като например болест, той трябва [да яде и пие тайно и] незабавно да го навакса. Ние всички сме

Негови раби. Не сме независими или без собственик. Ние трябва да живеем в рамките на заповедите и ограниченията на нашия Собственик, за да се опазим от мъчение. Тези, които не се подчиняват на исляма, са упорити, криви и непокорни раби, които трябва да бъдат наказани.

Петото условие на исляма е хаджът [веднъж в живота, т.е. да се отиде до град Мекка и да се изпълнят задълженията свързани с хаджа]. Той има определени изисквания. Всички те са написани в книгите по фикх. В хадйс-и шериф се казва: **“Един приет хадж унищожава минали грехове.”**

Този, който иска да се спаси Ада, трябва да научи много добре какво е халял и какво е харām, и да печели от халял и избягва харāmите. Той трябва да се пази от това, което собственикът на исляма е забранил. Не бива да излиза отвъд границите на религията. Колко дълго ще продължи сънят на забравата? Кога ще се изхвърли памукът от ушите? Когато часът на смъртта (еджел) дойде, човек ще бъде събуден. Ще отворят неговите очи и уши, но покаянието ще бъде без полза тогава. Няма да се постигне нищо освен позора. Смъртта приближава всички нас. Различните мъки на āхирета чакат хората. Когато човек умре, за него е настъпил Къяметът. Нека да се събудим преди смъртта да ни събуди и преди да е станало твърде късно! Нека да научим заповедите и забраните на исляма и да прекараме този няколкодневен живот, съобразявайки се с тях. Нека да се спасим от различните мъчения в следващия свят! В 6-о знамение на сūra Тахрīm се казва по смисъл: “О, вярващи! Пазете себе си и своите семейства от огън, горивото на който са хората и камъните.”

След коригиране на вярата и правене на поклонения, съвместими с исляма, ние трябва да украсим нашето време с изчистване на сърцето. Ние не трябва да живеем и един момент без да си спомняме за Аллāху теāлā. Докато тялото, ръцете и краката са заети със светски дела, сърцето винаги трябва да бъде с Него и да изпитва наслада от това. Това голямо благо се постига за кратко време от този, който следва пътя, показан от големците. Елхамдулиллях, вие знаете, че това е така. Може би някои неща са се появили, макар и в малка степен. Не трябва да се изпуска това, което сте получили; трябва да благодарите на Аллāху теāлā много и да се стремите за още. Неща, които всеки може да постигне само в края, се постигат в началото на този път. Следователно, малките придобивки също са много големи, защото още в началото те получават информация за края. Въпреки това, вие не трябва да се задоволявате с това, което сте получили, без значение колко е то, но не бива да изпускате и оказването на благодарност към Аллāху теāлā. Хем трябва да се благодари, хем да се желае увеличаване на благото. Изчистване на сърцето означава да се изкара от него любовта към всичко освен към Аллāху теāлā. Болестта на сърцето се изразява именно в тези връзки на сърцето. Докато не се изкоренят те, не

може да се постигне истинска вяра. Няма да бъде лесно да се изпълняват заповедите и отбягват забраните на исляма.

Стих:

Мисли за него, докато тупти сърцето ти!

Чистотата на сърцето от мисълта за Него зависи!

[Зикр означава да се мисли за Аллāху теāлā. Това може да стане със сърцето. Когато човек прави зикр, сърцето му се пречиства. Това означава, че земната любов излиза от него и се настанява любовта към Аллāху теāлā. Не е зикр да се събират много хора и да викат, танцуват и въртят. Много неща се измислиха под името на тасаввуфа за последните сто години. Пътят на големците и на Есхāб-и кирām се забрави. Невежи хора и дори грешници, представяйки се за шейхове, започнаха да вършат грехове (харāми) под името “зикр” и “ибāдет”. Особено в последните времена не беше останало текке, което да не се беше заразило с харāми, шиизъм и безмезхбие. Днес почти няма истински учен по тасаввуф в Истанбул, Анадола, Египет, Ирак, Иран, Сирия и Хиджаз, т.е. в никоя ислямска страна. Многобройни са обаче фалшивите шейхове и тарикатчии, експлоатиращи мюсюлманите. Ние трябва да четем старите и истински книги на големците в религията и да коригираме нашите дела в съответствие с тях. Ние не трябва да вярваме на крадците на имот и религия, които работят зад завесата на ценни имена, като последователи на тасаввуфа, шейхове и мюриди. Ние трябва да ги избягваме.]

Ние трябва да ядем храна не за удоволствие и наслада, а за получаване на достатъчно сила за изпълняване на заповедите на Аллāху теāлā. Ако в началото не може да се възнамери така, то насила трябва да се възнамери при всяко хранене. Умолявайте Аллāху теāлā, за да може да направите истинско възнамерение! Тасаввуфът не се състои от малко ядене и пиене. Всеки трябва да печели от халял и да яде до насита. Убейдуллах Ахрār на 110-а страница от книгата си “Месмӯ’āt” казва: “Шāх-и Накшибенд Бехāуддйн Бухārй е казал: “Да се яде е по-добре отколкото да се гладува.” Аляуддевле Рукнеддйн е казал: “Ако и преди знаех, че да се яде нещо е по-добре отколкото да се гладува, не бих препоръчвал хората да ядат малко.” Ние трябва да носим нови и чисти дрехи, и когато се обличаме трябва да възнамерим да се украсим за намāз. Аллāху теāлā казва в Корāн-и керйм по смисъл: **“Когато извършвате всеки намāз, носете украсени, чисти и обичани дрехи!”** Ние не трябва да носим дрехи за показност пред другите; това е грях. [Ибни Āбидйн, докато обяснява мекрӯхите на оруджа, казва, че е мубāх да се облича добре.] Всички дела, думи, четения и слушания [изпращане на сина на училище] трябва да бъдат само заради Аллах. Ние трябва да се опитаме те да бъдат съвместими с Неговата религия. Когато стане това, всички наши крайници и сърце ще са се насочили към Аллāху теāлā. Ще правят зикр [ще се сещат за Него]. Така например, сънят, който от край до край е състояние на гафлет, ще се превърне в поклонение,

когато се осъществява с намерение за натрупване на сила за ибāдетите, защото се спи за поклонение. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Сънят на учените е поклонение”**. Да, знам че ще бъде трудно за вас да направите това днес, защото сте заобиколени от различни препятствия. Отдали сте се на обичаите и модата. Вие сте се вкопчили в комплекси като страх от порицание и загуба на достойнство. Всичко това ви пречи да извършвате повелите на исляма. Въпреки това, Аллāху теāлā изпрати исляма за да унищожи лошите обичаи и гнусни моди, и да успокои лудости на нефса, като егоизъм и самоуважение. И все пак, ако се постигне непрестанно спомняне на името на Аллāху теāлā от сърце, ако извършвате намāз пет пъти дневно, без да проявявате отпуснатост и спазвайки неговите условия, и ако се внимава за халяла и харāма, колкото е възможно това, може да се надяваме, че ще се отървете от тези пречки и ще бъдете привлечен към правене на всичко заради Аллах. Втората причина, поради която съм написал тези наставления, е че ще ви помогне да осъзнаете собствените си недостатъци и грешки, нещо, което също е голяма благословия. Ние се осланяме на Аллāху теāлā от безхаберията да не знаеш и проумяваш какво си пропуснал, да не осъзнаваш своята вина към Аллāху теāлā и да не чувстваш срам от неизпълнение на задълженията. Това са хора упорити и невежи, които не знаят за исляма и не изпълняват своите отговорности като раби.

[В 140-о писмо на втория том, Мухаммед Ма'сум Серхендī “рахметуллāхи алейх” казва: **“Този, който проявява вражда към един Моя раб евлия, ще е водил война срещу Мен. Сред нещата (делата), които доближават Моя раб към Мен, най-обичам фарзовете. Аз много обичам Моя раб, който се доближава до Мен, като прави нāфиле ибāдетите (също). За многообичания от Мен раб ще бъда ухото, което чува, окото, което вижда, ръката, с която държи и краката, с които ходи. Без съмнение ще му дам каквото иска. Без съмнение ще го опазя, когато се осланя на Мен.”** Този хадīs-и кудсī е обяснен в 17-а точка от втора част, в 38-и хадīs от книгата **“Хадīs-и ерба'йн”**, в 182-а страница на **“Хадīка”**, в 164-а страница на книгата **“Къймет ве āхирет”** и 61-а страница на **“Фāидели Билгилер”**. Близостта до Аллāху теāлā, която се постига чрез фарзовете, е без съмнение повече от тази, която се получава чрез нāфилетата. Въпреки това, само онзи фарз, който е извършен с ихляс, носи курб (близост). Ихляс означава да се правят поклонения, защото са повелени от Аллāху теāлā. Всеки ехли суннитски мюсюлманин има поне малко ихляс. Посредством таквā и вършене на поклонения, той започва да получава сияния, отнасящи се до сърцето и наричани фейз. Ако той получава тези фейзове, произтичащи от сърцето на някой евлия, неговият ихляс ще се увеличи бързо. Таквā е да мразиш харāмите и дори да не се сещаш за извършване на харām. Това означава да се доближиш до Аллāху теāлā и да постигнеш Неговото доволство, обич. Сиянията, фейзовете,

които Аллāху теāлй изпраща до сърцата на вярващите, ще дойдат повече на тези, които вършат повече поклонения и имат по-силна таквā. С други думи, ще се увеличат техните способности за приемане на феѝз. Тези сияния се излъчват от благословеното сърце на Расūлюллах. Получаването на феѝзове изисква да се обича Мухаммед “алейхисселām”. Обичта, от своя страна, се появява чрез научаване на неговите знания, красив морал, чудеса и съвършенство. Ако Расūлюллах също види този човек, неговото приемане на феѝзове се увеличава. Именно поради тази причина, тези, които са присъствали в неговата компания, видели красивото му лице и чули сладките му думи, са получили повече феѝз. Ето защо Есхāб-и кирām са получили повече феѝзове и сърцата им се пречистили от земна любов и постигнали ихляс. Сиянията, които са постигнали, през сърцата на евлиите са достигнали и до наше време. Ако човек опознае жив евлия по негово време, заобича го много, присъства в неговата компания и постигне обичта му, сиянията, които са дошли в сърцето на този евлия от благословеното сърце на Расūлюллах, ще се вливат в сърцето на този човек и той ще се изчисти. Ако той не може да се удостои с неговата компания, той може да мисли за него, т.е. да си представя неговото лице, и да се възползва, като че ли е бил в негово присъствие. Мазхер-и Джāн-и Джāнāн от Делхи е направил теведжух към шах Бехйк от Кабул и го накарал да постигне високи степени. Хазрети Мазхер-и Джāн-и Джāнāн е казал: “Аз постигнах всички феѝзове и блага заради любовта ми към моите учители. Може ли дефектните ни поклонения да бъдат средство за постигане на близост до Аллāху теāлй?” С други думи, обичането на муршида (водача, пътеводителя) е причина за постигане на феѝзовете (сиянията) от неговото сърце. С получаване на феѝз се появява ихляс. Ибāдет, който се прави с ихляс, става причина за постигане на истинска вяра. В един хадйс-и шерйф, написан в “Кунūз-уд-декāик”, се казва: “Всичко си има източник. Източникът на ихляс и таквā са сърцата на āрифите (евлиите).” За ставане на евлия, т.е. за постигане на близост с Аллāху теāлй, с други думи, за постигане на Неговата обич е необходимо да се следват с ихляс заповедите на исляма. Да се следва исляма означава първо да се повярва съгласно информацията, поднесена от суннитските учени, после с ихляс да се отбягват харāmите и да се изпълняват повелите.]

47- Трети том, 34-о писмо

Това писмо е написано до майката на мир Мухаммед Емйн.

Първото наставление е да се коригира вярата в съответствие с принципите, които ехли суннитските улеми учат в техните книги, защото само тази група ще бъде спасена от Ада. Нека Аллāху теāлй да даде много награди за работата на тези велики хора! [Учените от четирите мезхеба,

които са достигнали степенята на иджитхад и великите учени, възпитани от тях, се наричат учени на ехли суннет. Те са написали множество книги. Този въпрос е обяснен по много хубав начин от страна на Ахмед Шевкъ ефенди в книгата **“Неджат-ул-мусалли”**, която е била написана в Истанбул през 1217 г. с позволение номер 465 от министерството на образованието.] След коригиране на вярата (иман) е необходимо да се извършат поклоненията, съобщени от науката фикх, т.е. да се правят заповедите на исляма и да се въздържа от неговите забрани. Човек трябва да изпълнява намазите пет пъти на ден без нежелание и небрежност, като спазва неговите условия и та’дил-и еркан. Който има имот и пари, достигащи до границата нисаб, следва да даде зекят. Имам а’зам казва: “Необходимо е да се дава и зекят от златото и среброто, които жените използват като украса.”

Човек не бива да губи ценното си време дори с ненужни мубахи. Без съмнение е необходимо да не прекарва и с харам. Не бива човек да е зает с теганни и песни [и музикални инструменти], и да бъде подвет от техните измамни удоволствия за нефса. Това са отрови, смесени с мед и покрити със захар.

Не бива да се прави гъйбет. Това е харам. [Гъйбет означава да се говори за скритите недостатъци на един мюсюлманин или зиммия зад гърба. Необходимо е да се предупредят мюсюлманите за греховете на харбиите, ехл-и бид’ат и онези, които открито вършат грехове; за злините на тези, които угнетяват мюсюлманите и ги заблуждават в търговията. С тези усилия трябва да се помогнат мюсюлманите, за да бъдат наясно с тяхната вреда. Необходимо е да се казкрийт и клеветите на онези, които говорят и пишат неверни неща за исляма. Това не е гъйбет. (Редд-ул мухтар: 5-263)]

Не бива да се доносичи между мюсюлманите. Съобщено е, че онези, които вършат тези два греха, ще бъдат подложени на различни мъчения. Лъжата и клеветата също са грехове и трябва да се избягват. Тези две злини са били забранени във всички религии. Техните наказания са много тежки. Голям севаб е да се прикриват недостатъците, скритите грехове на мюсюлманите и да се прощават техните слабости. Човек трябва да проявява милост към малките, подчинените [сърпугата, децата, учениците, войниците] и бедните. Не бива да ги укорява за техните недостатъци и да ранява, бие или обижда тези бедни хора поради небивали причини. [Той не бива да посяга на ничия религия, имот, живот, чест и целомъдрие, и трябва да изплаща дълговете си към всеки и държавата. Харам е да се взема и дава подкуп. Само в случай, когато човек се опитва да се спаси от жестокостта на някой угнетител или по принуда, даденото не се счита за подкуп. Въпреки това, харам е за отсрещния да приеме това.] Всеки трябва да види собствените си недостатъци и да мисли за недостатъците си спрямо Аллаху теалй. Той винаги трябва да има предвид, че Аллаху теалй не бърза да го наказва, нито пък прекъсва препитанието. [Заповедите на родителите

и правителството, съвместими със заповедите на исляма, трябва да се изпълняват, но не бива да се въстава на тези, които не са, и не бива да се предизвиква фитне (раздор, безредие, анархия).] [Вижте 123-о писмо от втория том на “Мектубāt-и Ма’сумийе”.]

След коригиране на вярата и изпълняване на повелите на фикха, човек трябва да прекарва цялото останало време, споменавайки Аллāху теālā. Той трябва да продължава това по начин, показан от големците. Човек трябва да приеме като враг всичко, което пречи на сърцето да си спомня за Аллāху теālā. Колкото повече се следва исляма, толкова по-голяма наслада се усеща от мисълта за Него. Колкото повече се увеличава леността и мързела при следване на исляма, толкова намалява тази наслада, като в крайна сметка изчезва. [Зикирът има видове. Един от тях е да се казва “Аллāху екбер, Аллāху екбер. Ля иляхе илляллаху валлāху екбер. Аллāху екбер ве лиллāхилхамд.” Това се нарича тешрйк текбйр. Трябва да се повтаря всеки ден по много. Ду’ата за истигфār също е вид много полезен зикир. Човек не трябва да вярва на лъжите и клеветите на ислямските врагове, и да бъде крайно бдителен, за да не попадне в техните капани.] Какво друго да напиша? Това е достатъчно за един разумен човек. Нека Аллāху теālā да отреди на всички ни да правим неща, които ще ни накарат да постигнем безкрайно щастие! Амйн.

49- Трети том, 35-о писмо

Това писмо, написано до Мирзā Менӯ Джехре, дава наставления:

Аллāху теālā да ви благослови с благодатен живот! Давайки ви щастие и добрини, да ви накара да забравите за болките, които сте преживели!

Дете мое! Когато човек е млад, желанията на нефса го обсаждат. Младините, обаче, са най-ценното време за изучаване на знание и правене на поклонение. В тези времена, когато човек бива завладян от страст и ярост, правенето на една заповед на исляма е много по-високопоставено и ценно в сравнение със същото поклонение, което се изпълнява на старини. [Особено, когато други препятствия се присъединят към тях, поклонението, което се извършва след преодоляване на тях, носи такъв севāб, че само Аллāху теālā знае.] Защото трудностите и страданията, изпитани заради тези препятствия, в изпълняване на поклоненията, издигат честта на ибāдетите до небесата. Актовете на поклонение, които се извършват при лесни обстоятелства, остават на ниски степени. Именно поради тази причина, високопоставените сред хората са постигнали по-високи степени от високопоставените меляикета. Това е така, защото човек се покланя въпреки препятствията, но ангелите се подчиняват на заповедите без пречки. По време на война, стойността на един войник нараства и една негова малка постъпка в битка е по-ценна от големите му усилия във времена на мир. Желанията на младостта са неща, които нефсът

и шейтāнът – врагове на Аллāху теāлй – обичат. Нещата, които са в съответствие с исляма, са обичаните от Аллāху теāлй неща. Не е достойно за мъдри и интелигентни хора да радват враговете на Аллāху теāлй и да разгневяват истинския Собственик, Който дава всички блага. Нека Аллāху теāлй ни благослови да правим разумни неща и да ни предпази от вярване на нефса, дявола и на думите и лъжите на зъндъците, т.е. враговете на исляма, които се прадставят за мюсюлмани! [Особено в момент, когато се увеличава броят на неверниците и подигравашите се с мюсюлманите, и когато пропагандата, изкарваща децата на мюсюлманите от религията, се разпространява, за малко поклонения ще бъдат дадени многократно големи награди, при условие, че са правилни. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“О, Есхāб мой! Вие дойдохте в такова време, че ще бъдете погубени, ще отидете в Ада ако извършите девет десети от повелите на Аллах и не изпълните останалата една част! Въпреки това, ще дойде такова време, че тогава мюсюлманите ще бъдат спасени от Ада ако извършат едва десета от командите и не успеят да направят девет десети от тях. Блага вест за онези, които ще имат ймāн тогава.”]**

49- Трети том, 57-о писмо

Това писмо, написано до мевляна Хамйд Ахмедй, информира, че светът е създаден от нищо, и отхвърля онова нещо, което гръцките философи наричат “акл-и фе’āl”.

Хвала на Аллāху теāлй, Господа на световите, и саят и селям за най-високопоставения сред пророците! Аллāху теāлй съществува от само себе си. Както той съществува сега, така е съществувал винаги и в миналото. Той винаги ще съществува и в бъдеще. Невъзможно е да има несъществуване в изначалността и безкрая. Той трябва да съществува винаги. Небитието не може да го доближи. Всичко различно от Аллāху теāлй се нарича āлем. Всички светове, физичните състояния на материята [т.е. твърдите, течните и газообразните вещества, и атомите, молекулите и енергията], небесата, умовете, нефсовете [клетките, всички живи същества], елементите и съединенията са се появили с Неговото творение. Те се появили на по-късен етап след като не са съществували. Само Той съществува вечно. Всичко освен Него не е съществувало. Те се появили в битието после. След известно време те ще престанат да съществуват отново. Той е създал земята за два дни. После е създал небето и звездите за два дни, също. С други думи, създаде ги от нищото. В 9-о знамение на сūra Ха-мйм Седжде се казва по смисъл: **“Създаде земята за два дни”** и в 12-о знамение: **“След това създаде и седемте небеса за два дни”**. Ако дойде човек, който отрича тези āйети на Корāн-и керйм и казва, че някои същества, небесата, звездите, елементите, умовете и душите са извечни, ще

стане ясно, че той е глупак. Всички религии са съобщили, че всичко освен Аллāху теālя е хадīs, т.е. били са създадени след като не са съществували. Това единодушие на всички религии е съобщено от Худжет-ул-ислям имām Мухаммед Газālй в книгата му **“Ел-мункизу аниддалял”**, в която той също пише, че тези, които приемат за изначални някои от нещата в света, стават безверници. Както се вижда, да се каже, че едно от съществата е извечно, изкарва човек от религията и го прави философ. Всички неща, различни от Аллāху теālя, не са съществували и отново ще престанат да съществуват. Когато ще настъпи Къяметът, звездите ще излязат от своите орбити и ще се разпръснат, небесата ще се разкъсат, както и земята и планините, и всичко ще бъде унищожено. Корāн-и керйм информира ясно този факт. Всички групи сред мюсюлманите са съобщили това с единодушие. В едно знамение от сūra Ел-хакка се казва по смисъл: **“Когато се протръби с Рога първия път, земята и планините ще бъдат въздигнати и отърсени. Тогава ще настъпи края на света. Небето ще се разцепи и съкруши.”** В едно знамение от сūra Теквйр се казва по смисъл: **“Когато слънцето потъмнее, звездите изпадат и планините бъдат разбити на парчета и разпръснати.”**, в сūra Инфитār: **“Когато небето се разкъса и звездите се разпръснат и изчезнат.”** и в последното знамение на сūra Касас: **“Всичко ще изчезне. Само Той ще остане.”**

В Корāн-и керйм има още какви ли не āйети от този вид. Невежество е да не се вярва, че тези неща ще изчезнат. Или това е да се вярва в лъжливо украсените лъжи на философите, които отричат Корāн-и керйм. Както се вижда, условие на ймāна е да се вярва, че създанията ще бъдат унищожени, както и да се вярва, че те са създадени от нищо. Без съмнение е необходимо да се вярва. Някои от учените са казали, че седем неща, а именно Арш, Кюрси, Левх, Калем, Дженнет, Джехеннем и душите, няма да бъдат унищожени и ще останат вечно. Но тези думи не означават, че те не могат да бъдат унищожени. Те означават, че Аллāху теālя ще унищожи отново, което създание пожелае и няма да унищожи някои други, които пожелае, поради ползи и причини, които само Нему са известни; те вечно ще съществуват. Аллāху теālя прави и заповядва това, което пожелае. Както се разбира от това, което е написано до момента, светът, т.е. всичко съществува чрез желанието и силата на Аллāху теālя. Те се нуждаят от Него, за да съществуват и да продължат своето съществуване. Защото да се бъде вечен означава постоянно съществуване, а не да се превърне в нещо друго. Появата в битието и поддържането на съществуване зависи от волята на Аллāху теālя. Как може нещо, което се нарича акл-и фе’āl (активен ум) от древните философи [или онова, което днешните ислямските врагове наричат природни сили] да контролира съществуването и небитието на творенията? Те дори казват различни неща за съществуването на това нещо, защото това, за което те са избрали име, са го направили с дефектните си умове. Според правилните знания на

исляма тези неща са посредници в създаването на Аллāху теāлā. Тези средства също са били и продължават да бъдат създавани от Него. Голяма идиотия е да не се вярва, че съществуването на съществата зависи от тези измислени неща, а не от Аллāху теāлā. В действителност, съществата ще почувстват срам да бъдат раби на нещо, което е измислено от тъпоумни хора, роби на собствените си умове, вместо на Аллāху теāлā. Те биха предпочели небитието вместо да бъдат такива раби. Не биха искали да съществуват като раби на нещо измислено, вместо да са създания на Творец, Който е способен на всичко и Който може да прави каквото пожелае. На тези глупаци може да се отговори само с āйета от сūra Кехф, където се казва по смисъл: **“Онова, което излиза от устите им, е много лошо. Те винаги лъжат.”**

**50- Първи (четвърти) том, 14-о писмо на Каййūм-и Раббāнī
Мухаммед Ма'сūм Фāрūkī**

Дава наставление за стриктно следване на заповедите на Аллāху теāлā и говори за важността на намāза:

Пристигна писмото, което сте написали, сещайки се за този човек – забравен в някое кътче, и изпратено чрез брат ми мевляна Мухаммед Ханīф Кāбилī. Много се зарадвахме след като го прочетохме. И четейки за вашата привързаност към Аллāху теāлā, Който няма партньор и подобен, и за това, че изгаряте с Негова любов, радостта ни се увеличи в пъти. Каква голяма благословия е ако Аллāху теāлā помести Неговата любов в сърцето на един раб и го изгори с Неговата раздяла, особено по време на фитнето и зулмета (злото) на āхир заман (времето преди края на света)! Тя трябва да бъде оценена и да се благодари за нея. Трябва да работим за нейното увеличаване и чакаме божествената любов да достигне до най-високата си точка. Не бива да се отдава сърце на нищо друго, освен истинската цел, нито да се прекарва време с безполезни неща. Огънят на любовта трябва да изгори завесата на егоизма и себелюбието, които произлизат от непослушността на нефса, и сърцето трябва да бъде осветено със сиянията на извечното и безкрайно съвършенство (зрялост). В едно знамение се казва по смисъл: **“Ако сте благодарни за Моите блага, ще ги увелича.”**

О, благословени братко! Щом си в желание да напредваш по пътя на обичаните раби на Аллах, трябва да спазваш условията и едебите на пътя! На първо място е необходимо да се следва сунната и да се избягват бид'атите, защото тези две неща са в основата на пътя, по който се постига любовта на Аллāху теāлā. Вие трябва да адаптирате вашите дела, думи и морални качества към думите и книгите на религиозните учени, които познават и обичат исляма. Трябва да бъдете като праведните раби и да ги обичате. Вашите спане, ядене и говорене трябва да бъдат умерени, а не

прекалени. Трябва да се стремите да станете във времето на сехер [към края на нощта]. Вие трябва да приемете като голяма придобивка правенето на истигфър, плаченето и моленето на Аллāху теālā в тези моменти. Трябва да търсите повод за дружба с праведните. Не забравяйте хадйса: **“Религията на човек е като религията на неговия приятел.”** Трябва да знаете добре, че тези, които искат отвъдното [безкрайното щастие], не трябва да са привързани към светските наслади.

Ако не може да оставите насладите, които са мубāх (разрешени), избягвайте поне забранените и съмнителните неща, за да може да се надявате за спасение в отвъдния живот. Въпреки това, във всички случаи е необходимо да се дава зекята на всякакъв вид злато и сребро, за животните, пасящи на ливада, за търговските стоки и ушур за продукцията от земята, полето и дърветата. Количеството, което трябва да се даде, е подробно обяснено в книгите по фикх.

Трябва да се дава зекят и фитра с желание на хора, повелени от исляма. Трябва да се посещават близките роднини и да се печели тяхното сърце с изпращане на писма. Трябва да се спазват правата на съседите и да се проявява съчувствие към бедните и искащите пари на заем. Вие не трябва да харчите пари и имот за забранени от исляма неща, нито пък да прахосвате за позволените. [Трябва да се отбягва лихвата и игрите, независимо дали са за пари или не.] Парите не бива да се харчат за игри, харāми, музикални инструменти, за украсяване на себе си, за показност, похвала и събиране на имот. Когато се обърне внимание на тези неща, вашият имот ще бъде защитен от вреда и земните неща ще станат āхиретски. И може би те вече не могат да бъдат наречени земни (светски).

Трябва да знаете добре, че намазът е стълба на религията. Лице, което изпълнява намаз, ще е изградило религията си, а онзи – който не кланя – ще я разруши. Той трябва да бъде изпълняван в техните мустехаб времена, съблюдавайки техните условия и едеби. Тези неща са описани в книгите по фикх. Трябва да се изпълняват ежедневните намази в джемаат, да се старее за изпълняване на първия текбър с имāма, и да се намери място на първия ред. [Не е допустимо (харām е) за човек, който е закъснел за джемаат, да дразни присъстващите, като се опитва да прореже път през редовете, за да застане на първия саф.] В случай, че едно от тези неща не се постигне, човек трябва да страда много. Един зрял мюсюлманин, когато започне да изпълнява намаз, сякаш напуска този свят и влиза в āхирета, защото благословията доближаване до Аллāху теālā се постига в много малка степен в земния живот. Ако се постигне това, то това е близост до зълл, сянка, образ. За разлика от това, отвъдното е място за близост до същността. Ето, по време на намаз, човек влиза в отвъдния свят и постига дял от тази благословия. Тези, които изгарят от жаждата на раздялата може да се охладят и успокоят само с еликсира на живота от извора на намаза. Само под полите на булката “намаз” изумените в ливадата на величието и

божествеността усещат уханията на Целта и остават поразени. Пророкът на Аллāху теāлй “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Когато един му’мин започне да изпълнява намāз, портите на Рая се отварят за него. Завесите между него и Неговия Господ се вдигат. Хӯру’йнът (девиците) в Рая ще го посрещнат. Това състояние ще продължи, докато намāзът приключи.”**

Докато намерите един от големците на този път, украсете вашето време с четене на Корāн-и керйм, правене на поклонения и рецитиране на молитвите и тесбйхите, научени от ценните книги и хадйс-и шерйфи! Този факир бях събрал някои от тези молитви, тесбйхи и ибāдети. Мевляна Мухаммед взе тази книга. Прекарайте голяма част от времето си с казване на думата **“Лй илйхе иллях”**. Тя е много ефективна в пречистване на нефса и сърцето. Ще бъде добре ако продължавате да я казвате в известен брой всеки ден. Може да се каже с или без абдест. Приемете като капитала на щастието да обичате големците на този път. Знайте, че тази любов е най-силното средство за напредване в този път. Превод на персийски стих:

Аз ти описах признака на търсеното съкровище!

Дано ти стигнеш до него, дори да не сме стигнали ние!

Нека Аллāху теāлй да ви дари вас и онези по правия път със спасение и спокойствие!

[В книгата **“Дурр-и йектā шерхи”** се казва: “Думата “саят”, която се заповядва в много āйети от Корāн-и керйм, е намāзът, който се извършва пет пъти дневно по общоизвестен за всеки начин. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е заявил, че този саят се изразява в правене на конкретни действия и рецитиране на определени молитви, както и самият той е изпълнявал това. Този факт е предаден на Тāби’йн от Есхāб-и кирāм, а те на Тебе’и тāби’йн, и по този начин тези знания са достигнали до нас по начина на тевāтур чрез непрекъснатата верига от учени през вековете. [Тевāтур означава предаване на знание от уста на уста. Тези тевāтур учения са се разпространили по целия свят чрез книгите на ехли суннитските учени.] Ако някои еретици и зъндъци, които се представят за шейхове в тасаввуфа, кажат на невежите мюсюлмани: “Освобождавам те от извършване на намāз. Вече не кланяй отсега нататък!” или “Намāзът, повелен от Аллāху теāлй и Пророка, не е съставен от лягане и ставане, и четене на определи неща. Това означава да се повтаря името на Аллāху теāлй и да се мисли за Неговото величие.” те ще са заблудили мюсюлманите.” В случая съдът (ислямският съд) ще реши да бъде убит такъв човек (който казва това). Ако се покае след като бъде арестуван, тевбето му не се приема. Човек, който отрича намāза, т.е. не го приема за задължение, става неверник. Онзи, който вярва в намāза, но не го изпълнява поради мързел, се нарича фāсък (грешник). Това означава, че той ще е извършил голям грях. Той ще бъде държан в затвора, докато започне да кланя. За него ще бъде необходимо да изпълнява намāзите,

които е пропуснал, и да се покае. Писанията от “Дурр-и йектā” свършват тук. Ние трябва да научим как се извършва намāз, как се наваксват пропуснатите намāзи и всички други ислямски знания от книгите на ехли суннитските учени. Не бива да се подмамваме от украсените писания и сладки думи на коварните врагове и зъндъци.

В исляма имаше шейх-ул ислями, т.е. началници по религиозни въпроси, и ислямски мюфтии. Имаше и моменти, когато имаше държавни служители, наречени мюфтии. Ние не бива да бъркаме ислямските мюфтии и длъжностните лица на име мюфтии. Ислямските мюфтии бяха учени, които съобщаваха командите и забраните на Аллāху теālā, т.е. ахкām-и ислямийе. Но служителите мюфтии и без това не познаваха исляма. Когато нещо, забранено от Аллāху теālā, беше заповядано от закона, те не казваха, че не е допустимо да се направи това. Ако някой угнетител се отвърщаше от някоя команда на Аллāху теālā, те не казваха, че е необходимо да се изпълни. Те или мълчаха, или казваха обратното. По този начин те напускаха исляма, като въвличаха мюсюлманите в грях или неверие. Във времена, когато ордите на Чингис са нахлули в ислямските страни, разрушили джамиите и избили мюсюлманите, по време на фāтимитите и расūлитите, дори и по време на абасидите, такива държавни служители на име мюфтии са казали, че харāmите са допустими. Те дори заявили, че Корāн-и керīm е създание. Във времена, когато тези държавни служители мюфтии са давали фалшиви фетви и разрушавали исляма, тези, които са следвали книгите по фикх и илмихāl са останали по правилния път. Опазили са своята религия.

Фетвā означава да се информира дали дадено нещо е в съгласие с ахкām-и ислямийе или не. Не е фетвā да се каже само “позволено е” или “не е разрешено”. Необходимо е да се посочи и книгата по фикх, откъдето отговорът е получен, включително съответната част на книгата. Фетви, които не са в съответствие с книгите по фикх, са грешни и не е допустимо да се изпълняват. Не се наричат ислямски учени онези хора, които четат āйетите и хадīsите, без да са получили обучение и без да са придобили ислямските знания, и интерпретират тях в съответствие със собствените си виждания. Те могат да бъдат преводачи, които знаят арабски език, подобно на свещениците християни в Бейрут. Без значение колко добре и впечатляващо говорят и пишат, това няма никакво значение. Аллāху теālā не харесва думите и писанията, които не са в съгласие с думите на ехли суннитските учени и техните писания в книгите по фикх.

Ибни Абидйн, докато обяснява кадиите, т.е. съдиите, на 301-а страница от четвъртия том, пише: “Не е подходящо за грешник (фāсък) да бъде мюфтия. Не може да се разчита на неговите фетви, защото даването на фетва е религиозен въпрос. Думите на грешниците не се приемат в религиозните въпроси. Същото важи и за другите три мезхеба. Не е допустимо да се питат тези мюфтии. Според единодушието на учените,

мюфтията трябва да бъде мюсюлманин и разумен. Фетвā, дадена от справедлива и праведна жена, или от ням човек, се приема. Мюфтията или съдията дава фетвā в съгласие с иджитихāда на имām а'зам Ебӯ Ханīфе. Ако той не намери търсеното в неговите думи, взема иджитихāда на имām Ебӯ Юсуф. Ако не може да намери там, взема иджитихāда на имām Мухаммед Шейбāнī. След неговия иджитихād идва ред на имām Зуфер, а после на Хасен бин Зияд. Мюфтиите, които са муджтехиди в мезхеб и есхāб-и терджих⁶, ще изберат тези иджитихāди, чиито доказателства са силни. Тези, които не са муджтехиди, ще последват решението на предходните. Думите на мюфтии и съдии, които не правят това, не са приемливи. Това означава, че по въпроси, в които есхāб-и терджих не са направили избор, е необходимо да се следва иджитихāда на имām а'зам. Както се вижда, мюфтията трябва да бъде муджтехид в рамките на един мезхеб. Този, който не е такъв, не се нарича мюфтия, а нākъл, т.е. предавач на фетви. Накълите вземат фетвите от известните книги по фикх. Тези книги са ценни също като общоизвестните мутевāтир предания.” Написано е в края на решението в предговора към **“Меджелле”**, че: “Когато има различни иджитихāди по въпроси, които не са съобщени ясно в насс и които се разбират с иджитихād, вāджиб е да се следва иджитихāда, който хазрети имām-и муслимīн е заповядал да се следва.”

В книгата **“Ред-и веххāбī”** се казва: “В 58-о знамение на сӯра Нисā се казва по смисъл: **“Ако не може да стигнете до спаразумение по някой въпрос, научете истината за него от Аллах и Расӯлюллах.”** Това означава: “Ако не може да стигнете до споразумение за това как да се направи нещо, учените сред вас да научат за него от книгата на Аллах и Сунната на Расӯлюллах. А неучените трябва да го направят, като следват разбраното от учените.” Както се вижда, това знамение заповядва да се следват мезхеб имāmите. Ибни Хумām пише следното в книгата си **“Фетх-ул-кадīр”**: “Мюфтията трябва да бъде муджтехид. Човек на религията, който не е учен, достигнал до степената на иджитихād, не може да бъде мюфтия. Ако такъв човек бъде назначен за мюфтия, той ще трябва да чете и научи книгите на муджтехидите, и да предава техните знания.” В книгата **“Кифāйе”**, давайки знание за оруджа, се казва: “Когато човек на религията, който не е муджтехид, чуе някой хадīs-и шерīф, той не може да действа според това, което е разбрал. Той трябва да действа според фетвāта, която муджтехидите са дали след изучаване на въпроса от āйетите и хадīsите. Ако той не направи това, ще е пропуснал един вāджиб.” Същото е написано и в книгата **“Такрīр”**. В 88-о писмо от **“Мекятīb-и шерīфе”** пише: “В хадīs-и шерīф се казва: **“Във всяко столетие ще се появи един муджтехид. Той ще обнови делата на общността ми.”**

⁶ Есхāб-и терджих – Петата степен учени по фикх в ханефитския мезхеб. Те не могат да правят иджитихād, но избират измежду иджитихāдите на учените в своя мезхеб, в зависимост от силата на доказателствата.

Например: Омер бин Абдул'азїз сред султаните; имām Шāфий в религиозните дела; Ма'рӯф Керхї в тасаввуфа; имām Мухаммед Газālї в скритите знания; Адбулкāдир Ге'лїнї в даване на фейз и показване на керāмети; Джелїледдїн Суютї в науката хадїс; имām Ахмед Раббāнї муджеддид-и елф-и сāнї в тасаввуфа, истината, в разясняване на тънкостите на знанията за вярата и тяхното вливане в сърцата на хората, са муджеддиди. Всички са положили усилия за разпространение и укрепване на исляма.”]